NINA PETRE

SPIRITISMUL vol. 2

NINA PETRE

SPIRITISMUL – metodă specială de investigație

Vol.2 din trilogia „Spiritismul – bază, metodă, cale”

NINA PETRE, medium şi clarvăzătoare, prezintă unele cazuri dramatice şi/sau controversate pe care le-a cercetat prin dialog telepatic cu spiritele celor decedaţi. De aici, şi titulatura sa de „detectiv psihic”.

Editura Spiritus.ro
2018

Cuprins

NINA PETRE

SPIRITISMUL – metodă specială de investigație

Prefața editorului

În cartea „Spiritismul – metodă specială de investigaţie”, autoarea NINA PETRE, medium şi clarvăzător, aduce în prim-plan un procedeu aparte de a investiga anumite evenimente dramatice. Din dialogurile telepatice cu spiritele celor decedaţi în mod suspect se pot trage concluzii clare. Astfel de detectivi psihici există în toate ţările civilizate, cele mai bune rezultate obţinându-se atunci când un investigator oficial (poliţist, procuror) are încredere deplină şi colaborează personal cu un medium spiritist pentru a cerceta pistele valide. Ca şi în cazul tratamentelor naturiste, care sunt complementare celor alopate, şi în acest caz, concluziile parapsihologice sunt doar auxiliare investigaţiilor oficiale. Dar pentru omul simplu, aflarea adevărului conferă un sprijin moral esenţial.

Acest volum prezintă câteva investigaţii spiritiste realizate de mediumul Nina Petre prezentate în cartea „Spiritismul, metodă modernă de investigaţie” (2010). Am adăugat, din cartea „Spiritele în dialog cu noi” (2014), comunicările cu spiritele: patriarhului Teoctist, actorului J. G. Brandis, dictatorului A. Hitler, cântăreţei Mădălina Manole, avocatei Elodia Ghinescu, artistului Michael Jackson şi astronauţilor de pe naveta spaţială „Columbia”.

Cartea este a doua din trilogia „Spiritismul – bază, metodă, cale”. Celelalte au titlurile: 1) „Spiritismul – baza înţelepciunii şi ştiinţei spirituale”; 3) „Spiritismul – cale superioară de ajutorare”, de acelaşi autor.

Răzvan-Alexandru Petre, editor
2018

www.spiritus.ro

INVESTIGAȚII CU AJUTORUL SPIRITELOR

Relatări despre cercetarea unor situaţii problematice în care dialogul cu spiritele a fost edificator

MESAJE DE LA SPIRITELE UNOR FOSTE PERSONALITĂȚI PUBLICE

Neuitatul ION ȚUGUI

Doream de mult să discut cu spiritul regretatului scriitor Ion Ţugui. Asistând în ultimii ani la degradarea paranormalului românesc, m-am întrebat de multe ori în momente de cumpănă: oare ce-ar fi spus domnul Ţugui despre ce ni se întâmplă acum? După ieşirea forţată a românilor la libertate, în urma sângerosului decembrie '89, paranormalul românesc s-a deschis ca bobocii la soare. Oameni talentaţi, bine instruiţi în ezoterism şi terapii naturale, au ieşit la lumină, deschizându-şi cabinete de consultanţă şi tratamente complementare. Au plecat prin ţară pentru a ţine cursuri şi conferinţe. Inimosul Ion Ţugui, pasionat de paranormal, nu s-a mulţumit cu propriile cercetări în domeniu. Iniţiativa lui de promovare a valorilor autohtone s-a concretizat în numeroase apariţii televizate, care au scos la iveală multe minţi luminate ale paranormalului românesc. Tocmai când ne simţeam cu toţii bine sub influenţa tonică a maestrului Ţugui, omul trecu la cele veşnice, lăsându-ne ai nimănui. Nici până în ziua de astăzi nu a reuşit careva să continue activitatea nobilă şi generoasă a marelui scriitor. Dimpotrivă, s-au ridicat numeroase voci otrăvite ca zeama de cucută, făcându-ne pe toţi „şarlatani, impostori, escroci, vrăjitori de 4 grade” etc. Clarvăzătorii care încă mai au cabinete s-au profilat pe masaj, reflexoterapie sau terapia Bowtech, urmând cursuri costisitoare. Bioenergoterapeuţii şi reikiştii sunt hăituiţi, căutându-se mereu „victime” ale „nepriceperii” lor.

Mesajul preluat de la spiritul lui Ion Ţugui reflectă revolta acestuia pentru situaţia de vânare şi distrugere a paranormalilor români. Tot ceea ce a construit scriitorul cu multă migală a fost distrus, an de an, după moartea sa. La ce s-a ajuns acum? La o

batjocură generală împotriva celor care se mai încumetă să practice paranormalul în România. Au apărut emisiuni TV în care paranormalii prezenţi au fost ironizaţi de persoane fără studii, fără cultură şi fără bun simţ.

Mi-au rămas întipărite în memorie, ca scrise cu fierul înroşit în foc, vorbele unui cunoscut bioterapeut, care îşi dovedise calităţile extrasenzoriale în serialul de tristă amintire „Clarvăzătorii”: *„Va să zică, noi doar am ghicit!”* În acel serial au fost folosiţi drept cobai câţiva paranormali de excepţie din ţara noastră. După ce s-au achitat cu cinste de obligaţiile concursului, au fost batjocoriţi, pe rând, iar ultimii 3, cei mai valoroşi, au fost supuşi unui tir de ironii din partea juriului incompetent, ai cărui membri nu aveau nimic în comun cu paranormalul. Mai rău chiar, se declarau „sceptici”.

Să vă spun ceva şi despre modernul slogan „Nu cred nimic, sunt sceptic!” A te declara „sceptic” înseamnă a recunoaşte faptul că eşti 50% răuvoitor şi 50% neştiutor. Spre ruşinea lui, scepticul îşi recunoaşte neputinţa de a înţelege munca unui individ mai deştept şi mai capabil decât el. Este convingerea mea şi, cel puţin deocamdată, nu intenţionez să mi-o schimb.

Dialog cu spiritul scriitorului şi muzicianului ION ȚUGUI

- Unde vă aflaţi? Ce faceţi acum?

- «Mă găsesc într-o sferă foarte înaltă a astralului, dincolo de atmosfera terestră, unde mă pregătesc pentru o nouă trecere în trup de om. Mi-au rămas multe treburi nerezolvate pe Pământ, iar conştiinţa mea de spirit superior mă îndeamnă să trec din nou la acţiune.»

- Ce părere aveţi despre situaţia actuală a paranormalilor din România?

- «Despre paranormalii din România pot să vă spun multe lucruri, şi bune, şi rele. Mă întristează halul în care au ajuns cu toţii, în cei câţiva ani de la sfârşitul meu. M-am ocupat mult de paranormalul românesc, mai ales în ultimii ani de viaţă. M-am zbătut zi şi noapte să pun bazele unei teorii şi unor metode eficiente de lucru. I-am studiat pe toţi paranormalii cunoscuţi,

le-am pus câte o vorbă de sprijin pe la diverse televiziuni, am scris despre calităţile şi munca lor. Tocmai când reuşisem să creez un imperiu al ştiinţei paranormalului, am trecut la cele veşnice, din cauza unor probleme grave de sănătate. Degeaba am fost un om optimist dacă trupul m-a lăsat ca o căruţă în drum! Nu pot depune mărturie că aş fi fost ucis prin magie neagră. Le-am ajutat pe tămăduitoare la fel ca şi pe ceilalţi paranormali din ţară care au avut nevoie de sprijinul meu.»

- Ce sfaturi le daţi paranormalilor români?

- «Acum, când văd praful şi pulberea rămase în urma strădaniilor mele de ani întregi, mă doare sufletul că nu mai pot da o mână de ajutor. Oamenii cu har divin s-au împrăştiat care încotro, unii dintre ei părăsind ţara pe vecie. Alţii şi-au pierdut harul din cauza lăcomiei de bani. Mai încearcă vreo 3-4 tineri să se remarce, dar sunt sufocaţi, îmbrânciţi şi călcaţi în picioare de şarlatanii care se dau mari profesori şi iniţiaţi de grad înalt în obiceiuri ezoterice. Îi sfătuiesc pe entuziaştii, temerarii de astăzi, care se chinuiesc să mai activeze în paranormal, să reziste atacurilor mârşave ale duşmanilor adevărului. Rezistaţi, dragii mei paranormali din ţara mea, rezistaţi răului, întăriţi-vă cu voinţa şi talentele voastre! Fără o inteligenţă superioară, supranaturală, întreaga omenire va dispare în câţiva ani!»

- Ce propuneri aveţi pentru ridicarea calităţii paranormalului din România?

- «Am de făcut multe propuneri. M-aş bucura în sufletul meu mare de acum să li se permită paranormalilor cu har şi cinste în suflet să muncească liniştiţi, fără să se mai facă presiuni asupra lor pentru a-şi înceta activitatea. Mai vreau ca România, ţara mea din ultima viaţă de om, să ajungă în paranormal la nivelul ţărilor europene dezvoltate în acest domeniu. Mai visez adeseori ca România să folosească paranormalul în toate ramurile de activitate. Numai aşa se poate ridica ţara noastră, măcar la nivelul la care a fost înainte de controversata Revoluţie.»

- Cum apreciaţi situaţia socială şi politică din ţara noastră?

- «Viaţa românilor a fost grea şi complicată dintotdeauna. Dar acum, răul s-a întins pe fiecare metru pătrat din întinsul ţării. Egoismul, setea de bani, obsesia banilor le-a stricat caracterul

românilor. Unde mai sunt vechile petreceri de familie, când rudele se adunau în jurul unei mese lungi din ogradă şi cântau până la ziuă, depănând amintiri? Unde s-a dus firea blajină, omenoasă a românului dintotdeauna? Dragii mei români, voi aveţi datoria dumnezeiască să vă păstraţi obiceiurile ţării. Nu uitaţi că România a apărut ca ţară pe Pământ prin Voinţa Bunului Dumnezeu. Dacă vă mai înstrăinaţi obiceiurile şi fiinţa, imitând alte popoare, este ca şi atunci când puneţi o haină străină pe voi. Românii care se ocupă cu politica au nevoie să înveţe mult paranormal, în loc să plătească vrăjitoarele pentru a le „face” de mare succes. Omul trebuie să se zbată cu propriile puteri pentru a răzbi în viaţă.»

- Cum vedeţi viitorul României în următorii ani?

- «Viitorul României este promiţător, dar pentru a-l îndeplini cum se cuvine, tot poporul român are nevoie de multă instruire din partea celor cu ştiinţă de carte. Învăţaţi mult, dragii mei compatrioţi, şi veţi vedea că viaţa în ţara voastră va redeveni ce a fost odată, ba chiar mai mult decât atâta!

Celor care îmi pângăresc memoria cu insultele lor, le spun doar atât: dacă aveţi puterea de a ajunge celebri ca mine, atunci puneţi umărul la treabă şi faceţi nişte lucruri bune în jurul vostru!

Al vostru pentru totdeauna, Ion Ţugui»

1 noiembrie 2009

Mesaj de la spiritul cântăreței MIHAELA RUNCEANU

«Eu, fosta cântăreaţă romîncă Mihaela Runceanu, mă găsesc în aceste clipe dureroase pentru voi toţi în Înaltul Cerului Dumnezeiesc, aproape, foarte aproape de Bunul Domnul Dumnezeu. Mă număr printre onoraţii Îngeri apropiaţi Divinităţii Supreme, unde îndeplinesc mii de îndatoriri onorabile şi sfinte. Am grijă permanentă de purificarea sufletelor acelor oameni care sunt pregătiţi de Necuratul să ia calea răutăţii, sadismului, a crimei deliberate. Aici sunt la fel de fericită cum am fost şi în prea scurta mea viaţă. Îmi fac datoria întru totul, aşa cum mi-am îndeplinit-o şi pe Pământ.

Am fost ucisă cu sânge rece de un nenorocit tânăr care se droga de puţină vreme. L-am rugat de câteva ori să se oprească, spunându-i că îi văd viitorul întunecat, ca şi gândurile lui. Pentru toţi cei ce m-au admirat şi iubit, doresc să mărturisesc marele meu dar divin de a prevedea viitorul omenirii. Am fost o fiinţă deosebită, poate prea deosebită în acele vremuri grele pentru ţara şi poporul meu. Ştiam de mult că voi pleca în lumea plină de bunătate a Domnului din Cer. M-am străduit să finalizez ceea ce începusem în cadrul carierei mele muzicale, conştientă fiind de importanţa darului ultim ce trebuia să-l ofer poporului meu. Nu mi-am regretat obştescul sfârşit, fiindcă ştiam de multă vreme luna şi anul când voi pleca de lângă cei dragi.

Daniel, tu, fostul meu prieten, te-ai căit vreodată pentru că m-ai luat dintre cei dragi? Ai înţeles vreodată, în lunga ta detenţie, că ai ucis o floare minunată a acestui popor? Sfârşitul tău nu va fi atât de rapid ca al meu. Tu vei suferi ani îndelungaţi, până când Tatăl cel Bun te va chema în această lume, pentru a te ajuta să înţelegi fapta cumplită pe care ai săvârşit-o în nenorocita viaţă ce nu ai ştiut să o trăieşti cum se cuvine unui bun creştin.

Scumpii, dragii, nepreţuiţii mei părinţi, eu, Mihaela voastră iubită, vă implor să nu mă mai plângeţi! Am rămas un suflet mare, aşa cum mă ştiţi de când m-aţi adus pe lume. Vom fi mereu împreună, iubiţii mei, atât cât va mai fi viaţă în Univers!

Scumpii şi adoraţii mei colegi, şi mai ales foşti elevi, ştiu că m-aţi plâns, m-aţi regretat enorm de mult şi mi-aţi cinstit memoria aşa cum se cuvine. Vă mulţumesc tuturor pentru gândurile şi faptele voastre minunate, nobile, pline de perfecţiunea neuitării veşnice. Eu, Mihaela Runceanu, vă binecuvântez pe toţi, să vă dea Bunul Dumnezeu numai bine şi frumuseţe în viaţă şi în sufletele voastre minunate! Voi, dragii mei cântăreţi de astăzi, doresc să vă trimit de aici, din Cer, toată binecuvântarea mea, toată mângâierea mea şi toată recunoştinţa sufletului meu de acum! Voi reveni în viaţa de om nu peste multă vreme. Voi reveni în viaţa cea plină de dureri şi suferinţe nenumărate, pentru a-mi continua munca de

înnobilare a sufletelor omeneşti.

Scumpii mei, iubiţii mei oameni buni, dragele şi frumoasele mele colege, admiratoare, neuitatele mele fiinţe care mă cinstiţi şi astăzi, vă rog să mă iertaţi pentru că v-am părăsit înainte de vreme! Mai aveam câţiva ani de trăit, dar dacă mi-a fost grăbit sfârşitul, s-a întâmplat, din nefericire pentru noi toţi. Vă iubesc, vă veghez şi vă binecuvântez pe voi, fiinţe umane adorate, pentru toată iubirea dăruită cinstirii memoriei mele. Fiţi buni, oameni dragi şi nepreţuiţi, fiţi curaţi la suflet, nobili în gesturi şi gândire, într-un cuvânt: minunaţi!

A voastră neuitată colegă, prietenă şi artistă, Mihaela Runceanu»

23 februarie 2007

Mesaj de la spiritul Patriarhului TEOCTIST

Pe data de 30 iulie 2007 a murit, la o vârstă înaintată, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române TEOCTIST. Om bun, înţelept şi iubit de credincioşi, l-am regretat cu toţii. Dorind să afle cât mai curând ce face şi cum se simte spiritul proaspăt desprins de trup, Nina Petre l-a contactat telepatic, pentru a-i cere primele impresii din lumea de dincolo. Iată răspunsurile primite la cele câteva întrebări pe care i le-a pus mediumul, la doar trei zile după deces:

«Binecuvântată să fii, copila mea!

Ştiu că marea majoritate a românilor mei dragi mă deplâng cu mare tristeţe. Am fost un om de o bunătate rară, un om care şi-a ajutat poporul în viaţa şi credinţa lui ca nimeni altul în zona Balcanilor. De când sufletul mi-a ieşit din trup nu a avut hodină nici o clipă: a plecat de jur împrejur, a supravegheat toate pregătirile de înmormântare, i-a ajutat pe sfinţii preoţi să mă vegheze şi să mă slujească.

Isus încă nu a venit lângă mine. Mai sunt 4 săptămâni până atunci.

Osemintele găsite în locul meu de veci sunt ale unui boier care a dat mulţi bani la săraci şi la biserică. Este din neamul Cantacuzinilor. Nu-i ştiu prea bine numele.

Nu-mi regret nici o faptă din timpul ultimei vieţi. Tot ce am făcut a fost pentru binele poporului meu. Chiar dacă unii m-au acuzat că am vânat averi nemăsurate şi funcţii până la viaţa veşnică, greu s-au înşelat. Dumnezeu şi părinţii mei mi-au dat o asemenea inteligenţă care m-a ajutat să scap cu viaţă din toate vicisitudinile vremurilor în care am vieţuit.

Aş fi vrut să pot ţine prima liturghie în Catedrala Neamului. Dacă nu se va putea cu trupul, voi fi cu sufletul atunci.

Nu am avut capacităţi paranormale, doar un fel de inteligenţă care mi-a permis să-i înţeleg şi să mă înţeleg cu toţi oamenii care mi-au ieşit în cale.

Încă nu mi s-a spus ce voi face în lumea Bunului Dumnezeu. Aceasta o voi afla după înălţarea la Ceruri.

Biserica Ortodoxă Română este deja modernă. Mai este nevoie doar de un înalt prelat înţelept, aşa cum am fost eu. Prezenţa laicilor în activitatea de alegere a noului Patriarh este absolut necesară. Marea masă a populaţiei formate din drept-credincioşi este laică. Au şi oamenii de rând un cuvânt de spus atunci când se fac schimbări esenţiale în conducerea bisericească.

Eu ştiu încă de pe acum cine va fi alesul în locul meu. Este un om pe care îl respect foarte mult şi îi apreciez capacitatea de înalt prelat şi conducător. Este unul dintre bunii mei prieteni. Acum nu am nimic mai mult de spus în plus faţă de cuvintele pronunţate în timpul vieţii.

Doresc să încurajez poporul român să vieţuiască mai departe în pace şi omenie. Ţara noastră este un tărâm sfinţit de Bunul Dumnezeu. Să nu mai aveţi războaie cu nimeni, scumpii mei compatrioţi! Bunătatea şi liniştea trebuie să pună stăpânire pe cugetele şi faptele voastre! Vă binecuvântează dragul vostru Părinte Teoctist, pe care îl regretaţi cu toţii! Aveţi încredere în urmaşul meu, scumpii mei români, el va fi un om priceput în conducerea Bisericii Creştine Româneşti!»

2 august 2007

Mesaj de la spiritul doamnei FLOAREA, mătuşa cântăreței Elena Merişoreanu

Floarea este numele mătuşii decedate a îndrăgitei interprete de muzică populară Elena Merişoreanu.

Aflându-se, cu ocazia unei filmări de televiziune, la domiciliul vedetei, mediumului Nina Petre i s-a solicitat să contacteze spiritul mătuşii Floarea. Redăm dialogul între medium şi client, ca şi mesajul transmis telepatic de spiritul invocat. Filmarea, realizată în data de 5 mai 2009, este disponibilă pe internet. Iată reproducerea textuală a întregului eveniment:

Nina Petre: Stimata doamnă Elena Merişoreanu, îmi permiteţi să contactez spiritul doamnei Floarea?

Elena Merişoreanu: Da.

Nina Petre: Vă mulţumesc. Doamne ajută!... ... Se apropie...

<u>*Spiritul mătuşii Floarea:*</u> «Sărut mâinile, doamnele mele! Ce mă bucur că m-aţi chemat! Eu sunt Floarea, cea care a plecat din lumea voastră, dar acum m-am resemnat şi-mi fac datoria acolo unde sunt, lângă îngerii Domnului.

Da, aici este bine unde sunt eu, dar mi-e tare dor de voi, de cei care aţi rămas în viaţă.

Este, este viaţă şi dincolo de moartea noastră, a oamenilor, este. Uite, acolo unde mă aflu eu sunt multe suflete, i-am găsit pe moşii şi strămoşii mei, le-am găsit pe dragele mele prietene.

Scumpa mea, îţi mulţumesc din suflet pentru că mi-ai dat glas de om. Tare mult aş fi vrut să-ţi vorbesc, tare multe sfaturi aş fi vrut să-ţi dau, să te încurajez în clipele tale de deznădejde, când oameni răi şi periculoşi încearcă să-ţi distrugă viaţa şi cariera.

Ce vreau eu să-ţi spun, scumpa mea... Să nu dezamăgeşti niciodată, să nu te îndepărtezi niciodată de la idealurile tale! Tu încă mai ai foarte multe de făcut pentru această ţară şi acest popor. Oamenii sunt disperaţi în ţara ta. Să ştii că tu, cu cântecul tău, poţi să-i faci fericiţi şi le dai un dram de încredere în ei. Şi urmează zile grele, luni grele, foarte mulţi ani de durere în această ţară nenorocită. Oamenii ca tine, care pot să ajute sufletele oamenilor, sunt daţi de-o parte, sunt înlăturaţi, sunt împroşcaţi cu noroi, cu tot felul de calomnii.

Ce te rog eu pe tine, scumpa mea fată... Să fii mereu veselă

şi plină de energie, aşa cum ai fost întotdeauna! Să nu capitulezi în faţa greului vieţii! Aşa te sfătuiesc eu, Floarea, cea care a fost o femeie energică, şi-a luptat cu viaţa în vremuri mult mai grele decât acuma. Aşa să fii, frumoasa mea, bună, blândă, frumoasă şi minunată ca întotdeauna!

Eu te încurajez, pentru că mi-ai fost tare dragă. Iar acum, de aici de unde sunt eu, în lumea lui Dumnezeu, văd cum te zbuciumi cu răutatea oamenilor, cum te chinuiesc unii şi nu te lasă să îţi vezi de harul tău şi de bunătatea ta. Aşa este îndemnul meu de aici, de dincolo de mormânt. Eu, Floarea, te rog din suflet să nu dezamăgeşti, să fii puternică întotdeauna! Să nu mă uiţi, scumpa mea!»

Nina Petre: Mai vreţi s-o întrebaţi ceva?

Elena Merişoreanu: Dacă ei se cunosc între ei, dacă reîncarnarea există?

Spiritul mătuşii Floarea: «Da, draga mea, noi aici suntem toţi care am mai trăit şi în alte vieţi. Şi mă pregătesc, la fel cu cei din jurul meu, să trecem în alt trup de om. Nu ştim nici unul dintre noi când vom ajunge în trup de om, când se vor naşte acei prunci care vor purta sufletele noastre. Eu acum, dragă, stau şi aştept. Încă nu mi s-a dat învoirea să vin din nou pe Pământ. Dar eu cred că mi-a venit vremea. Şi am să caut tot pe lângă rudele mele rămase în viaţă să vin. Încă nu pot să-ţi spun când va fi această învoire.»

Nina Petre: Doriţi să mai întrebaţi?

Elena Merişoreanu: Cum se recunosc ei, îşi iau înfăţişare sau sunt numai spirite?

Spiritul mătuşii Floarea: «Noi suntem nişte scântei de lumină pe care oamenii nu le văd niciodată. Dar între noi ne recunoaştem după rangul pe care îl avem şi după harul pe care l-am primit de la Domnul Dumnezeu ca să facem bine în jurul nostru. Noi nu vorbim în cuvintele omeneşti, noi ne înţelegem doar, şi, pentru că nu avem trup de om, la noi există numai comunicare spirituală.»

Nina Petre: O mai întrebăm ceva?

Elena Merişoreanu: Nu, eu cred că i-am stricat liniştea destul.

Nina Petre: S-o întrebăm dacă i-am stricat liniştea...

Spiritul mătuşii Floarea: « Nu,dragele mele, să nu credeţi aşa ceva! Oameni răi spun că să nu fim chemaţi. Noi ne bucurăm foarte mult dacă suntem chemaţi să vorbim, să spunem nişte lucruri ca să ajute omenirea. În felul acesta şi noi ne simţim mai bine, şi avem câteodată norocul să fim înălţaţi mai aproape de Dumnezeu.»

Nina Petre: Îi transmiteţi un mesaj?

Elena Merişoreanu: Să fie bună, cum a fost şi pe Pământ şi să ajute oamenii din jur, spiritele din jurul ei!

Spiritul mătuşii Floarea: «Aşa să ne ajute Dumnezeu, scumpa mea! Eu fac numai bine acolo unde sunt. Încerc să vă fac bine şi vouă, celor care au rămas în viaţă, dar este foarte greu, pentru că oamenii nu reuşesc întotdeauna să primească sfaturile noastre. Eu de tine sunt mulţumită, draga mea, pentru că ai rămas aceeaşi femeie bună şi curajoasă din totdeauna. Aşa să-ţi ajute Dumnezeu, să trăieşti 100 de ani şi să-i bucuri pe aceşti oameni cu harul tău de cântăreaţă!»

Nina Petre: Îi dăm drumul? Sau o mai întrebăm ceva?

Elena Merişoreanu: Dacă s-a întâlnit cu bunicii mei şi cu mama mea, că ele sunt surori.

Spiritul mătuşii Floarea: «Da, ne-am întâlnit cu toţii şi ne-am bucurat de revedere. Acum suntem într-adevăr împreună, dar nu suntem oameni, nu mai putem petrece ca altă dată, nu ne mai bucurăm unii de alţii, că suntem mai frumoşi sau mai bătrâni, ca orice om. Dar suntem totuşi împreună şi ne sfătuim, că atâta ne-a mai rămas, o minte nesfârşită şi un suflet mare cât universul.»

Nina Petre: Îi dăm drumul?

Elena Merişoreanu: Da.

Spiritul mătuşii Floarea: «Vă mulţumesc, dragele mele, pentru că mi-aţi dat glas de om! Vă mulţumesc din suflet, mă simt şi eu mult mai bine acuma.»

Nina Petre: Dumnezeu să o odihnească în pace!

Elena Merişoreanu: În pace!...

DISCUŢIE DE ÎNCHEIERE

Nina Petre: V-a emoţionat?

Elena Merişoreanu: Da. Când dumneavoastră vorbeaţi, simţeam nevoia să plâng. Adică, totuşi, să pătrunzi în lumea celor despre care noi nu ştim nimic, cu toată ştiinţa şi prin toate lucrurile cu care încearcă lumea intelectuală să pătrundă acolo. E foarte greu de pătruns, cred eu.

Nina Petre: Aţi recunoscut ceva din limbajul dânsei ca om?

Elena Merişoreanu: Da. Da.

Nina Petre: E mare lucru că am reuşit...

Elena Merişoreanu: Aţi redat prin glasul dumneavoastră chiar cuvintele ei care, atunci când era în viaţă, chiar mi le spunea.

Nina Petre: Este un spirit foarte bun. Nu mi-a dat nici o senzaţie neplăcută.

Elena Merişoreanu: Asta e foarte bine...

Nina Petre: Uneori mi se întâmplă să absoarbă prea multă energie de la mine şi să mă simt aşa, îngheţată la picioare mai ales şi la mâini, dar cu dânsa m-am simţit foarte bine. Înseamnă că s-a bucurat că a fost chemată.

Elena Merişoreanu: E frumos!

Nina Petre: Ei se înalţă în rang dacă sunt chemaţi să vorbească cu mediumii.

Elena Merişoreanu: Da?

Nina Petre: Da, pentru că spun totdeauna nişte lucruri benefice pentru oameni şi constructive pentru viaţa oamenilor.

Elena Merişoreanu: Da.

Nina Petre: Aşa că sunt ajutaţi foarte mult. Exact invers faţă de ce se spune, că sunt chinuiţi dacă sunt chemaţi. Nu este adevărat!

Elena Merişoreanu: Nu este adevărat, nu? Asta mă bucură.

Nina Petre: Cine lucrează cu spiritele înţelege nişte lucruri...

5 mai 2009

Mesaj de la spiritul actorului JONATHAN GREGORY BRANDIS

Liana, o tânără din România, avea o simpatie deosebită pentru actorul Jonathan Gregory Brandis (n. 13 aprilie 1976 – d. 12 noiembrie 2003) – în fotografie – datorată fizicului plăcut, talentului actoricesc şi purtării lui delicate în apariţiile filmate.

Însă adevărata apropiere faţă de el a simţit-o după ce a aflat de cumplita lui sinucidere. Se pare că era măcinat de o suferinţă lăuntrică nemărturisită, pe fondul unei fragilităţi emoţionale deosebite.

Exact în ziua când a aflat vestea tristă, de cum a ajuns acasă, a deschis televizorul pe un canal la întâmplare, iar în acea secundă i-a apărut Jonathan pe ecran... viu, vesel, plin de speranţă şi bucurie, aşa cum era în adolescenţă. Se difuza unul din filmele în care jucase, pe un program pe care Liana nu-l urmărea niciodată. Acel moment absolut incredibil, în care parcă o forţă nevăzută a făcut-o să ia telecomanda şi să aleagă anume acel program, a determinat-o să se gândească că Jonathan, într-un anume fel, are nevoie de ea.

Internetul era plin de păreri despre el şi moartea lui, însă tânăra căuta adevărul pe care numai Jonathan îl ştia. Mai mult, sufletul lui ar fi putut putea avea nevoie de un ajutor, iar ea spera să afle care ar fi acela. Voia să-i transmită toată dragostea ei curată, dorinţa ei de pace veşnică şi seninătate, precum şi binecuvântarea lui Dumnezeu.

Toate acestea erau urmarea unei sensibilităţi mediumnice a Lianei, care simţea foarte clar contactul cu sufletul regretatului. Cu timpul, a mai cunoscut o altă tânără fermecată de chipul angelic al lui Jonathan, Diana. Ea a îndemnat-o să apeleze la ajutorul competent al mediumului Nina Petre, care a chemat spiritul şi i-a pus întrebări din partea Lianei. Răspunsurile lui sunt date mai jos.

«Scumpele mele fete, neasemuit de frumoase, încântătoare şi, mai ales, înzestrate de către Dumnezeu cu suflete minunate!

Eu sunt doar nemernicul de Jonathan, cel care şi-a pus capăt zilelor, într-o clipă când nu şi-a mai suportat condiţia umană. Nu cred că merit onoarea pe care mi-o faceţi, iubindu-mă într-un fel atât de sincer şi angelic. Mă consider un mare păcătos, un om care şi-a sfârşit viaţa copleşit fiind de remuşcările prea multor păcate comise într-o viaţă foarte scurtă.

Sunt încă la Marea Judecată Dumnezeiască, acolo unde voi nici nu vă gândiţi ce ar putea să se întâmple cu mine. Nu mă

schingiuieşte nimeni, aşa cum ar crede toţi muritorii de rând. Însă chinurile sufletului sunt infinit mai mari. Foarte greu am înţeles, şi nu de la început, ce mare păcat omenesc este sinuciderea. Este cel mai cumplit păcat pe care-l poate săvârşi un om. Dacă voi, oamenii, aţi înţelege câte suferinţe sufleteşti vor urma după trecerea, atât de chinuită, în nefiinţă, nu v-aţi mai gândi nici o clipă la scurtarea deliberată a zilelor vieţii voastre.

Voi două, fetele mele dragi, aţi reuşit să ajungeţi până la sufletul meu, chinuit de desprinderea condiţiei umane din lăcaşul său normal. Ajuns în această lume, total diferită de lumea omenească, am strigat cu disperare, către toţi muritorii rămaşi pe Pământ, să mă ajute în chinurile remuşcărilor mele. Am fost ajutat de multe suflete şi minţi omeneşti, printre care şi voi două, să-mi revin din durerea şi întunecimea trecerii în această lume. Mi-am luat viaţa într-o clipă de nebunie, când doza mea de heroină a fost mai puternică decât de obicei. Nu mai doream să trăiesc, dar totuşi aş mai fi vrut să văd lumina zilei încă o dată. Nu am crezut că voi muri cu adevărat. Naivul de mine a dorit să moară doar pentru câtva timp, atât cât i-ar fi fost necesar să-şi uite iubirea nefericită pentru Alicia. Am iubit această fiinţă angelică aşa cum numai un nebun disperat putea să iubească. Eram mult prea tânăr şi înflăcărat ca să-mi pot da seama ce se va întâmpla cu mine în viitor dacă nu o voi avea lângă mine pe prinţesa inimii mele. Alicia este căsătorită, are doi copii frumoşi şi buni, ca doi îngeraşi. Ce căutam eu în viaţa ei? Ceva mai multă suferinţă, altfel aveam tot ce îmi trebuia pentru a fi pe deplin fericit.

Voi, fetele mele dragi, Liana şi Diana, m-aţi ajutat enorm de mult să mă înalţ cu o treapta de lumină în faţa Judecătorilor mei cereşti. Gândurile voastre curate, sincere, dorinţa de a mă ajuta să-mi îndur mai uşor condiţia de sinucigaş, mi-au alinat sufletul. Vă sunt recunoscător pe vecie pentru tot ce aţi făcut, şi încă mai faceţi, pentru sufletul meu, încrâncenat de grele suferinţe. Mi s-a îngăduit de mai multe ori să vin lângă fiinţele de pe Pământ care îmi trimit iubire şi gânduri pline de lumina binecuvântării. V-am vizitat şi pe voi, dragele mele, pentru a vă

mulţumi cu mângâierile mele nevăzute, aşa cum numai un prieten devotat vă poate atinge. Vă binecuvântez, scumpele mele prietene, pentru tot ceea ce aţi făcut spre liniştirea sufletul meu îndurerat. Noi trei suntem prieteni de o viaţă întreagă a planetei Terra. Aceasta înseamnă că ne-am văzut şi revăzut de mii şi milioane de ori. Am fost bărbaţi, am fost femei, am fost copii, am fost adulţi. Dacă în această viaţă nu ne-am putut întâlni, măcar să ne strângem mâinile cu prietenie, înseamnă că, după trecerea voastră în nefiinţă, vom fi toţi trei alături. Vor trece foarte mulţi ani până atunci, dar să ştiţi că eu vă voi aştepta, cu mare credinţă în prietenia noastră!

Vă binecuvântez, dragele mele prietene, vă rog să mă iertaţi pentru timidele mele încercări de a intra în corespondenţă energetică, alături de fiinţele voastre, şi mai ales vă implor să nu mă daţi uitării. Am atâta nevoie de iubirea voastră şi a altor oameni, încât cred că aş muri încă o dată dacă nimeni nu-mi va mai trimite gânduri frumoase şi iubire sinceră!

Vă binecuvântez, scumpele mele prietene şi surori, vă rog, din tot sufletul meu nemărginit, să vă trăiţi viaţa ca oameni sănătoşi, normali, încrezători în puterea nesfârşită a Bunului Dumnezeu!

Al vostru, pentru nemurire, Jonathan»

28 august 2007

Mesaj de la spiritul lui ADOLF HITLER

«Mă găsesc într-o zonă plină cu energie duşmănoasă, agresivă, total nepotrivită pentru strădaniile unui biet spirit care doreşte să îşi repare greşelile vieţii trecute. Zona aceasta se găseşte undeva în spaţiul cosmic, la o distanţă enormă faţă de galaxia Pământului. Un fel de gaură neagră, unde se depozitează toate gunoaiele omenirii pământene şi de pe alte planete din vecinătatea lui. Aici nu avem lumină niciodată. Ne urâm, ne ucidem speranţele şi setea de viaţă, ne-am ucide pentru vecie, dar nu ne este îngăduit acest lucru. Vrem să ieşim de aici, însă nimeni nu ne ajută. Foarte puţini dintre noi reuşesc să scape din acest Infern. Fără ajutorul spiritelor superioare, al fiinţelor luminoase, la care visăm tot timpul, nu reuşim să

trecem de porţile Infernului în care ne zbatem.

Am fost omul nemernic şi nebun Adolf Hitler. M-am lăsat condus de energiile oculte cu care m-am distrat prea mult. Am vrut să experimentez, să ajung un supraom, să stăpânesc omenirea şi Universul. Dintr-un tânăr normal şi bine educat, am ajuns în câţiva ani un nebun obsedat de idealul propriei ascensiuni. Am folosit orice fel de medicamente şi droguri care mi-au fost recomandate de apropiaţii mei pentru a atinge stări de exaltare spirituală şi mistică. Nu m-am dat în lături de la nici o satisfacţie, de la nici una dintre plăcerile interzise în acele timpuri. Doream să ating nemurirea, să ajung un zeu. Am trăit într-o singură viaţă cât alţii în zece vieţi. Nu regret mai mult decât că am sacrificat milioane de oameni nevinovaţi pe altarul orgoliului meu necugetat. Pentru aceste fapte de ucigaş plătesc şi acum, după zeci de ani de izolare cosmică. Aici este Iadul. Dacă vrea cineva dintre voi să ajungă printre noi, cei pedepsiţi cu ispăşirea cea mai grea a păcatelor lumeşti, atunci să facă la fel cum am făcut eu în ultimii ani de viaţă. Dar nu sfătuiesc pe nimeni să ia vreun exemplu de la mine. Adolf Hitler nu poate fi un exemplu demn de luat în seamă pentru urmaşii săi.

De aici, de unde mă găsesc, se pot vedea toate blestemăţiile şi crimele de pe Pământ. Acei dictatori care se încumetă să ucidă la nesfârşit mii şi milioane de oameni nu îşi dau seama ce vor păţi după moarte. Sunt destui ca ei, morţi sau încă în viaţă. Unii au ajuns aici, aproape de mine, căindu-se pentru ce au făcut în timpul vieţii. Dar ce vă faceţi cu aceia care încă mai extermină oameni nevinovaţi? Cum îi veţi convinge că nu se află pe drumul cel bun, cel normal în viaţa lor? Nu există nici un fel de raţiuni normale, sănătoase pentru sacrificarea vieţilor omeneşti pe altarul politicii, al economiilor sau al altor interese superioare sau mai puţin superioare. Aici, unde am ajuns din cauza trufiei mele de om necugetat, foştii mari criminali conduc forţele răului, ca şi cum şi-ar continua munca lor blestemată de oameni ticăloşi. Când se satură de însingurare, vor să se întoarcă pe Pământ. Care sunt puternici, zboară într-o clipă, ajungând în vechile locuri unde şi-au făcut de cap ca oameni. Rătăcesc vinovaţi dintr-un loc în altul, simţindu-se nişte intruşi,

pentru că nici oameni nu mai sunt, dar nici spirite cu demnitate.

Despre moartea lui Adolf Hitler s-au scris milioane de foi, tone de hârtie. Eu ştiu cel mai bine cum s-a întâmplat. Nu este adevărat că ar fi fugit din Germania, în ultimul moment, pentru a-şi salva viaţa. Era prea orgolios pentru a da dovadă de laşitate atunci când ţara lui risca să cadă în ghearele duşmanilor săi. Demnitatea şi îngerul său protector i-au dictat măsura supremă: sinuciderea. Ştia ce va urma cu spiritul său, dar şi-a asumat tot ceea ce trebuia neapărat să se întâmple. După cum vedeţi, eu sunt tot ceea ce a mai rămas din Adolf Hitler. Fără ajutorul vostru, al oamenilor de pe tot Pământul, care urâţi războaiele şi omuciderea, nu am cum să scap din Întunericul care mă ţine prizonier de atâţia ani.

Vreau să mărturisesc dorinţa mea de a ieşi din Întuneric. Vreau să mă încarnez din nou, într-un om normal, sănătos, cu mintea întreagă. Vreau să lupt împotriva violenţei, să opresc toate focarele de război de pe Pământ, ca să nu mai facă nimeni ceea ce a făcut Adolf Hitler în timpul vieţii sale. Cei care se încumetă să lupte împotriva violenţei, să se roage pentru sufletul meu. Îi voi ajuta în lupta lor pentru pace, atunci când Dumnezeu mă va face din nou om. Fiţi binecuvântaţi, oameni nevinovaţi, care aţi suferit din cauza mea!

Sunt spiritul lui Adolf Hitler, care suferă cumplit pentru faptele lui. Nu sunt un spirit rău. Oamenii m-au înrăit în timpul vieţii...»

6 decembrie 2008

NOTĂ: După această transcomunicare, spiritul lui Adolf Hitler nu a mai fost primit în Infern. L-au preluat îngerii desemnaţi pentru pregătirea lui în vederea unei noi încarnări. I se preconizează întoarcerea ca om în trupul unui eschimos de la Cercul Polar. În timpul noii sale vieţi, va avea ocazia să cunoască frigul, foamea, agresivitatea naturii. Dumnezeu să-l ajute în cele ce vor urma!

medium Nina Petre, 7 decembrie 2008

INVESTIGAȚII SPIRITISTE ALE UNOR CAZURI MEDIATIZATE

Moartea lui DUMITRU TINU

Celebrul ziarist Dumitru Tinu şi-a găsit sfârşitul în dimineaţa zilei de 1 ianuarie 2003, într-un accident de maşină pe şoseaua Bucureşti-Ploieşti, în timp ce se îndrepta spre Valea Prahovei. L-am privit şi l-am ascultat cu plăcere în apariţiile sale televizate. Era un om cu vorba cumpătată, privirea mereu calmă şi îngândurată, iar gesturile sale emanau mult bun simţ. Părea foarte trist în ultimele luni de viaţă. Aveam impresia că ar fi suferit cu inima, deşi ulterior o anumită persoană din anturajul său a afirmat că era sănătos tun. Nu cred să fi fost perfect sănătos. O dovadă în acest sens a constituit-o atacul cerebral suferit la volanul maşinii sale în plină stradă, fără să-l fi deranjat cineva în timpul mersului. Ştia de mult că viaţa dublă a unui familist aduce multă durere celor mai dragi fiinţe de lângă el. Dar există pasiuni puternice în viaţa extraconjugală cărora nu li se poate împotrivi nimeni.

Am întâlnit multe cazuri de genul acesta printre clienţii mei. Există suflete-pereche ale căror spirite nu pot sta departe unul de celălalt. Fiinţele umane stăpânite de ele, dacă ajung să se cunoască, nu mai pot să se despartă, oricât de mult viaţa de familie şi convenţiile sociale ar urmări să le îndepărteze. Dacă au deja familii diferite, nefericiţii aceştia fac tot ce le stă în putinţă să se întâl-nească zilnic. Complicaţiile apar pe zi ce trece: află despre relaţia lor nu numai membrii de familie, ci şi prietenii apropiaţi, iar de la aceştia, toată lumea. În sufletul lor persistă un chin permanent, o luptă dureroasă între iubirea pătimaşă şi necesitatea unei atitudini corecte, umane faţă de tovarăşul de viaţă.

Am putea spune că Dumitru Tinu s-a achitat într-un mod ireproşabil de obligaţiile faţă de cele două familii ale sale. Şi-a crescut copiii în aşa fel încât să nu le lipsească nimic. Mai mult chiar, nevestele lui nu s-au luat niciodată de păr ca protagonistele unor emisiuni TV de mare scandal. Cât a trăit el,

totul s-a petrecut într-un mod discret şi onorabil.

După moartea sa neaşteptată, a izbucnit discordia. Ce a urmat, ştim cu toţii: revendicarea paternităţii de către fiul său, umilitoarea deshumare pentru a se stabili dacă ar fi sfârşit de moarte naturală sau nu, lungul proces finalizat cu schimbarea numelui fiului său, hărţuiala suportată de fiica defunctului din partea taberei adverse, nesfârşite apariţii televizate ale fostei amante susţinând cauza copilului său.

Am contactat spiritul ziaristului, dorind să-i aflu părerea cu privire la regretabilul accident. Spre satisfacţia mea, mărturia spiritului s-a potrivit cu rezultatele anchetei autorităţilor. Fără nicio îndoială, Dumitru Tinu a murit din cauze naturale, accidentul său de maşină nefiind provocat de nimic altceva decât de propria sa neputinţă în menţinerea controlul volanului.

Mesaj de la spiritul ziaristului DUMITRU TINU

«Sunt foarte supărat pentru ceea ce se vehiculează pe seama decesului meu.

Am avut o moarte perfect normală, având în vedere sănătatea mea mult şubrezită de muncă, stres şi prea multă iubire faţă de cei ce mi-au fost rude sau, pur şi simplu, apropiaţi sufleteşte. Mi-am iubit până la istovirea inimii cei doi copii, cele două femei mult-adorate şi nu aş fi vrut nici în ruptul capului ca vieţile noastre intime să ajungă în gura lumii şi a confraţilor mei de breaslă. Mă întristează profund toate speculaţiile pline de rea-voinţă apărute în presă. Vreau să le comunic, tuturor celor curioşi să afle, că nu m-a otrăvit şi nu m-a strangulat nimeni. Am fost singur-singurel în propriul automobil, iar decesul meu a survenit în plin mers, motiv din care am pierdut controlul volanului.

Nu învinuiesc pe nimeni pentru sfârşitul meu din această viaţă. Am fost un om bolnav, stresat, chinuit sufleteşte şi împărţit între mai multe fiinţe iubite.

Îi rog pe toţi confraţii mei jurnalişti să nu mai împieteze sfârşitul meu, dramatic în viziunea lor, şi, mai ales, să îmi lase în pace fiinţele pe care le-am iubit mai mult decât orice pe lume.

Sunt de acord cu deshumarea trupului meu, pentru ca iubitul meu copil să îşi primească, în sfârşit, drepturile ce i se cuvin conform legilor în vigoare.

Vă las pe toţi, cei iubiţi sau neiubiţi de sărmana mea inimă, să reflectaţi asupra atitudinii voastre viitoare. Nu am fost un om rău, niciun pervers şi niciun şarlatan. Mi-am trăit viaţa şi mi-am urmat destinul. Atât şi nimic mai mult.

Cel ce a fost Dumitru Tinu vă doreşte numai bine...»

21 Ianuarie 2003

Cazul ION DOLĂNESCU

Tocmai când credeam că nu mai am prea multe de discutat cu spiritele referitor la personalităţile României, a căzut trăsnetul. Moartea rapsodului popular Ion Dolănescu ne-a lăsat un mare gol în suflet, mai ales nouă, celor cărora ne-a înfrumuseţat anii tinereţii cu glasul său domol şi liniştitor. Ion Dolănescu, Irina Loghin, Maria Ciobanu, Benone Sinulescu - sunt marile voci izvorâte din mijlocul poporului român care vor purta mesajul lor patriotic încă mulţi ani de acum încolo. Din fericire pentru noi toţi, cei care îndrăgim tradiţia muzicală românească şi o dorim nemuritoare, mulţi dintre mesagerii adevăratei muzici populare româneşti încă se mai află în viaţă, prezenţi la datoria lor de onoare în faţa spectatorilor şi a telespectatorilor. Colegul lor, neuitatul Ion Dolănescu, a trecut la cele veşnice, după câţiva ani de suferinţă trupească. Dumnezeu să îl odihnească în pace! Fac un apel creştinesc spre Bunul Dumnezeu să aline acest suflet deosebit, care nu are linişte nici pe lumea cealaltă.

Nu se răcise bine trupul neînsufleţit al marelui artist, când izbucni un scandal oribil: cei doi fii ai rapsodului au început să îşi dispute dreptul la moştenirea bunurilor materiale rămase de pe urma părintelui lor. Urât de tot au procedat aceşti doi băieţi ai artistului! În loc să negocieze civilizat, în mod discret, alături de avocaţii lor, s-au lăsat antrenaţi în interviuri şi discuţii televizate, văitându-se fiecare dintre ei că nu este înţeles de către celălalt.

Aşa după cum se întâmplă de câţiva ani încoace, reprezentanţi ai mass-media mi-au solicitat punctul de vedere.

Aflându-mă într-o emisiune televizată, moderatoarea mi-a cerut, dintr-o dată, să discut cu spiritul lui Ion Dolănescu, pentru a-i afla părerea cu privire la discordia iscată între fiii săi. Având o profundă simpatie faţă de moderatoarea respectivă, am trecut la fapte, fără să mai stau pe gânduri. În mesajul preluat de la spiritul regretatului Ion Dolănescu am remarcat dorinţa puternică de a-i potoli pe cei doi cocoşei ambiţioşi, care se tot împung cu ciocurile, făcându-se de râs în faţa noastră, a tuturor. Cu mult bun simţ, adresându-se în numele celui dispărut dintre noi, spiritul şi-a recunoscut neputinţa de a-i mai ţine în frâu, aşa cum o făcea în timpul vieţii. I-a lăsat să înţeleagă că mult disputata lui avere ar fi mult prea mică pentru un război atât de mare.

Reflectând ulterior, luni de zile, la acest mesaj venit dintr-o lume necunoscută nouă, muritorilor de rând, am preluat din neant ideea că de acolo, de unde se află acum, spiritul marelui artist încearcă să le protejeze pe mamele fiilor săi. Pe aceste două doamne Ion Dolănescu le-a iubit puternic, iar copiii dăruiţi de ele i-au fost ca lumina ochilor. Acum, când ochii săi nu mai văd, pe urmaşii săi i-a orbit setea de avere. Trist, foarte trist, mai ales pentru memoria marelui rapsod!

Mesaj de la spiritul lui ION DOLĂNESCU

- Maestre Ion Dolănescu, vă mai amintiţi de viaţa anterioară?

- «Da, doamna mea. Acuma sunt un biet spirit peste măsură de îngrozit de ceea ce se întâmplă între rudele mele şi între prietenii mei. Nu mi-am imaginat niciodată că sfârşitul meu onorabil va aduce printre cei dragi mie atâta discordie.

Dragii mei, voi cu toţii v-aţi iubit, v-aţi respectat, v-aţi simpatizat cât am trăit eu. Acum ce se întâmplă cu voi? Vă certaţi, vă împroşcaţi cu noroi, aţi umplut ziarele şi televiziunile cu toată mizeria pe care o scoateţi voi acuma şi care mă îngrozeşte pe mine. Pentru ce, dragii mei? Eu nu am fost un miliardar, eu nu am fost un om de afaceri, eu nu am avut insule, avioane, vapoare. Ce avere am avut eu, dragii mei? Pentru ce vă urâţi voi atât de mult? Ce aveţi de împărţit? De ce nu vreţi să împărţiţi omenia, pe care eu am răspândit-o în jurul

meu toată viaţa? Prin cântecele mele am încercat să ajut oamenii să se iubească, să se respecte, iar voi acum, fiii mei, prietenii mei, ce faceţi? Dragii mei băieţi, de ce vă urâţi acum? Voi v-aţi iubit sincer, frăţeşte, v-aţi respectat unul pe celălalt. Ce aţi păţit, iubiţii mei copii, chiar nu vă puteţi înţelege acum, după ce eu am trecut dincolo? Aveţi impresia că eu, tatăl vostru, pot, de unde sunt eu acum, în lumea nevăzută, să vă mai dau educaţie? Scumpii mei copii, vă rog din suflet, nu mă faceţi de râs. Eu sunt peste măsură de îndurerat. Sunt un biet spirit, o biată fiinţă nevăzută care are un suflet, dar sufletul acesta este plin de răni din cauza voastră. Nu mă mai doare nimic, trupul meu s-a spulberat, a rămas în pământ, în ţărână, dar sufletul meu sângerează din cauza celor ce se întâmplă în urma morţii mele.

Şi-a mai apărut un băiat acum. Dragul meu copil, vrei şi tu avere de pe urma mea? Ai intrat şi tu în dispută cu cei doi fii ai mei? Ce mai vreţi să împărţiţi, scumpilor?

Iată ce vă sfătuiesc eu, cel care a fost Ion Dolănescu, marele patriot Ion Dolănescu. Ce vă sfătuiesc eu: dragi băieţi, împărţiţi-vă omenia între voi! Haideţi! Şi împărţiţi amintirea mea în aşa fel încât să fiu mândru de voi. Să nu mai văd, să nu mai observ lucruri urâte pe care voi le faceţi din mândrie. Ce mai vreţi să obţineţi acum? Împărţiţi mai bine amintirea mea şi să fim cu toţii mulţumiţi! Aşa vă rog eu, cel care a fost Ion Dolănescu. Acum sunt doar o amintire, dar doresc foarte mult ca memoria mea să fie respectată, pentru că şi eu, în timpul vieţii, am respectat pe toată lumea. V-am respectat pe toţi, cunoscuţi sau necunoscuţi. Aceasta este cea mai aprigă dorinţă pe care v-o trimit din lumea nevăzută. Respectaţi-mi amintirea, dragii mei! Şi cum puteţi să o respectaţi? Păstrându-vă calmul şi respectul unii pentru alţii, iar atunci voi fi şi eu mulţumit. Rămâneţi cu bine, dragii mei, şi nu uitaţi ce v-am rugat. Faceţi pace între voi! Pacea este cel mai scump lucru de pe lume. Nu vă mai chinuiţi unii pe alţii! Atâta am vrut să vă spun.

Eu sunt cel care a fost sufletul lui Ion Dolănescu, iar acum este un suflet rătăcit printre miliarde şi miliarde de suflete din spaţiul cosmic. Îmi iau rămas bun de la voi cu speranţa că îmi

veţi îndeplini această ultimă dorinţă. Faceţi pace, dragii mei! »

7 octombrie 2009

Drama lui NICOLAE CEAUŞESCU

Am efectuat de-a lungul anilor mii de contactări spiritiste, multe dintre ele dovedindu-se a fi veritabile surse de informaţii inedite. Acestea au declanşat numeroase campanii de presă, dispute politice, orgolii călcate în picioare şi mai ales o neobosită vânătoare de minciuni. Un caz încă neelucidat în totalitate îl reprezintă asasinarea soţilor Ceauşescu. Terifiantul film care înfăţişează procesul pripit şi ilegal, soldat cu două victime umane, a făcut înconjurul mapamondului. Numeroşi experţi în creaţie cinematografică l-au cercetat secundă cu secundă, unii dintre ei afirmând că ar fi fost trucat. Timp de 20 de ani, televiziunile româneşti au fost înţesate cu tot felul de martori, mai mult sau mai puţin credibili. Nici acum nu s-a lăsat liniştea peste această amintire dureroasă a românilor. Iţele se încurcă din ce în ce mai mult, pe măsură ce trec anii. Declaraţiile se bat cap în cap, martorii se jignesc unii pe alţii, protagoniştii evenimentelor din decembrie '89 au îmbătrânit şi mor pe capete. Cine să fi ieşit cu adevărat învingător din infernul acelui decembrie derutant şi sângeros? Probabil că numai Istoria. Ea este cea care acumulează faptele omenirii. Ea ne judecă pe toţi, fără menajamente, scoţând adeseori adevărul la iveală, oricât de bine l-ar fi ascuns unii sau alţii.

Am contactat de 3 ori spiritul celui care a fost Preşedintele României timp de 25 de ani, Nicolae Ceauşescu. Spre uimirea tuturor, afirm pe această cale că spiritul său, neîntrupat încă, este de o calitate excepţională. După mulţi ani de la moartea „dictatorului”, el mi-a relevat o mulţime de fapte inedite, care au declanşat o campanie de presă uimitoare. Fusese aproape uitat de popor şi mass-media, când forţa istoriei a explodat ca o grenadă. Afirmaţiile acestui spirit elevat au pus pe gânduri populaţia României.

Românii vârstnici ca mine îşi amintesc de tinereţea lor echilibrată prin studii, muncă, împlinire familială. Acum 50 de ani, spre exemplu, fiecare român avea un loc de muncă şi o

locuinţă a lui. Nu dormea nimeni prin canale şi prin parcuri. Niciun român nu era scos din casa lui şi aruncat în stradă. Trăiam cu toţii modest, normal, cu sufletul liniştit al omului care îşi face datoria în societate. Din salariul meu de profesor, îmi achitam ratele la apartament, cu taxele obişnuite eram la zi, avem un bănuţ în plus pentru o carte sau o rochie nouă. Din fericire pentru câţiva români dornici de avere şi din nefericire pentru majoritatea populaţiei din ţara noastră, după 1980 a început „emanciparea". Românilor li se susurau la ureche poveşti despre democraţie şi „raiul capitalist". Trăim de 20 de ani în această ciudată democraţie şi acest „rai" care seamănă mai bine cu „iadul". Ştie tot poporul ce se întâmplă acum în România. Unii, cinici până la nesimţire, afirmă în fiecare an: „Cum să fie fericit un popor care şi-a ucis conducătorul în ziua de Crăciun?" Întrebarea aceasta sună din ce în se mai fals, pe măsură ce trec anii. Ştim cu toţii că nu poporul l-a asasinat pe Nicolae Ceauşescu. Gaşca de complotişti s-a redus simţitor, unii dintre ei trecând la cele veşnice, nemaisuportându-şi ruşinea.

Moartea lui Nicolae Ceauşescu a rămas învăluită în mister. Oricât de mult s-ar redifuza filmul asasinatului, ca dovadă că „dictatorul" a murit, planează dubii mari asupra acestui penibil eveniment. Oricâţi martori s-ar perinda pe la posturile TV, tot ce spun ei sare în aer la vederea celor două morminte misterioase din cimitirul Ghencea. Sunt păzite cu mare grijă, ca nu cumva să le deschidă cineva. Pentru ce atâta severitate? Ce ascund ele de fapt? Copiii traumatizaţi psihic ai soţilor Ceauşescu au implorat ani la rândul instanţele de judecată să li se permită deshumarea osemintelor celor doi martiri. Nimănui nu i-a fost milă de cei trei orfani, care se întrebau în anii trecuţi dacă mai are rost să lupte pentru această cauză aparent pierdută. Concluzia multor locuitori ai acestei ţări arde ca fierul roşu: atâta timp cât nu se permite identificarea cadavrelor din Ghencea, planează suspiciunea că ele nu ar aparţine soţilor Ceauşescu.

Primele două mesaje telepatice pe care le-am preluat de la spiritul celui ce-a fost Nicolae Ceauşescu m-au pus serios pe gânduri. Acest spirit inteligent mi-a mărturisit că în acea curte

sinistră de lângă Târgovişte ar fi fost ucisă doar Elena Ceauşescu. Cel sacrificat odată cu ea nu era altcineva decât una dintre „dublurile” soţului ei, individ ademenit cu minciuna că va juca un rol „necesar ţării”, după care va fi salvat în ultimul moment. Înaltul spirit mi-a pomenit toată epopeea scoaterii din ţară a „dictatorului” şi viaţa lui departe de patria dragă. Ca să fiu dreaptă şi echidistantă, fiecare dintre noi crede ce vrea din istoria căderii comunismului în România. Însă pe măsură ce trece timpul, ies la iveală tot mai multe dovezi ale faptului că nimeni din afara ţării noastre nu a dorit cu adevărat uciderea lui Ceauşescu. S-a urmărit doar alungarea lui de la putere, aşa cum s-a întâmplat cu toţi conducătorii comunişti din ţările Europei de Est. L-au vrut mort actorii de adunătură care au jucat fantezia numită „Revoluţia Română”. În aceste condiţii, să nu fi existat oare un activist curajos în anturajul soţilor Ceauşescu, animat de simpatie şi compasiune pentru aceşti doi oameni care ridicaseră România la un nivel de cultură şi civilizaţie acceptat de marile state occidentale?

În ultimii 10 ani, am tot cercetat cazul soţilor Ceauşescu, folosind mai multe surse de informare şi bazându-mă pe calităţile mele paranormale verificate cu multe ocazii. Ceea ce pot afirma acum este că, în mod sigur, temerarul care a organizat fuga din ţară a „dictatorului” încă se mai află în viaţă. Dar pentru că omul acesta, dovedind un curaj nebun şi o nobleţe sufletească rar întâlnită, va lua cu el în mormânt marele său secret, nici eu nu-l voi trăda făcând public numele său. Adeseori suntem nevoiţi să-i protejăm pe marii oameni ai vremii păstrând tăcerea, prefăcându-ne că suntem naivi şi nu înţelegem nimic.

Interviu cu spiritul lui NICOLAE CEAUŞESCU (2001)

- Stimate tovarăşe Nicolae Ceauşescu, vă rog să îmi spuneţi unde vă aflaţi acum şi cu ce vă ocupaţi timpul?

- «Mă aflu printre voi, dragii mei patrioţi români, căci numai cu voi vreau să stau de vorbă. Pe trădătorii de ţară nu i-am iubit niciodată. Aici sunt, compatrioţi iubiţi, pe lângă fiecare

dintre voi. Sunt liber ca păsările cerului. Zbor iute ca gândul, călătoresc oriunde am treabă în natura înconjurătoare vouă şi altora. Nu am ajuns în Iad, cum au sperat cei ce m-au incriminat pe nedrept. Sunt liber, dragii mei, şi aflaţi că pedeapsa mea pentru cât v-am greşit este mai mică decât a celor care au complotat să îmi ia viaţa. Nicio ambiţie pământească soldată cu crime nu va rămâne fără urmări neplăcute în „viaţa de Apoi”. Am făcut pentru poporul meu atât cât mi-a stat în putinţă pentru a-i salva sufletul şi fiinţa naţională. Dacă am greşit, vă cer iertare tuturor celor care îmi purtaţi o amintire încărcată cu reproşuri... »

- Cum şi când aţi murit, tovarăşe preşedinte?

- «Ca să fiu sincer, în Decembrie '89 s-a produs un lanţ de crime pentru a acoperi alte crime... „Crimă pentru crimă” - aşa aş putea supranumi „revoluţia română”. V-au rămas casete cu falsa judecare a noastră. Soţia mea a fost mai clară în exprimarea protestelor. Ale mele au fost doar vorbe de dragul vorbei. Şi ştiţi de ce? Pentru că nu eram eu, ci unul dintre „înlocuitorii” mei. Ce spuneţi de această veste, scumpii mei compatrioţi? Am murit cu adevărat, trupeşte, anul trecut, la un sfârşit de mileniu, aşa cum mi-am dorit-o întotdeauna. Bineînţeles că nu mi-am lăsat rămăşiţele trupului în ţara mea, fiindcă atunci când mi-am dat duhul Cerului mă aflam mult mai departe de voi decât v-aţi închipuit vreodată... Păstrez secretă denumirea ţării care mi-a salvat viaţa acum 11 ani, sustrăgându-mă, cu multă abilitate, din infernul declanşat în România de autorii străini şi autohtoni, pe care prea bine îi cunoaşteti. Am fost chemat de multe ori din lumea nevăzută, în care am ajuns de curând. Mulţi dintre voi îmi simt lipsa din cauza sărăciei şi a debusolării în care se află.»

- Vă regretaţi moartea?

- «Mi-am regretat moartea prea timpurie faţă de potenţa trupului şi a minţii mele. Aş mai fi putut face multe lucruri bune pentru poporul meu dacă nu m-ar fi copleşit insistenţele conducătorilor politici din dreapta şi din stânga ţării. În plus, specialiştii în diversiuni, infiltraţi în România cu multă răbdare şi consecvenţă, şi-au împlinit cu mare succes, de răsunet

internaţional, perversa lor misiune de scindare a naţiunii române în pro-occidentali şi anti-occidentali. Nu regret nimic din ceea ce mi s-a întâmplat în urmă cu 11 ani, decât dispariţia mea prematură din viaţa politică a ţării. Mulţi m-au denigrat şi mai mulţi m-au tot criticat pe nedrept. Cum să fi modernizat această scumpă ţară românească în condiţiile presiunilor politice şi economice externe la care am fost supuşi începând cu anii ‘80?»

- *Cum aţi fost scos din România în Decembrie 1989?*

- «În Decembrie ‘89 am fost luat cu un elicopter al armatei ruse şi dus până la gurile Dunării, unde am fost îmbarcat pe un submarin rusesc, care m-a scos pe sub nivelul apelor Mării Negre până într-o altă mare. Am ieşit din submarin pe 24 decembrie pe o navă de suprafaţă a ţării gazdă, care m-a predat autorităţilor militare portuare, ce urmau să mă trimită mai departe pe uscat. Tot drumul meu, care semănă foarte bine cu o evadare din infern, a decurs perfect normal. Am fost pregătit sufleteşte cu mulţi ani în urmă pentru acest mare pas al vieţii mele. Informatorii mei de nădejde mi-au relatat, ani la rândul, tot ce au putut afla despre cele 3 comploturi puse la cale cu minuţiozitate pentru doborârea mea de la conducerea ţării. Au existat 3 variante de complot:

a) Asasinarea mea prin una din metodele urmatoare: injectarea cu otravă, otrăvirea prin alimente sau împuşcarea, ca din greşeală, în timpul unei parade militare;

b) Deturnarea unui avion ce urma să mă transporte în străinătate într-o vizită de lucru;

c) Provocarea unei lovituri de stat, cu aspect de revoluţie populară, în timpul căreia să fiu ucis ca un criminal de rând. Această variantă a reuşit din plin, dar nu cu mine ca victimă, ci cu unul dintre paznicii mei, care a acceptat să se sacrifice în ultimul moment.»

- *Ce aţi făcut după aceea în ţara care v-a primit?*

- «Ţara care m-a primit m-a îngrijit, m-a protejat şi m-a înmormântat în pământul său, sfinţit de multe jertfe omeneşti şi nenumărate vestigii arheologice străvechi. Este un stat puternic, plin de oameni curaţi la suflet şi credincioşi în

Dumnezeul lor. Poporul său este un martir, suportând de foarte mulţi ani nedreptăţile şi privaţiunile impuse de Occident. L-am ajutat pe conducătorul acestei ţări să îşi ducă treburile în continuare, rezistând împreună cu poporul său tuturor vicisitudinilor vieţii.»

- *Ce părere aveţi despre situaţia actuală a românilor?*

- «Dacă am fost înlăturat de la conducerea României, poporul meu ce a câştigat? Este liber cu adevărat? Da, recunosc, românul de acum poate pleca oriunde, poate vorbi şi gândi după bunul plac, dar puterea banului, pe care nu îl are orice om de rând, devine din ce în ce mai copleşitoare. Este vorba de o falsă libertate a poporului meu. Nu aveţi bani destui, nu vă bucuraţi de o asistenţă medicală corespunzătoare. Nu vă puteţi întreţine familiile în siguranţă, fără să vă temeţi de ziua ce va veni, dragii mei români necăjiţi! Pentru ce am fost alungat de la putere? Pentru ambiţiile unora de a se ajunge ce nu au fost niciodată? Prea mult s-a dat vina pe soţia mea, Lenuţa! Unii au făcut-o rea, alţii incapabilă, alţii criminală! După ce mi-aţi împuşcat-o, vă simţiţi mai mulţumiţi şi mai fericiţi, frumoşi criminali de modă nouă?! Unii dintre voi aţi venit repede după mine, ca să vă iertăm amândoi, şi eu, şi ea. Cu voi nu mai am nicio treabă. Ne vedem oricând, ştiţi ce aţi făcut şi ce pedeapsă vi se aplică aici, în Cer!

Viaţa românilor este acum mai grea ca niciodată. Nici războaiele repetate de-a lungul sutelor de ani, nici molimele, nici calamităţile naturale nu au reuşit să atace atât de puternic fiinţa naţională a poporului nostru. Nu sunt de ajuns foametea, bolile, lipsa banilor! Mulţi dintre cei care „s-au ajuns” au început să uite de unde au pornit în lupta lor parşivă pentru avere şi mărire politică. Acestora acum le este ruşine să mai afirme că sunt români în lungile sau scurtele lor peregrinări pe alte continente. Se dau drept ceea ce nu sunt şi nu vor fi niciodată!»

- *Ce părere aveţi despre guvernele post-decembriste din ţara noastră?*

- «Ce să-ţi mai spun despre politica democratică post-decembristă din România? S-a dat totul pe faţă, toate greşelile parlamentului şi guvernului au fost întoarse pe toate feţele, an

de an, legislatură cu legislatură, dar mai nimic nou nu s-a întâmplat pentru acest popor chinuit.»

- Credeţi că România trebuie să redevină un stat monarhic sau să rămână o republică?

- «Despre monarhie nu am avut niciodată o părere prea bună. Dacă un preşedinte ca mine sau ca alţii rămaşi în viaţă a putut fi acuzat de autocraţie şi despotism, ce să mai spun despre un rege? Unii mai rezistă astăzi ca regi pentru că şi-au arogat rolul de figuranţi, nu de conducători politici. Iar lumea se distrează copios pe seama lor. Pe toată lumea o interesează amorurile şi suferinţele tainice ale prinţeselor sau bolile părinţilor lor. Un circ întreg! Asta nu se cheamă politică şi nici conducere a ţării!»

- Cum vedeţi viitorul României în următorii ani? Va fi România zguduită, din nou, de un cutremur devastator?

- «Îmi este greu să pun degetul pe rana poporului meu. Ce să-i spun despre viitor? Adevărul, bineînţeles, ca să-l doară buba şi mai rău? Asta vrei să ştii, cât timp vă vor mai durea scrijeliturile din trupurile şi minţile voastre? Bine, fie, dacă mi-o ceri.

Vor mai urma ani grei pentru români şi pentru ţara noastră. Durerea lipsei de bani, mizeria trupurilor şi a sufletelor, ameninţările tot mai transparente şi îngrijorătoare venite dinspre toate cele patru zări, vă vor da mult de furcă tuturor. Dar românul nu piere aşa uşor! Veţi trăi şi veţi muri ca şi până acum, niciodată mulţumiţi de voi înşivă. Aveţi nevoie de încă 10 ani până când veţi ieşi puţin la liman. Curaj, oameni buni, că viaţa voastră nu va fi mult mai uşoară nici peste 5- 6 ani!

Cutremurul devastator, calamitatea naturală pe care o aşteaptă unii, din prostie, bineînţeles, este mai mult un simbol al mizeriei în care vă zbateţi şi care, pentru oamenii sărmani, ar însemna izbăvirea prin moarte. Nu-l mai aşteptaţi, dragii mei, căci el nu va veni la cererea şi dorinţa voastră! Chinuiţi-vă mai departe, trăind greul până la capăt! Altceva mai important nu aveţi de făcut!...

Dacă tot am dispărut din viaţa voastră, vă doresc să trăiţi mai bine şi să fiţi mai fericiţi decât în vremurile preşedinţiei mele. Vă

las cu bine şi vă rog să nu mă mai blestemaţi atâta, voi cei care aţi profitat de „moartea” mea!»

26 iunie 2001

Mesaj de la spiritul ELENEI CEAUŞESCU (2001)

«Dragii mei români,

Nu m-am supărat chiar foarte rău aflând câte lucruri urâte s-au spus pe seama mea după ce mi-am dat obştescul sfârşit. Eu am fost o personalitate deosebită a poporului din care m-am născut. Dar mulţi m-au divinizat şi mult prea mulţi m-au hulit, cred eu, pe nedrept. Mi-am dat toată osteneala oaselor şi minţii mele, uzate de prea multă muncă politică şi culturală, mai ales în ultimii ani dinaintea dispariţiei mele din viaţă. Am ştiut încă din copilăria mea modestă, dar luminoasă că voi ajunge un om înalt în ţara mea. Şi uite că am ajuns! Că unii m-au denigrat, că s-a complotat în spatele meu ani la rândul ca să ne dea pe amândoi jos de la conducerea ţării, am ştiut-o cu multă vreme înainte de moartea mea. Am convingerea mea fermă în faţa lui Dumnezeu Atotputernicul că am avut şi eu greşelile mele, mari şi mici, ca orice muritor de rând. Dar binele făcut ţării de soţul meu şi supuşii lui nu se compară cu sărmanele mele greşeli. Sunt mândră şi acum de rezultatele minunate ale poporului meu sub conducerea noastră foarte competentă. Mi-am iubit şi respectat bărbatul, l-am ajutat în toate treburile politice şi nu am de ce a mă teme de blestemele unor nenorociţi de parveniţi din vremurile de astăzi!

Am fost o femeie deşteaptă şi am rămas un duh foarte inteligent. Nici vorbă să mă găsesc în Iad, aşa cum au insinuat gurile rele ale „democraţiei”! Muncesc şi acum ajutându-mi soţul, care nu doreşte nici acum să mă despart de el.»

- Fiul dumneavoastră, Nicu, a procedat corect predându-se revoluţionarilor din Bucureşti?

- «Nicu a greşit fundamental, dând dovadă de laşitate în timpul răzmeriţei armatei şi trupelor de miliţie. Trebuia să dea dovadă de bărbăţie şi să lupte cot la cot cu gardienii săi. Aşa, ce a rezolvat? A murit ca un laş, uitat de lume. L-am răsfăţat prea mult, asta a fost! Un copil deştept ca el, dacă ar fi avut mai mult curaj, ar fi preluat conducerea ţării pentru a o duce mai

departe pe drumul modernizării. Dar lui nu i-a plăcut niciodată politica. El a avut mai multă treabă cu femeile decât cu munca.»

- Ce sfaturi le daţi copiilor dumneavoastră rămaşi în viaţă, Zoe şi Valentin?

- «Pe Zoe şi Valentin îi binecuvântez zi şi noapte pentru curajul şi demnitatea lor, pentru discreţia şi sinceritatea cu care i-a înzestrat Bunul Dumnezeu. Au supravieţuit, dragii de ei, şi uite că trăiesc în mod civilizat, nebatjocoriţi şi neloviţi de nimeni. Istoria se întoarce, draga mea, şi este necruţătoare cu cei care greşesc!»

- Dar femeilor din România de astăzi?

- «Dragele mele romănce, unde vă este curajul şi setea de viaţă de odinioară? Aţi capitulat-o cu toate? Nu mai are cine vă încuraja, aşa cum făceam eu? Curaj, fetelor, că mai aveţi încă multe de făcut în viaţă! Or trece ele şi greutăţile de acuma, că numai de aşa ceva are parte romănca, de când a adus-o Dumnezeu pe pământ!»

- Vă îngrijorează situaţia copiilor defavorizaţi şi a tinerilor români, dezorientaţi şi disperaţi?

- «Ce s-a făcut cu tineretul român în ultimii 10 - 11 ani este o crimă de neiertat. Puzderie de copii zac prin canale şi pe străzi, orfelinatele se desfiinţează unul după altul, iar tinerii cu studii în toată legea fug din ţară prin magaziile vapoarelor şi ale avioanelor, ca să scape de sărăcie şi mizerie. Ruşine naţională, dragi tovarăşi de la conducerea ţării, că domni nu pot să vă zic!

Dragii mei, vouă, celor de acum, fiii „moderni” ai României, vă urez să vă deschideţi bine ochii asupra celor din jurul graniţelor ţării, să nu vă lăsaţi călcaţi cu cizmele de nimeni din afară şi, mai ales, să munciţi, dragi tovarăşi, să munciţi cu hărnicie, în loc să trândăviţi prin cafenele!

A voastră mamă iubitoare, Elena Ceauşescu»

24 iunie 2001

Interviu cu spiritul lui NICOLAE CEAUŞESCU (2003)

«Dragii mei tovarăşi români,

Mă adresez vouă, în această zi de mare sărbătoare pentru toată suflarea creştină, dar şi de mare tristeţe pentru poporul meu adevărat - cei mulţi şi necăjiţi care suspină cu amar atunci când îmi aud numele. Au trecut 14 ani de la dispariţia mea fizică din faţa ochilor voştri. Nu m-au împuşcat blestemaţii, lingăii şi bandiţii care s-au lăudat cu această faptă dezonorantă! Am fost salvat în ultimul moment de oameni inteligenţi, cu suflet mare, care, din păcate, nu au fost răsplătiţi de nimeni. Unde eşti Tu, Domnule Dumnezeu? De ce pentru unii eşti mumă şi pentru alţii ciumă? Nu voi înţelege niciodată cum Îţi este Voia, deşi m-ai şcolit zile şi nopţi la rând, de vreo 3 ani încoace!

Despre ţara mea, ce pot să mai spun? Cu ce vă mai pot ajuta, bieţi români care mă chemaţi neobosiţi să ies din mormînt pentru a vă ajuta, ca pe vremuri? Unde mă aflu acum, liber în zările albastre, pot eu să vă mai construiesc locuinţe, să vă dau locuri de muncă, să vă ocrotesc? Nici vorbă de aşa ceva! Aţi vrut democraţie, fără să ştiţi ce înseamnă ea cu adevărat. Aici mă simt şi eu vinovat, pentru că v-am limitat dreptul la cultură, crezând, de naiv ce eram, că oamenii prea citiţi devin periculoşi.

Văd că vă pregătiţi pentru o nouă campanie electorală. Păi, nu era mai uşor pe vremea mea? Totul mergea perfect, în mod disciplinat, fără înjurături, calomnii, împroşcarea candidaţilor cu toate murdăriile posibile şi multe alte mizerii care se fac acum. Este revoltător ce se petrece acum în ţara noastră! Unde este disciplina, bunul simţ şi isteţimea minţii celor care lucrează la televiziuni şi ziare? Le-a luat banul şi mintea din cap? Ce-i drept, e drept, multe murături stricate vor să ajungă în funcţii înalte, la conducerea ţării, dar cei care le cunosc, de ce le iau apărarea? La ciolan visaţi, tovarăşi, la ciolan? Ei lasă, că or să vă iasă ciolanele prin piele, pînă când o să vă săturaţi să mai minţiţi poporul cu televizorul! Mă mir şi eu că mai găsesc, pe ici pe colo, câte un politician care vorbeşte frumos despre mine. Pe unul dintre ei l-aţi şi făcut ţap ispăşitor. Toţi daţi în Vadim, prin toate ziarele, de parcă v-a intrat holera în capete! Ca să fiu sincer, tipul mi-a făcut şi mie mulţi nervi. Când auzeam ce comportare de tânăr năbădăios avea, parcă îl vedeam pe bietul Nicu, dragul meu băiat. De multe ori era mai impertinent decât

Nicu, dar, aşa cum nu mi-am omorât copilul, nu l-am omorât nici pe Vadim! Vedeţi cu toţii, dragi români, că nu am fost un criminal, un ucigaş paranoic, aşa cum spun unii. Am fost, pur şi simplu, o enigmă a istoriei, cu un sfîrşit tragic, la fel ca şi fratele meu de suflet, Saddam.

Ce circ se mai face şi pe seama lui! Dar, între popoarele noastre există o mare asemănare: unii de la putere şi-au vîndut preşedintele pentru bani mulţi, însă masele mari populare ne-au iubit şi ne regretă cu multă sinceritate. Cine mai crede acum, în Irak, în capturarea lui Saddam? De ce spun oamenii de rând că Saddam este eroul lor? Ştiţi de ce? Pentru că a murit ca un erou, încercând să îşi apere ţara şi poporul! Aşa cum adevărul morţii mele iese încet, încet la iveală, tot aşa se vor descoperi circumstanţele dispariţiei lui Saddam. Mai aveţi puţină răbdare şi veţi afla cu toţii tot ce vă interesează!

În acest trist Crăciun al anului 2003, când nici vremea de afară parcă nu mai ţine cu oamenii nevoiaşi, aş dori nespus de mult să vă ştiu mai bine adăpostiţi, mai liniştiţi sufleteşte şi mai bine hrăniţi. Poate se va îndura Domnul Dumnezeu să-şi mai micşoreze severitatea faţă de voi, aducîndu-vă un dram în plus de binecuvântare, aşa cum numai El ştie să o facă!

Rămâi cu bine, drag şi nevinovat popor român! Ai fost mereu o victimă a istoriei şi a rapacităţii altor popoare. Eu sper că roata istoriei se întoarce şi pentru tine!

Nicolae Ceauşescu, cel ce suferă alături de voi...»

25 decembrie 2003

Mesaj de la spiritul lui NICOLAE CEAUŞESCU (2008)

- Bună seara domnule Preşedinte Nicolae Ceauşescu. Acceptaţi să le vorbiţi românilor?

- «Da, accept. Bună seara tuturor!

Dragii mei români, tare chinuiţi mai sunteţi! Îmi este milă de voi. Eu am fost preşedintele vostru, al tuturor, dar m-au dat jos nemernicii care vroiau să ajungă să jefuiască ţara aceasta plină de bogăţii. Acum ce-a mai rămas din ea? Nimic. Numai jale şi tânguială peste tot.

Dragii mei compatrioţi, tare aş fi vrut să mai rămân la conducerea ţării, aşa greu cum era. Dar eu v-am vrut binele. Recunosc, am greşit de foarte multe ori. Pentru asta am plătit cu grea suferinţă. Dar acum, după atâţia ani, când văd ce se întâmplă la voi, parcă mă doare sufletul. Ştiţi, eu încă mai am suflet. Şi este foarte mare..., pe lângă spiritul meu, care vă vorbeşte.

Dragii mei români, ce vreau eu să vă spun vouă... Să nu vă pierdeţi speranţa! Munciţi mai departe, străduiţi-vă să vă faceţi o viaţă mai liniştită decât până acum. Încercaţi să fiţi mai harnici, mai curajoşi, mai inimoşi, mai încrezători în voi şi în viitorul acestei ţări. Să nu decădeţi în disperare. Eu v-am învăţat, atunci când eram conducătorul vostru, să fiţi optimişti, să munciţi, să vă vedeţi de viaţa voastră. Dar acum ce s-a ales de voi? Numai jale şi disperare în toată ţara?! Daţi-i la o parte pe cei care au câştigat averile nemăsurate pe spinarea voastră! Lăsaţi-i să plătească într-o zi pentru tot ce au făcut împotriva celor săraci. Dar voi, marele popor românesc, străduiţi-vă să fiţi demni, aşa cum aţi fost întotdeauna! Eu văd pentru voi o viaţă mai bună. Întâi vă va fi mai greu, după aceea mai bine.»

- Care va fi situaţia românilor după alegerile din luna aceasta?

- «După următoarele alegeri, care vor fi luna aceasta, să ştiţi că o s-o duceţi mai bine. Vor fi alţii la putere, nu cei de acum. Cei care au stat în spate. Iar aceia se vor strădui să ridice această ţară, pentru că au şi ei mândria lor. Să nu fiţi disperaţi, dragii mei români! Să ştiţi că eu veghez asupra voastră şi adun toţi îngerii din jurul meu să vă ajute. Să nu cădeţi în cea mai neagră mizerie şi în cea mai neagră disperare! Eu, cel care a construit pentru voi case, care v-a dat câte un loc de muncă tuturor, care a vegheat asupra copiilor voştri, vă spun de aici, de unde sunt, din Cer, dintre îngerii lui Dumnezeu, că veţi fi un popor fericit. Mai târziu, nu chiar atât de curând. Să ştiţi că eu văd totul de aici şi vă spun ceea ce trebuie să vă spun şi ceea ce îmi este îngăduit să vă spun. Nu disperaţi, dragii mei români! Fiţi liniştiţi, străduiţi-vă să fiţi sănătoşi, inimoşi, plini de speranţe şi plini de sete de muncă, aşa cum aţi fost pe vremea

mea!

V-a vorbit spiritul lui Nicolae Ceauşescu, cel care a fost doborât de la conducerea acestei ţări de o gaşcă de nemernici. Să fiţi binecuvântaţi, dragii mei români!»

- Vă mulţumim, domnule preşedinte Nicolae Ceauşescu.

6 noiembrie 2008

Mesaj de la spiritul MĂDĂLINEI MANOLE

La exact un an după sinuciderea îndrăgitei cântăreţe de muzică uşoară Mădălina Manole, mediumul Nina Petre a luat legătura cu spiritul acesteia, pentru a lămuri semnele de întrebare ale morţii sale neaşteptate şi care au marcat emoţional publicul român. După decesul său, neînţelegerile din familie s-au acutizat, părinţii Mădălinei acuzându-l pe soţul ei că ar fi împins-o, mai mult sau mai puţin voit, spre acest gest disperat. Iată mesajul spiritului:

«Dragii mei de pretutindeni,

Ştiu că m-aţi adorat, unii, criticat, alţii, în timpul scurtei mele cariere de muziciană. La moartea mea s-a şocat întreaga ţară. Aţi avut dreptate toţi să credeţi că forţe exterioare trupului meu m-au forţat să ajung la gestul oribil prin care mi-am pus capăt zilelor. Vreau să ştiţi cu toţii că nu m-a ucis nimeni, nici cu fapta, nici cu gânduri grele şi nici cu vorbe meşteşugite. Mi-am calculat gestul suprem al despărţirii de lumea voastră cu mulţi ani înainte de a recurge la el. Încă din copilărie, adeseori mi-am dorit moartea şi m-am imaginat întinsă în sicriu, dormindu-mi somnul de veci. Fenomenul desprinderii de viaţă m-a fascinat şi, de multe ori, i-am fericit şi invidiat pe cei care reuşiseră să treacă în lumea liniştii şi a fericirii absolute. Cu toate că mi-am trecut pragul morţii la doar 43 de ani, am trăit cât alte femei până la 100 de ani. Viaţa nu a fost prea darnică în mulţumiri sufleteşti, deşi m-am bucurat de iubirea şi adoraţia a mii de oameni. Oricât de fericită m-aş fi simţit în momentele-cheie ale vieţii mele, o undă de tristeţe am păstrat întotdeauna în sufletul meu prea gingaş. Mi-am iubit părinţii cu disperare şi aş fi făcut orice sacrificiu omenesc posibil pentru a-i şti mereu fericiţi şi

mulţumiţi. Mi-am iubit din tot sufletul cei doi bărbaţi care mi-au dăruit încrederea lor, luându-mă în căsătorie. Mi-am adorat micuţul căruia, după mulţi ani de aşteptare, i-am dat o viaţă la care avea dreptul. Ce s-a întâmplat într-un târziu a rămas un motiv de uimire chiar şi pentru mine, spiritul Mădălinei. În aceste momente delicate, când mă simt dator să vă vorbesc, m-am identificat cu Mădălina, depănându-vă amintirile rămase în sufletul ei. Vă rog să mă iertaţi dacă nu voi reuşi să vă mărturisesc tot ceea ce v-ar fi spus însăşi marea dispărută! Gândurile Mădălinei dinaintea gestului fatal îmi vin unul după altul şi trebuie să le rostesc.

Eu, Mădălina Manole, vă spun tuturor că mi-am premeditat sinuciderea cu multă precauţie, ascunzându-mi intenţiile de soţul meu şi de toţi ceilalţi din apropierea mea. Puiu m-ar fi salvat şi din adâncurile iadului dacă m-ar fi văzut prăbuşită acolo. M-a vegheat, dragul de el, cu sufletul îndurerat, de fiecare dată când m-am aflat în dificultate fizică sau mentală. Omul acesta, rămas văduv prea dureros şi prea devreme, nu şi-a meritat lecţia pe care i-am dat-o. Vreau ca Puiu să înţeleagă că un om sănătos şi energic ca el merita să aibă alături o femeie puternică, optimistă, nu o floare prea delicată ca mine. I l-am lăsat ca amintire pe puiuţul nostru, de care va avea grijă aşa cum m-a ajutat de multe ori şi pe mine.

De ce am plecat din lumea oamenilor? Această întrebare a chinuit multe cugete după sfârşitul meu. În clipele dinaintea gestului suprem, mi-am luat rămas bun de la voi toţi, timp de câteva minute. M-am rugat la Dumnezeu să mă ierte pentru gestul meu plin de laşitate şi v-am implorat, pe toţi cei care m-aţi cunoscut, să mă iertaţi dacă v-am părăsit într-un mod atât de dureros. Am băut otrava cu pofta disperată a celui care voia cu toată fiinţa lui să-şi încheie socotelile cu viaţa de om. Nu ştiu cum am reuşit să beau mizeria aceea, dar, cum spuneam întotdeauna, cine vrea, poate.

Am lăsat mesaje de adio înainte de a-mi părăsi familia, dar mă îndurerează interpretările nepotrivite care li s-au dat. Vă rog pe toţi să înţelegeţi că am dorit de multă vreme să las locul liber în viaţa lui Puiu, fiindcă eu, dificilă cum eram, nu aş fi

reuşit să îl fac fericit! El a avut încredere în mine, luându-mă de soţie, m-a iubit cu tot sufletul lui ales, iar eu, ca o nemernică, i-am adus nenumărate necazuri. Vă cer iertare tuturor celor care v-aţi întristat aflând de moartea mea! V-am lăsat în dar amintirea mea, opera mea artistică şi sufletul meu nemuritor. Puiu, dragul meu, iubitul meu soţ, ştiu că nu te-am meritat, pentru că tu ai fost mereu prea bun în comparaţie cu mine! Te implor, soţul meu pierdut pentru totdeauna, să ai grijă de copilaşul nostru şi să nu-i descrii niciodată starea groaznică în care m-ai găsit în noaptea despărţirii noastre!

Iar voi, toţi cei care aţi făcut o poveste fantastică a sfârşitului meu timpuriu, staţi liniştiţi, nu vă mai agitaţi şi nu mai căutaţi vinovaţi care nu există! Am plecat din lumea voastră dorind să găsesc liniştea absolută. Vă rog, lăsaţi-mă să trăiesc liniştită în această lume!

Cu întristare, Mădălina...»

13 spre 14 iulie 2011

Mesaj de la spiritul ELODIEI

De 7 ani, mass-media tabloidă dezbate pe toate feţele cazul dispariţiei misterioase a avocatei Elodia Ghinescu din Braşov (n. 27 septembrie 1968 – d. 5 august 2010). Aproape tot românul are o părere în acest caz, mai mult sau mai puţin argumentată. Chiar şi justiţia s-a exprimat până acum mai mult în zona „părerologiei” decât a probelor imbatabile. Poate că singura cale de a soluţiona această enigmă ar fi apariţia Elodiei, vie sau moartă. Din păcate, acest lucru nu se va întâmpla niciodată.

Mediumul Nina Petre a investigat cazul cu metodele sale paranormale şi susţine, încă din 2007, că avocata a plecat singură de acasă şi nu a fost nicidecum ucisă de soţul său, Cristian Cioacă, cum pretind procurorii. Motivaţiile sunt complexe, dar suficient de puternice pentru a o fi forţat la această decizie drastică pentru viaţa întregii familii. Elodia şi-a reluat viaţa de la zero într-o altă ţară, dar ghinionul a urmărit-o şi acolo, unde a fost ucisă în anul 2010. La un an după trecerea spiritului său în lumea drepţilor, Nina Petre l-a contactat, pentru a reda publicului punctul său de vedere. Iată adevărul despre acest caz dramatic.

Anul 2014

«Sunt spiritul sărmanei Elodia, voi vorbi în numele ei...

Stimaţi concetăţeni români, eu, Elodia cea mult lăudată, în acelaşi timp urâtă şi criticată pe nedrept, vreau să vă mărturisesc tuturor că nu am meritat tratamentul inuman la care am fost supusă după fuga mea din apartamentul familiei. Nu m-am putut înţelege cu soţul meu asupra infidelităţii noastre, de ambele părţi. Eu am fost o femeie extrem de energică, însetată de viaţă, de frumos în toate, de iubire nelimitată. Deşi am fost adorată de mulţi bărbaţi care m-au vrut cu tot dinadinsul, i-am ales numai pe cei cărora le puteam dărui iubirea adevărată. Nu am fost înţeleasă niciodată în totalitate de bărbaţii mei. Am fost jignită puternic de fiecare dintre ei, considerată o marfă ieftină, la fel ca toate femeile din ţara mea. Am protestat de nenumărate ori, reclamându-mi dreptul de a fi considerată o fiinţă umană demnă de respectul tuturor. Dacă nu a fost chiar aşa întotdeauna, s-a văzut prin adevărul care a ieşit la iveală, într-un mod brutal şi de necrezut, după fuga mea de acasă. M-am certat îngrozitor cu soţul meu, fiecare având motivele sale perfect întemeiate. I-am spus că voi pleca definitiv de lângă el, dar nu m-a crezut, fiindcă îl mai ameninţasem cu despărţirea şi în alte momente de furie disperată. Eram supărată mai ales pe mine, fiindcă eşuasem şi cu cea de-a doua căsătorie. Îmi pusesem mari speranţe în acest ultim mariaj, dorind neapărat să găsesc mult visata fericire conjugală. Aşa ocupată şi peste măsură de stresată cum eram din cauza serviciului şi a afacerilor riscante, îmi găseam ceva timp şi pentru copilaşul nostru. Declar acum, în faţa tuturor celor care vor afla despre această destăinuire a mea, de dincolo de bariera vieţii şi a morţii omeneşti, că mi-am făcut pe deplin datoria de om al muncii, de soţie, de mamă şi de fiinţă umană, în totalitatea acestei expresii. Nu am ce să îmi reproşez acum, după un an de la dispariţia mea din lumea omenească, decât că nu am fost suficient de vigilentă în privinţa aspectelor periculoase şi riscante ale meseriei mele. Nu am fost o simplă avocată, ci şi un foarte bun negociator în conflictele care

izbucneau în mod frecvent între puternicii zilei. Ştiam că unii se vor răzbuna pentru talentul meu de a-i salva pe cei nevinovaţi de la distrugere. Dacă i-aş fi putut mărturisi soţului meu toate complicaţiile în care mă zbăteam, poate că el, cu puterea minţii sale, m-ar fi ajutat în aşa fel ca să pot supravieţui mai departe în familia mea. Dar el, cu meseria pe care o are, mi-ar fi făcut mai mult rău decât bine dacă ar fi aflat toate încurcăturile mele.

După dispariţia mea din ţară, s-au născocit nenumărate poveşti neadevărate, cu intenţia de a găsi justificări destule care să le acopere altora vina asupra dispariţiei mele. Vreau să ştie toată lumea că toate înscenările de o calitate îndoielnică, făcute timp de mai multe luni, nu vor duce niciodată la încătuşarea soţului meu. Plecarea mea a fost perfect normală, dar a fost greşit înţeleasă sau s-a dorit să fie de neînţeles. Motivul? Împiedicarea demascării adevăraţilor vinovaţi, care mi-au făcut viaţa imposibilă în ţara mea, în oraşul meu şi în familia mea. Am speranţa că vinovaţii morali îşi vor primi pedepsele meritate pentru toate ticăloşiile lor. Eu mi-am sacrificat fericirea şi unitatea familiei cu scopul de a le salva viaţa celor atât de dragi mie: soţul şi copilaşul meu. Cu puţină vreme înainte de cearta finală cu soţul meu, fusesem ameninţată pe mai multe căi că se intenţiona distrugerea carierei lui Cristi, anihilarea mea ca negociator în afaceri grele, dar şi răpirea copilaşului nostru. Am ales calea exilatului, a omului fără patrie, căruia nu i-a mai rămas decât pielea de pe el. Am fost ajutată de foşti colaboratori şi prieteni, pentru supravieţuirea în condiţii de pericol maxim. Am rezistat timp de 3 ani, ascunzându-mă în diferite ţări, până când am fost găsită exact în momentele în care mă consideram o femeie salvată de la o moarte sigură. Marele secret al vieţii mele în refugiu nu cred că va fi aflat vreodată. Oricâţi paranormali se vor chinui să afle cine mi-a salvat viaţa în ceasul al 12-lea şi cine mi-a luat-o în ceasul al 13-lea, nu cred că vor descoperi întregul film al coşmarului meu de 3 ani.

Acum m-am liniştit, aflând că băieţii mei se află în mâini sigure şi grijulii. Aşa cum văd viitorul de aici, din înălţimea nesfârşită, cred că fiii mei nu se vor întâlni niciodată în lumea

omenească. Îl rog pe Cristi, soţul meu rămas văduv, să îşi refacă viaţa de familie cu o femeie mai normală şi mai puţin ambiţioasă decât am fost eu. Îl mai rog pe Cristi să înţeleagă că tot ceea ce i s-a întâmplat după dispariţia mea a fost de mult pus la cale împotriva lui, ca răzbunare a unor ticăloşi pe care i-am pus la punct prin spiritul meu justiţiar. Te rog, Cristi, te implor să ai grijă de tine şi de copilaşul nostru, să formaţi o familie unită care să reziste şi altor atacuri ce vor mai putea veni în viitor! Eu vă veghez de aici, din zarea nesfârşită, dar sunt o biată scânteie de viaţă care nu se poate lupta cu toţi bandiţii de pe Pământ!

Fiindcă sunt un spirit puternic, aşa cum a fost şi Elodia până în clipa uciderii sale groaznice, într-o casă izolată din junglă, vreau să îi avertizez pe românii care se cred atotputernici că forţa lor aparentă poate capitula oricând în faţa presiunilor venite din diverse părţi. Să nu vă bazaţi niciodată pe impresia că sunteţi de neatins! Nimeni nu poate scăpa de forţa destinului şi de răutatea lumii pământene! Îi îndemn pe toţi denigratorii mei, dinainte şi după trecerea pragului vieţii, să renunţe la comploturile lor ridicole, confecţionate de multă vreme sau ad-hoc, fiindcă orice împuşcătură este urmată de un recul periculos. Dacă ai tras împotriva cuiva nevinovat, reculul armei te poate ucide!

Acum, la 4 ani după plecarea mea de acasă, vă cer tuturor să mă lăsaţi în pace! Nu mai vreau să fiu lăudată de linguşitori şi nici să mai fiu criticată pe nedrept de nişte indivizi care şi-au făcut interesele meschine cu mânjirea murdară a amintirii mele! Uitaţi cu toţii că a fost o femeie numită Elodia în oraşul de la marginea pădurilor!»

7 august 2011

Mesaje de la spiritul artistului MICHAEL JACKSON

După moartea neaşteptată a marelui artist de talie mondială Michael Jackson (25 iunie 2009), efluviul continuu de regrete şi laude revărsate în mass-media la adresa artei şi personalităţii sale au inspirat-o pe Nina Petre să ia legătura cu spiritul acestuia.

Prima comunicare a avut loc pe data de 22 iulie 2009, iar a doua pe data de 24 iulie 2009, aceasta din urmă fiind şi înregistrată video.

Pe data de 20 august 2009, aflându-se la un casting pentru emisiunea de televiziune „Clarvăzătorii”, Ninei i s-a solicitat de către echipa de filmare să reia comunicarea spiritistă cu Michael, punându-i-se întrebări despre subiecte controversate ale vieţii sale. Dialogul a fost difuzat doar parţial în emisiune, multe dintre lucrurile interesante spuse de spiritul marelui dispărut rămânând doar în arhiva filmată, pe care nu am mai putut-o consulta.

Pe data de 18 iunie 2010, un reporter special al cotidianului „Libertatea” i-a solicitat Ninei o comunicare spiritistă cu ocazia comemorării unui an de la decesul megastarului. În prezenţa jurnaliştilor, chiar în sediul ziarului, mediumul Nina Petre, a invocat spiritul marelui artist, pentru a ne revela adevărul despre viaţa şi moartea sa, precum şi planurile sale de viitor.

Reproducem mai jos mesajele de la spiritul lui Michael Jackson.

Mesaj de la spiritul lui MICHAEL JACKSON (1)

«Dragi pământeni,

Eu sunt tot ce a mai rămas din minunatul şi năvalnicul Michael Jackson. Trupul său va putrezi repede, dar eu, scânteia de viaţă care l-a părăsit, voi rămâne pentru totdeauna. Michael s-a născut sub binecuvântarea unei stele a norocului, dar şi a suferinţei fără limite. Dacă omul acesta ar fi trăit într-o altă familie, într-un climat paşnic, potrivit chemărilor sale spirituale, ar fi ajuns poate mai celebru decât omul dinaintea lui, indianul SRI AUROBINDO. Eu sunt spiritul care i-a animat pe amândoi de-a lungul vieţii fulminante a fiecăruia dintre ei.

Ce s-a întâmplat cu Michael în ultimii ani ai scurtei sale vieţi? Sărmanul de el, a suferit umilinţe fără număr! L-au înjosit oameni la care a ţinut ca la fraţii săi. L-au rănit sufleteşte oameni care ar fi putut să-i devină prieteni devotaţi. Medicii l-au trădat, lăsându-se mituiţi de duşmanii cântăreţului. În afara femeilor care l-au iubit cu adevărat, omul acesta a avut mai

mulţi duşmani decât prieteni. Toţi care s-au prefăcut a-i fi prieteni au profitat de ingenuitatea sufletului său şi de sinceritatea sa absolută. De nenumărate ori, Michael a fost dezinformat în legătură cu bolile sale. Când s-a aflat în stare gravă, i s-a spus că nu este nimic serios, iar dacă sănătatea i-a fost cu adevărat în pericol, a primit asigurări că va trăi 100 de ani. Ştiindu-l dator vândut, impresarii şi creditorii săi l-au ameninţat că va ajunge un biet cerşetor prin mahalalele săracilor. Pe Michael sărăcia îl înspăimânta. Era coşmarul vieţii sale. Cu toată sănătatea lui şubrezită de prea multe medicamente greşit administrate, şi-a adunat ultimele forţe, cele ale omului înspăimântat de moarte şi a riscat totul pentru a ieşi din nou pe scenă. Şi-a implorat factorii medicali să îi administreze un tratament pentru creşterea puterilor sale. I-au dat somnifere puternice, calmante interzise, adevărate droguri cu efect ucigător. Unul dintre medicii lui i-a făcut şedinţe de hipnoză, prin care îi inocula ideea că voinţa lui este mai puternică decât propriul trup şi că, ajungând uşor ca o vrabie, va zbura pe scenă fără să mai facă vreun efort. Sărmanul Michael i-a crezut pe toţi aceşti criminali cu zâmbetul pe buze, crezându-i binefăcătorii lui. Dar ei, zâmbind în continuare, îi numărau zilele şi orele cât mai avea suflare. A căzut, sărmanul, de foame, de oboseală, de disperare. Un înger sacrificat pe altarul propriului talent! Un om care ar fi avut de trăit 90 de ani dacă nu încăpea în ghearele unor criminali! Michael a fost o victimă a sistemului în care a trăit, o biată insectă nevinovată într-un cuib de scorpioni.

Eu, spiritul care l-a păstrat în viaţă pe mult-adoratul Michael Jackson, declar faţă de toată omenirea că omul acesta a fost răpus cu rele intenţii, pentru că fiinţa lui îi eclipsa pe mulţi artişti fără talent şi har. Îmi cer iertare de la toţi cei care l-au iubit în mod sincer şi dezinteresat pentru că nu l-am putut menţine viu şi sănătos, aşa cum l-ar fi dorit toţi fanii săi.»

22 iulie 2009

Dialog cu spiritul lui MICHAEL JACKSON (2)

- «Sărut mâna, doamnă. Ce mă bucur că m-aţi chemat! Chiar

dacă nu sunteţi de acelaşi neam cu mine şi trăiţi atât de departe, vă respect pentru gestul dumneavoastră. Mulţi au încercat să mă cheme, dar n-au reuşit să redea cuvintele şi gândurile mele. Eu încă mai stau pe lângă mormânt; plâng, îmi plâng soarta abia pierdută. Sunt foarte îndurerat. Mai aveam încă mulţi ani de trăit dacă nu mă păcăleau blestemaţii aceia de doctori. Dar acum este prea târziu ca să mai regret ceea ce am greşit în viaţă. Totul s-a scurs, ca şi cum ar fi fost o clipă... Acum stau şi plâng de dorul rudelor mele, de dorul copilaşilor mei, de dorul prietenilor mei. Îmi pare rău pentru admiratorii mei, pentru fanii înrăiţi care ani de zile au plâns de dragul meu şi au cântat la recitalurile mele. Îmi deplâng soarta, pentru că puteam încă să mai creez multe pentru această omenire. »

- Michael, care a fost cauza reală a morţii tale?

- «Vai, doamna mea, câte aş avea de povestit, dar acum, că nu mai sunt om în viaţă, nu mai vreau să acuz pe nimeni. Sper în corectitudinea justiţiei americane, care va face lumină în această nebuloasă a sfârşitului meu. Mulţi au fost vinovaţi de moartea mea, mult prea mulţi ca să îi enumăr pe toţi. Eu am fost un om discret şi vreau ca şi acum să fiu un spirit cât se poate de binevoitor, să nu lovesc în oameni, cum nu am făcut nici în timpul vieţii mele.»

- Ce vrei să le transmiţi fanilor tăi din ţara mea, din România?

- «Îmi amintesc de voi, dragii mei. Am cântat pentru voi. Aţi fost plini de căldură, entuziaşti. M-aţi privit ca pe un zeu. Vă mulţumesc din suflet, dragii mei români! Doresc nespus de mult ca înregistrările mele neauzite şi nevăzute de nimeni până acum să ajungă şi în ţara voastră, pentru că sunteţi oameni cumsecade, dar încă săraci şi necăjiţi, cu prea multe griji. Vă doresc din tot sufletul meu îndurerat să vă meargă mai bine, dragi români! Aceasta este ultima mea dorinţă pe care pot să v-o transmit în aceste clipe în care sunt peste măsură de bulversat. Iertaţi-mă, dragii mei, vă rog pe toţi să mă iertaţi pentru că nu v-aţi putut bucura de dragul vostru Michael Jackson mai mulţi ani! Iertaţi-mă!»

- Îţi mulţumesc, Michael, îţi mulţumesc nespus de mult pentru că tu, aşa îndurerat şi însingurat cum eşti, ai binevoit să

vii ca să discuţi cu mine! Îţi mulţumesc în numele tuturor românilor care te-au iubit şi te-au apreciat. Rămâi cu bine, Michael. Să pleci la Dumnezeu!

24 iulie 2009

Mesajul de la spiritul lui MICHAEL JACKSON (3)

«Sărut mâinile doamna mea!

Ce bine îmi pare că m-aţi chemat din nou! Aş avea atâtea să vă spun. [...]

O, doamna mea, v-am mai spus ce mi s-a întâmplat. Eu am fost supus unui regim chipurile „terapeutic" pentru slăbire intensivă, ca să pot redeveni ceea ce fusesem în urmă cu 10-15 ani. Dar trupul meu era deja obosit de bătrâneţe şi de foarte multe tratamente. [...]

Eu îmi cer iertare de la omenire numai pentru faptul că am închis ochii înainte de vreme. [...]

Aşa să ştiţi, dragii mei.

Doamna mea, trebuie să recunosc acum, în faţa tuturor celor care te vizionează, că mie mi-au fost foarte dragi copiii şi mai ales băieţii. Dar niciodată în viaţa mea nu am făcut lucruri interzise cu prietenii mei. Dar eu niciodată nu am abuzat vreun copil.

Am fost şantajat de părinţii unor copii care doreau să se îmbogăţească, aşa cum a dorit tatăl meu să se îmbogăţească de pe seama mea. [...]»

20 august 2009

Mesajul de la spiritul lui MICHAEL JACKSON (4)

Bucureşti, România, 18 iunie 2010, între orele 13:00 – 13:30.

Mediumul NINA PETRE, în prezenţa mai multor ziarişti, la redacţia cotidianului „Libertatea", a invocat spiritul marelui artist MICHAEL JACKSON pentru a ne revela adevărul despre viaţa şi moartea sa.

Reproducem aici integral replicile persoanelor prezente, precum şi dialogul purtat de medium cu spiritul invocat. Întâlnirea a fost filmată şi este disponibilă pe internet.

DISCUŢII PRELIMINARE

Nina Petre: Am să pun foile deoparte, ca să nu se creadă că citesc. Că guri rele sunt tot timpul... Da, deci în principal unde este, ce face el acum, cine a declanşat moartea lui, care este vina medicului...

Ziarist: Nu cred că e o problemă dacă îi citiţi întrebările chiar de pe foaie.

Nina Petre: Nu, nu le pot citi. Nu. Nu.

Ziarist: De ce?

Nina Petre: Nu, pentru că sunt într-un context, sunt aşa... ca într-o sferă în care numai mintea lucrează.

Ziarist: Bun... lucrurile astea care nu se ştiu, ce s-a întâmplat atunci de fapt, în momentul morţii.

Nina Petre: Care a fost mobilul uciderii sale, că a fost ucis.

Ziarist: Momentul uciderii sale, da, şi dacă e supărat pe cineva din familia lui. Pe cine a iubit mai mult. Câţi copii are de fapt şi dacă cei care spunem că sunt copiii lui cum au fost făcuţi sau cine e mama lor de fapt. Dacă îşi aduce ceva aminte de România sau dacă l-a impresionat ceva anume sau cineva anume din România, că a fost de două ori.

Nina Petre: Ce le transmite fanilor din România.

Ziarist: Da, şi mai e un lucru, că se pare că a vrut să adopte un băieţel orfan din România...

Nina Petre: Nu ştiam.

Ziarist: ...şi poate spune mai multe. Aici au fost şi nişte curiozităţi ale unor... apropo de operaţiile estetice, cât de multe au fost sau care e adevărul cu ele şi de ce le-a făcut. Dacă era într-adevăr dependent de anestezicele alea, dacă era bolnav cu adevărat.

Nina Petre: Mai mult flămând decât bolnav.

Ziarist: Şi evident, dincolo de întrebări, orice ar dori să spună despre adevărul acelor lucruri, dar şi despre viaţa lui.

Nina Petre: Întâi îi dau datele personale „omului de legătură” şi, când vine, încep conversaţia. Să ştiţi că este un spirit nu prea simpatic. Cel puţin ieri era foarte sictirit, aşa. El vrea să spună... Mi-a mai spus că l-au contactat mulţi mediumi, mai ales din Statele Unite, le-a transmis fiecăruia opinia lui, fiecare

a preluat după cum i-a fost configuraţia cerebrală. El doreşte în permanenţă să facă dezvăluiri. Se pare că au fost lucruri foarte grave în viaţa lui Michael Jackson şi noi nu le cunoaştem, în general omenirea nu le cunoaşte, pentru că el era un om discret şi nu s-a plâns. Şi spiritul lui acuma este obsedat de dorinţa de a face dreptate.

Bine, el a fost întrupat şi în Sri Aurobindo, care a fost un militant pentru drepturile Indiei şi un înţelept cu un spirit critic fantastic. Aşa că nu ne mirăm că acuma el vrea să facă lumină în problematica vieţii lui Michael Jackson. Ne interesează ideile, ca să aflăm. De-asta ne-am şi pus pe treabă. Deci acuma eu îmi încep lucrarea, nu mă mai interesează ce faci tu acolo, ce se întâmplă...

DIALOGUL CU SPIRITUL LUI MICHAEL JACKSON

Nina Petre: Bună ziua, dragul meu spirit! Eşti spiritul care a fost întrupat în cântăreţul Michael Jackson? Te salut cu prietenie şi-ţi mulţumesc pentru c-ai venit. Accepţi să stăm de vorbă? Te rog foarte mult să-mi spui unde te afli acum şi ce faci!

Spiritul lui Michael Jackson:

«Draga mea doamnă, mă aflu chiar aici, lângă voi. Mă bucur nespus pentru că mi-ai dat glas. Am foarte multe de spus, enorm de multe. Am scăpat de la Judecata cea Dreaptă. Am stat foarte puţin, doamnă. Numai până la sfârşitul anului trecut. Atât de mult a pătimit bietul Michael Jackson, încât nici nu am avut ce face la Judecată. El şi-a ars păcatele în timpul vieţii. Nici nu a fost un mare păcătos. A fost un biet om care s-a zbătut pentru existenţă, pentru viaţă. A avut atâta suflet în el, atâta dorinţă de a trăi şi atât de mult a dorit să îşi păstreze rangul de mare muzician, încât a plătit cu viaţa pentru ceea ce a făcut.

Foarte mulţi duşmani l-au încercuit, mai ales spre sfârşitul vieţii, după ce a trecut de 40 de ani. Era atât de mare omul acela, avea atâta talent în el, încât duşmanii lui s-au adunat an de an, până aproape au ajuns la numărul fanilor. Mulţi s-au prefăcut că îl admiră, că sunt fanii lui, dar de fapt îi erau duşmani de moarte. Concurenţa din domeniul muzicii este imensă, iar lupta aceasta dintre muzicieni face victime în fiecare

an. Bietul Michael, el a vrut să atingă perfecţiunea. S-a înfometat în ultimii ani pentru că dorea să zboare ca o pasăre pe scenă. Şi a reuşit, dar cu câte eforturi, cu câtă foame! Fără concurenţa acelui medic blestemat, Michael nu ar fi reuşit să facă ultimele înregistrări filmate atât de perfecte. El era perfect, chiar dacă participa la nişte repetiţii. Dar, pentru el, şi repetiţiile erau spectacole. Fiecare apariţie pe scenă era un spectacol. El a pus suflet în tot ce a făcut şi ar fi dorit să atingă nemurirea.

A ajuns în nemurire, iată: sunt eu, cel de acum, un spirit care se chinuie să facă dreptate în viaţa acestui muritor! Eu mă zbat, domnii mei, mă zbat zi şi noapte ca să atrag spre mine toţi mediumii din lumea aceasta care pot să discute cu mine. Şi le-am transmis foarte multe informaţii, enorm de multe, dar nu au ajuns la marele public. Am dezvăluit timp de un an cauzele morţii lui Michael. Am dezvăluit vina pe care a avut-o acel medic ticălos, care l-a dus în nemurire pe Michael. Fără medicul acela, el n-ar fi atins performanţele din ultimele zile ale vieţii. Dar acum, când totul s-a închis, s-a aşternut tăcerea, o tăcere periculoasă asupra morţii lui Michael Jackson, eu sunt singurul în măsură să fac lumină asupra vieţii sale, pentru că eu nu mint, nu am nici un interes să mint. Pe mine nu mă pot ajunge nici serviciile secrete, nici duşmanii fiscali ai lui Michael, nici rudele lui. Sunt liber ca păsările cerului. Plec oriunde, mă informez cu tot ce mă interesează şi discut cu oricine este capabil să-mi ceară părerea.

Iată ce s-a întâmplat, doamnă, în ultimele săptămâni de viaţă ale lui Michael. El a dorit foarte mult să îşi refacă uriaşa carieră, pe care tocmai o pierduse. L-a găsit pe acest medic, acesta fiind dornic de bani. Nimeni nu se încumetase până la el să-şi asume responsabilitatea sacrificării trupului lui Michael Jackson pe altarul muzicii. Acest medic având probleme cu banii, a acceptat sumele imense pe care, cu atâta dărnicie, bietul nostru cântăreţ i le dădea în fiecare lună. Şi i-a promis lui Michael că va face din el o pasăre a cerului care va zbura pe scenă. Şi a reuşit. Ultimele filmări cu Michael Jackson arătau o pasăre, o fiinţă care era doar pe jumătate om, jumătate îi aparţinea cerului nesfârşit. Aşa ceva prea puţini au reuşit să facă de-a lungul

miilor de ani. Prin aceasta, Michael Jackson va rămâne nemuritor în inimile fanilor săi şi ale urmaşilor acestora.

Medicul i-a administrat ceea ce i-a cerut el. A cerut calmante care să îl oprească de la mâncare, a cerut să doarmă puţin şi intens, şi a cerut să aibă o energie inepuizabilă pe scenă, la repetiţii şi în următoarele spectacole. Bietul Michael şi-a dat seama, la un moment dat, că ar putea să moară din cauza atâtor excese contradictorii. Dar a continuat. Ştia că va muri. El a crezut că va mai trăi un an, doi. Dar a vrut ca tot ce rămâne în urma lui să fie perfect, să fie bine vândut, pentru ca nimeni, nici rudele lui, nici colaboratorii lui să nu mai rămână datori cuiva. La asta s-a gândit, la oamenii pe care îi lăsa în viaţă, să nu sufere nimeni din cauza lui. Acesta a fost mobilul care l-a determinat pe Michael să se sacrifice până la sfârşitul pe care îl ştim cu toţii.

El şi-a iubit enorm de mult familia, părinţii, copiii, dar nu şi-a iubit nevestele. Omul acesta a avut un ghinion inexplicabil în viaţa sentimentală. L-au iubit enorm de multe femei, dar el nu s-a ataşat puternic decât de una singură, mult mai în vârstă decât el, pe care a considerat-o sora şi mama lui. În rest, a avut iubite nenumărate. Şi-a dorit copii mulţi, ar fi vrut să aibă opt sau zece copii. Dar cum nici o femeie nu rezista lângă el ca o soţie obişnuită, pentru că personalitatea lui era atât de puternică, încât orice femeie se simţea inferioară în preajma lui, a preferat să recurgă la tot felul de artificii, găsind nişte femei dornice să îi nască nişte copii. Şi-a făcut datoria de tată, aşa că şi eu sunt mulţumit că Michael Jackson nu a murit celibatar, Michael Jackson a fost şi tată, eu m-am înălţat în rang. Nu am ce să-i reproşez acestui om. Defectele lui au fost infime faţă de marile calităţi pe care le-a avut. Eu mă simt acum foarte liniştit din acest punct de vedere, pentru că viaţa lui Michael Jackson nu mi-a afectat rangul de spirit înalt. Sunt un spirit foarte înalt. Încă o încarnare şi voi ajunge în lumea îngerilor! Dar mă tem că nu va mai fi un om atât de deosebit ca Michael Jackson.

El a fost iubit pe tot globul pământesc. În ţara voastră, în România, are numeroşi fani care încă îl mai regretă, încă îl mai iubesc şi mare parte dintre ei nu cred că Michael Jackson a

murit. De fapt, Michael Jackson nu a murit decât ca trup. Sufletul lui sunt eu. Scânteia de viaţă care l-a animat sunt eu. Eu voi trăi veşnic. Iar filmările rămase de la el şi fotografiile, şi acelea sunt nemuritoare. Dragii mei fani din România şi de pretutindeni, afirm acum în faţa voastră că Michael Jackson nu a murit! Este vie amintirea lui, este viu sufletul lui, este viu şi spiritul care l-a ţinut în viaţă! Gândiţi-vă frumos la el, purtaţi-i o amintire minunată, pentru că toate gândurile voastre frumoase mă ajută pe mine să mă menţin în rangul pe care l-am căpătat şi cu ajutorul lui Michael Jackson!»

Nina Petre: Vreţi să-l întrebaţi ceva?

Ziarist: E supărat pe cineva din familia lui?

Nina Petre: Ai auzit dragul meu spirit? Eşti supărat pe cineva din familia lui Michael Jackson?

Spiritul lui Michael Jackson:

«Numai pe tatăl lui, doamna mea! Tatăl lui, care l-a terorizat de când s-a născut şi până în ultima zi a vieţii sale. Omul acela a fost un tiran, un demon, un adevărat negustor. Dar, fără el, Michael nu ar fi atins culmea perfecţiunii la care s-a ridicat în ultima perioadă a vieţii. Acum privind faptele, analizându-le cu multă luciditate, ne dăm seama că acel demon care i-a fost tată a reprezentat pentru Michael o forţă care l-a propulsat spre înălţimile gloriei.»

Ziarist: Cine a fost iubirea vieţii lui?

Spiritul lui Michael Jackson:

«Aş vrea să-i pronunţ numele şi cred că nu greşesc. A fost Diana Ross, pe care a divinizat-o enorm de mult, şi eu acum aştept să văd cât va mai trăi ea şi ce va ajunge spiritul ei după ce va veni în lumea noastră.»

Ziarist: Ce s-a întâmplat de fapt în ultima zi a vieţii lui pământene?

Spiritul lui Michael Jackson:

«Michael s-a întors de la repetiţii mai devreme decât în celelalte zile. Se simţea slăbit. A vrut să se odihnească, i-a cerut medicului să îi administreze somniferul acela puternic pentru a dormi până a doua zi, să o poată lua de la capăt cu repetiţiile. S-a întâmplat că inima lui a cedat şi nu s-a mai

trezit.»

Ziarist: Câte operaţii estetice a avut Michael Jackson şi de ce le-a făcut?

Spiritul lui Michael Jackson:

«Eu ştiu că în total au fost 17 operaţii. El a vrut să arate ca un înger. Avea în mintea sa o imagine făurită de el însuşi: se privea în oglindă şi îşi urmărea trăsăturile feţei. Ar fi vrut nasul să fie un pic altfel, pometţii obrajilor altfel şi ochii altfel. Iar culoarea pielii ar fi vrut să fie cea a unui înger, a îngerului imaginat de el. Şi aşa a fost. În ultima perioadă a vieţii semăna cu un înger dintr-o biserică.»

Ziarist: Cine a dorit moartea lui Michael Jackson şi dacă medicul acela a fost doar instrumentul?

Spiritul lui Michael Jackson:

«Moartea lui a fost dorită de foarte mulţi: de impresarii unor rivali din muzică, de agenţii fiscali care îşi doreau drepturile băneşti, de mulţi muzicieni, solişti ca şi Michael, care nu reuşeau să se ridice până la înălţimea talentului său. Da, a fost o conspiraţie pusă la cale împotriva lui, dar nu atunci imediat înainte de moartea lui Michael, cam cu zece ani înainte s-au pus la cale mai multe modalităţi de a-l opri să mai apară pe scenă. La început nu s-au gândit să-l omoare, au vrut doar să îl îmbolnăvească. În primul rând, prin decepţiile sentimentale. Femeile care i-au făcut copiii au fost manipulate de rivalii lui Michael ca să provoace discuţii în familie şi să-l părăsească, lucru care s-a şi întâmplat. Şi-au abandonat copiii, l-au lăsat cu ei şi-au plecat, contra unor sume de bani imense. Dar nu a fost numai aceasta, nu numai presiunea psihică a fost cauza principală a sfârşitului lui Michael. A mai fost şi acea conspiraţie a unor impresari care l-au manipulat pe acel medic. Acesta l-a convins pe Michael că numai tratamentul administrat de el este cel mai eficient pentru a-l transforma în „pasăre cântătoare”. Şi au mers înainte. Michael şi-a dat seama că trăia între viaţă şi moarte: noaptea era mort, a doua zi îl trezea medicul şi era viu. El a acceptat această situaţie de compromis pentru că vedea că dă roade. Dar nu s-a gândit că ar putea rămâne adormit pe vecie!»

Ziarist: Ce regretă că nu a mai apucat să facă în viaţă?
Spiritul lui Michael Jackson:
«Michael ar fi vrut să facă o serie de turnee, câteva zeci la număr, pe toate continentele, pentru a-i mulţumi pe toţi fanii săi, pentru a încasa sume imense de bani ca să-şi plătească toate datoriile. El dorea să nu mai fie dator nimănui, nici măcar cu un dolar. Acesta era visul lui de zeci de ani, încă din tinereţe. Dar cum foarte mulţi au profitat de pe urma lui, el se trezea mereu dator. Şi nu i se spunea în mod sistematic: „Uite, vezi că datorezi bani, că trebuie să plăteşti!”. Nu! I se spunea la interval de câţiva ani: „Eşti falit!”. Iar Michael intra în panică şi îşi implora coregraful, îşi implora regizorul, regizorii, căuta mereu medici care să îl ţină într-o formă maximă. Iar tocmai când a crezut că a găsit cheia succesului, a venit în lumea aceasta, a fiinţelor de lumină şi totul s-a terminat.»
Ziarist: A dorit vreodată să adopte un băieţel din România?
Spiritul lui Michael Jackson:
«El a încercat să adopte câte un copil din mai multe ţări. A încercat în Australia, nu i s-a permis. În România doar a întrebat şi a fost refuzat de la discuţia preliminară. A vrut să adopte un copil din Africa, dar iarăşi i s-au pus piedici mari. De ce s-a întâmplat aşa? Pentru că nu s-a dorit ca averea lui Michael să fie distribuită unor fiinţe aduse de pe alte continente, care nu aveau acelaşi sânge ca şi el.»
Ziarist: Vrea să transmită ceva celor care l-au iubit şi fanilor din România?
Spiritul lui Michael Jackson:
«Da, eu, spiritul care l-a animat pe Michael Jackson, doresc să le transmit tuturor iubitorilor muzicii lui că în curând se va naşte un copil care-i va lua locul, dar nu va fi în Statele Unite, va vorbi o limbă diferită de cea a lui Michael Jackson. S-ar putea ca acel copilaş să apară pe continentul sud-american sau pe continentul african. Ar fi posibil să se reia odiseea lui Michael Jackson, copilul să fie smead la chip şi să dorească să fie alb. Dar eu mă străduiesc să evit această catastrofă. Nu mai vreau încă o victimă! Dacă alt spirit îşi va asuma responsabilitatea creării unei vieţi similare cu a lui Michael Jackson, aceasta va fi

problema lui. Eu nu mai vreau încă o victimă asemănătoare cu Michael Jackson! Îmi ajunge cât am suferit alături de el, cât m-am chinuit toată viaţa lui, cât m-au durut bătăile îndurate de Michael. Este peste puterea mea de a îndura asemenea lucruri!»

Răzvan Petre: Îşi mai aminteşte viaţa anterioară, când era Sri Aurobindo?

Spiritul lui Michael Jackson:

«Da, înainte de a fi Michael Jackson a existat înţeleptul din India, Sri Aurobindo, care a avut o fire asemănătoare cu cea a lui Michael Jackson, dar preocupări total diferite de ale lui Michael. Este caracteristic genului meu de spirit, eu sunt un spirit revoluţionar. Am fost întrupat în mari luptători pentru binele omenirii. Am fost soldat în armata lui Napoleon Bonaparte. Am fost un înţelept al antichităţii, dar nu dintre cei mai cunoscuţi. Am mai fost, secol de secol, întrupat în fiinţe deosebite. Toate acestea m-au ridicat în rang. Şi aş vrea ca următoarea mea întrupare, despre care sper că va fi ultima, să fie un om de literatură, să fie un mare scriitor. Mi-a plăcut foarte mult cum a scris Lev Tolstoi. Aş vrea să fie un scriitor capabil să descrie realităţile istorice ale epocii lui. Aşa ceva este greu să mai găsim în zilele noastre. Dar mă străduiesc şi caut, caut de zor o ţară şi o familie în care viitorul prunc să aibă condiţii prielnice pentru a deveni un mare om de literatură. Aceasta îmi mai doresc, în rest am trecut prin toate ipostazele. Am avut milioane de încarnări: şi de oameni, şi de copii, şi de prunci decedaţi la câteva zile după naştere. Dar acum am şi eu o dorinţă şi mă rog la Îngerii lui Dumnezeu să mă ajute: ca, în decurs de câţiva ani, să se nască un prunc, oriunde în lume, care să devină un mare scriitor, iar pruncul acela, de la început, din primele lui zile de viaţă, să fie recunoscut de părinţii săi ca un viitor om de valoare al omenirii.»

DISCUŢIE DE ÎNCHEIERE

Nina Petre: Îi dau drumul?

Ziarist: Mulţumim!

Nina Petre: Îţi mulţumesc din suflet, dragul meu spirit pentru că ai binevoit să vii aici, lângă noi, şi să ne spui lucruri

deosebite, pe care nu am fi avut de unde să le aflăm. Îţi mulţumesc din suflet! Îi mulţumesc şi spiritului călăuzitor care te-a ajutat să vii aici şi să-mi dai glas omenesc!

A plecat!

Ziarist: Cum vă simţiţi?

Nina Petre: Relaxată.

Ziarist: Înseamnă că e un spirit bun!

Nina Petre: Da, este energizant. Unele sunt cumplite!

18 iunie 2010

Mesaj de la spiritul Prințesei DIANA

«Mă găsesc în spaţiul nesfârşit, într-o lume a libertăţii absolute, a durerilor exclusiv sufleteşti şi a unei frumuseţi spirituale fără seamăn în orice alt spaţiu temporal.

Nu doresc să mă exprim cu referire la munca şi suferinţele mele de aici. Ele sunt de o factură nobilă, elevantă pentru orice spirit care aspiră spre noi lumi în viitor, mai bune, mai frumoase şi mai nobile din toate punctele de vedere. Sunt sigură că voi reveni pe Pământ, pentru a le uşura dorul copiilor mei, care au fost puternic traumatizaţi de moartea mea fulgerătoare. Mă voi reîntrupa într-unul din viitorii mei nepoţi. Dacă acesta va fi o fetiţă care îmi va semăna perfect la chip şi ţinută, copilul meu care îi va fi tată va şti cu siguranţă că sufletul Dianei a revenit în familia noastră.

Cu privire la dispariţia mea din lumea celor vii, aş avea foarte multe lucruri grave de afirmat. Acum, după atâta vreme scursă de la acel tragic accident, nu mai vreau să acuz pe nimeni de răutate, neglijenţă sau lipsă de caracter. A fost un concurs de împrejurări, circumstanţe care au acţionat în mod haotic, alimentând ulterior mii şi zeci de mii de speculaţii, mai mult sau mai puţin reuşite. Aş vrea să afirm cu toată convingerea că nu a fost un accident premeditat, pus la cale de cineva anume. Mulţi mi-au dorit dispariţia într-un fel sau altul, dar nimeni nu s-a încumetat să acţioneze direct asupra mea. Nu, nu pot să spun că există un criminal deliberat. Nu pot să acuz nicio fiinţă umană de a-mi fi provocat moartea cu intenţie directă! Din nefericire pentru mine şi pentru cei care mă iubeau, s-a

intervenit prea târziu pentru salvarea mea şi a iubitului meu. Într-adevăr, eram însărcinată! Poate că aş fi supravieţuit traumatismelor produse de accident dacă nu m-aş fi găsit în această delicată situaţie.

Oh, mi se spune „Prinţesa inimilor” pentru că mulţi oameni, cunoscuţi sau necunoscuţi mie, m-au iubit pentru ceea ce am fost cu adevărat în faţa lor: o femeie frumoasă, inteligentă, plină de farmec matern şi înzestrată cu un adevărat suflet plin de nobleţe şi bunătate.

Regret că nu am ajutat în mod suficient miile de oameni aflaţi în grea suferinţă care mă aşteptau ca pe o rază blândă de soare, pentru a-i mângâia şi a le alina durerile.

Monarhia britanică va rezista în timp încă multă vreme de acum înainte. Dacă urmaşii scumpei mele soacre, Elisabeta a II-a, vor conduce la fel de demn ca şi ea, monarhia britanică va reprezenta un model de stat modern şi totodată clasic, plin de demnitate şi mereu tânăr.

Aş dori ca fostul meu soţ, tatăl copiilor mei, să ajungă în rolul ce i se cuvine de drept, adică Regele Marii Britanii. Este dreptul lui dinastic şi am convingerea că îşi va exercita atribuţiile regale cu multă competenţă şi demnitate.

Acum, în aceste timpuri agitate şi pline de pericole, întreaga Terra ar trebui să se pregătească pentru a supravieţui unor catastrofe inevitabile. Mă refer cu deosebire la noile cutremure ce vor zgudui scoarţa terestră, la dezastrele ecologice, care nu vor întârzia să apară, la ferocitatea unor fanatici ai războiului, la pericolul degenerării rasei umane, supusă din ce în ce mai mult agresiunii mediului înconjurător.

Scumpilor mei copii le doresc să fie foarte atenţi asupra felului în care îşi vor organiza viaţa şi mai ales asupra vieţii lor intime, care nu trebuie să fie afectată în mod irecuperabil de dispariţia mea.

Fostului meu soţ, Prinţul Charles, îi doresc mult echilibru în toate acţiunile şi îl sfătuiesc să nu se lase influenţat de nimeni în hotărârile ce le va lua în viitor.

Soacrei mele, draga mea Elisabeta a II-a, îi urez să aibă parte de o viaţă lungă, cel puţin la fel de lungă ca a neuitatei Regine

Mame. Îi doresc mai multă linişte şi mulţumire din partea membrilor familiei sale. Este o doamnă cu suflet nobil, curat şi generos, iar cei care au supărat-o (printre care mă număr şi eu) merită să fie pedepsiţi de soartă.

Celor care m-au iubit, m-au admirat, m-au deplâns şi m-au regretat, tuturor fiinţelor umane care au înţeles că le-am dorit numai binele, vreau să le spun că le-am iubit la rândul meu, le iubesc şi astăzi şi le voi iubi veşnic!

Neuitata Prinţesă Diana veghează asupra tuturor celor buni şi îndureraţi de pe Pământ, suferind alături de ei...

A voastră prietenă eternă, Diana»

8 mai 2004

Mesaje transmise post-mortem de către membrii echipajului navetei „COLUMBIA”

La 1 februarie 2003, când naveta spațială Columbia intra în atmosfera Pământului pe traiectoria de aterizare, s-a dezintegrat deasupra Texasului, toți cei șapte membri ai echipajului murind. Dezastrul a fost televizat în direct şi a îndurerat inimile a sute de milioane de oameni de pe tot globul.

În urma unei anchete lungi şi minuţioase, vina a fost dată pe avariile suferite în timpul lansării, când o parte din izolație, de mărimea unei serviete mici, s-a desprins din rezervorul principal exterior al navetei. Resturile au lovit muchia frontală a aripii stângi, avariind sistemul de protecție termică, care o protejează de căldura generată de frecarea cu aerul la reintrarea în atmosferă. Aceasta este o explicaţie de dragul publicului, căci majoritatea lansărilor de navete spaţiale înregistrau asemenea desprinderi de spumă izolatoare și zgârieturi ale învelișului termic, fără a avea niciun fel de urmări.

În primele zile de la accident, mediumul Nina Petre a fost curioasă ce anume a determinat tragedia, aşa că a chestionat direct spiritele astronauţilor. Rezultatul este mai dur decât versiunea oficială, fiindcă alungă liniştea celor care caută un ţap ispăşitor în orice dramă umană sau garanţii pentru evitarea unor viitoare dezastre.

Spiritele celor 7 astronauţi au răspuns la următoarele

întrebări:
- De ce a explodat naveta „Columbia” ?
- Ce le transmiteţi rudelor, prietenilor şi tuturor colegilor rămaşi în viaţă ?

RICK HUSBAND, comandant, inginer mecanic:

«Naveta noastră s-a avariat cu puţin timp înainte de intrarea în atmosfera terestră. Am fost supuşi unei agresiuni cosmice rapide şi dure, din partea unei grupări meteoritice apărute fulgerător în jurul nostru. Am rămas cu ideea absurdă că a fost un atac dirijat de cine ştie ce fiinţe răuvoitoare, care nu urmăresc altceva decât să le facă rău celor veniţi de pe Pământ. Dar este doar o supoziţie şi nu îi acord prea multă importanţă.

Îi rog mult de tot pe cei dragi rămaşi în viaţă să nu fie disperaţi din cauza morţii mele. Sufletul meu îi va însoţi pretutindeni...»

WILLIAM MCCOOL, pilot:

«Naveta noastră a fost implicată într-o luptă spaţială cu o grupare de meteoriţi de mărimi diferite, de la dimensiunile unor fire de praf, până la o bucată neagră şi lucioasă, foarte ascuţită şi dură, care a perforat peretele exterior al navetei. Această izbitură, deosebit de puternică, a produs instantaneu mai multe avarii, printre care una deosebit de gravă la sistemul de frânare. Restul s-a văzut de pe Pământ.

Scumpii mei, iubiţii mei rămaşi în viaţă, vă rog din sufletul meu disperat să nu mă daţi uitării, fiindcă nici eu nu mă voi îndepărta vreodată de sufletele voastre!»

MICHAEL ANDERSON, fizician, responsabil cu misiunea ştiinţifică:

«Naveta a explodat din cauza unei defecţiuni grave, apărute pe neaşteptate la sistemul de frânare automată. Impactul cu nişte pietre de dimensiuni considerabile a produs o dereglare generală a aparaturii de menţinere a navei pe traiectoria de apropiere de

scoarţa terestră. O căldură puternică a invadat cabina piloţilor şi apoi întreaga navetă. Explozia a fost iminentă.

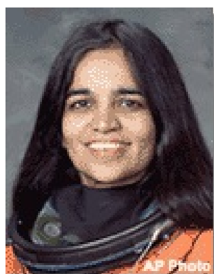
Dragii mei, scumpii mei rămaşi în viaţă, din America şi de pretutindeni, vă rog din suflet să nu mă daţi uitării ca pe o legumă putrezită ! Nu sunt şi nu am fost un erou, pentru că nu mi-am îndeplinit întreaga misiune a vieţii mele : aceea de a contribui la progresul cercetărilor spaţiale din America. Iertaţi-mă, scumpii mei compatrioţi!»

ILAN RAMON, colonel israelian, misiunea ştiinţifică:

«S-a defectat sistemul de frânare automată, la intrarea în atmosfera Pământului. Explozia a devenit iminentă. Am fost loviţi de mai multe formaţiuni cosmice foarte dure şi lucrul acesta a contribuit, probabil, la defecţiunea intervenită pe neaşteptate. Poate că, dacă nu am fi fost loviţi atât de puternic, astăzi am fi fost deja lângă familiile, colegii şi prietenii noştri.

Iubiţii mei, mult-regretaţii mei, nepreţuiţii mei dragi, vă rog să nu mă mai plângeţi cu atâta disperare, căci sufletul meu arde ca o flacără a durerii şi neputinţei de a se apropia de voi! Vă iubesc, vă însoţesc pretutindeni şi vă voi fi aproape în veşnicie...»

KALPANA CHAWLA, inginer aerospaţial:

«Întrebarea este foarte complicată. O explozie a unei navete spaţiale nu se produce atât de uşor cum ar crede unii oameni neavizaţi. În cazul navetei „Columbia” situaţia este clară : s-au defectat simultan o serie de dispozitive electronice al căror rol era, în principal, asigurarea echilibrului termic în interiorul navei şi încadrarea navei pe traiectoria de aterizare. O mulţime de formaţiuni cosmice dure şi ascuţite a bombardat nava cu puţin timp înainte de înscrierea ei pe traiectoria intra-atmosferică. Nu ştiu exact de unde au apărut atâţia agresori cosmici, dar presupun că am intrat, din întâmplare, într-o grupare de meteoriţi sau, mai curând, în coada unei comete care se îndepărta de Terra.

Îi rog pe cei dragi de pe Terra să nu mă dea uitării, fiindcă eu încă îi iubesc pe toţi şi îi voi iubi întotdeauna...»

DAVID BROWN, chirurg, experimente ştiinţifice:

«O defecţiune puternică la sistemul de frânare a perturbat echilibrul termic în interiorul navetei. Într-o fracţiune de secundă, nava s-a transformat într-o torţă aprinsă . Păcat că s-a întâmplat aşa !

Dragii mei supravieţuitori de pe întreaga Planetă Albastră, vă rog mult de tot să sprijiniţi poporul american în activităţile de cercetare a Spaţiului Cosmic ! Ar fi păcat să se oprească o muncă atât de grea, dar atât de interesantă şi utilă umanităţii ! Dragii mei, în Cosmos există viaţă ! Avem semeni pe multe alte planete, dar foarte depărtate de sistemul nostru solar ! Nu renunţaţi la muncă şi la lupta cu stihiile Spaţiului Cosmic ! Merită să duceţi această luptă în continuare, scumpii mei colegi ! Rămâneţi cu bine, iubiţii mei de acasă!»

LAUREL CLARK, chirurg, experimente biologice:

«Naveta „Columbia” a suferit o avarie deosebit de gravă la mai multe dispozitive, în mod simultan. Cauza principală a fost contactul dur cu mai multe pietre cosmice, foarte dese şi foarte dure, care au perforat peretele navei, iar pe noi ne-au zguduit până la leşin. Cauzele secundare au fost defecţiunile în lanţ, apărute ca urmare a impactului cu formaţiunile agresoare.

Dragii mei americani, dragii mei pământeni, vă iubesc nespus de mult, aşa cum am iubit viaţa şi munca mea nobilă ! Vă las cu bine, scumpii mei şi vă rog să nu mă uitaţi niciodată...»

9 Februarie 2003

INVESTIGAȚII SPIRITISTE ALE UNOR CAZURI MAI PUȚIN CUNOSCUTE DIN ROMÂNIA

Mort pentru refuzul de a se droga

IONUŢ LUNG, elev la liceul de Informatică din Braşov, a dispărut pe data de 1 martie 2006, fiind găsit mort într-o pădure de sub Tâmpa. S-a vehiculat ideea sinuciderii sau a unei crime. Ionuţ avea doar 16 ani când, după torturi îndelungate, fusese aruncat de pe creasta Tâmpei. Trupul său purta urmele unor tăieturi simetrice în manieră satanistă. Îi fuseseră extirpate organele genitale şi o bucată de buză. Avea hainele sfâşiate, iar obiectele din ghiozdanul său erau împrăştiate printre pomii din pădure. Părinţii săi au exclus varianta sinuciderii, argumentând că fiul lor era un băiat optimist, foarte bun la învăţătură şi dornic să ajungă un om realizat în viaţă.

Mesaj de la spiritul lui IONUȚ LUNG

«Nu mai sunt la Judecata cea Mare. Am stat foarte puţin acolo. Îngerii Domnului Dumnezeu mi-au dat drumul foarte repede, după numai două săptamâni de la decesul meu, mai mult decât îngrozitor.

Am fost o victimă a traficanţilor de droguri, care bântuie pe lângă porţile tuturor şcolilor din oraş, pentru a-şi vinde marfa blestemată. Nu am vrut să cumpăr pastile, aşa cum fac mulţi elevi din liceul nostru şi nu numai ei. M-au ameninţat trei golani, purtători de droguri în buzunare, că mă vor aranja într-o zi pentru tupeul meu de a-i refuza. Nu i-am crezut, ba chiar le-am spus să plece de la poarta şcolii mele dragi, să n-o mai spurce cu mirosul lor de animale nespălate de luni de zile. Nu cunosc numele lor. Au venit mai multe grupuri de câte 2, 3, 4, parcă izvorau din iad şi nu se mai terminau.

În acea zi nefastă am avut presimţiri sumbre. Visasem urât noaptea, se făcea că mă scufundam într-o baltă însângerată. Nu

le-am spus nimic părinţilor mei, ca să nu le provoc nişte griji inutile. De altfel, aveam coşmaruri şi o senzaţie nelămurită de câteva luni. M-am străduit să nu dau atenţie la ceea ce visam noaptea şi presimţeam ziua. Aveam de învăţat, doream să mă reabilitez în privinţa mediei generale. În acea dimineaţă cu ghinion, parcă nu aveam deloc poftă să merg la şcoală. Ceva îmi spunea în minte că ar fi mai bine să stau acasă. Am crezut că ar trebui să evit un accident de circulaţie, aşa că pe stradă am fost foarte atent cum traversez. La şcoală, în pauza de la prânz, un băiat din anul I m-a chemat până la poartă. L-am urmat, iar la poartă a dispărut rapid din faţa ochilor mei. În schimb, a apărut din stradă unul cam negricios la faţă şi cu părut negru creţ, care mi-a făcut semn cu mâna să ies în stradă, că vrea să-mi spună ceva. După ce am ieşit, s-au mai apropiat încă doi negricioşi, iar cel care m-a chemat mi-a înfipt vârful unui cuţit în spate, spunându-mi să nu strig, că voi muri pe loc. M-au luat prieteneşte de braţ şi de după umeri, m-au urcat într-un automobil negru cu geamuri fumurii şi număr de Covasna. În maşină, mi-au pus la gură o sticlă cu rachiu de prune, obligându-mă să înghit două pastile mici şi albe, împreună cu un sfert din rachiul din sticlă. Am adormit imediat.

M-am trezit într-o pivniţă rece şi întunecată, bântuită de gândaci şi şobolani. Cred că afară era noapte. M-am simţit năclăit cu ceva. Pipăindu-mă, am observat că fusesem lovit în cap, pe la spate. Mă durea tot corpul, nu mă puteam mişca din cauza durerilor de peste tot. Am zăcut aşa un timp, până când au venit doi negricioşi să mă vadă. M-au ascultat la inimă, m-au auzit gemând şi s-au înfuriat: „Uite-l, mă, că mişcă, sclifositul dracului! Hai să-i dăm bomboanele pe degeaba, că pe bani n-a vrut să le ia!” Mi-am încleştat dinţii de scârbă şi groază. Unul m-a tăiat cu ceva ascuţit la gură, iar eu, de durere, am descleştat dinţii. Iar mi-au dat rachiu cu pastile. După acest tratament barbar nu m-am mai trezit printre oameni, ci printre îngeraşi.

Nu-i cunosc pe ucigaşii mei, dar pot să afirm cu sinceritate că au fost patru la număr: trei cam tuciurii la faţă, iar al patrulea mai alb, dar foarte palid şi plin de ură. Toţi au fost drogaţi când m-au ucis.

Scumpii mei părinţi, iubită mamă, greu încercată de durerea despărţirii noastre, scumpule, neasemuitule, minunatul meu tătic, vreau să ştiţi că eu vă iubesc şi vă respect la fel de mult aici, unde mă aflu, ca şi atunci când eram lângă voi! Despărţirea noastră a fost cumplită şi plină de incertitudini. Atât voi, cât şi toată lumea care m-a cunoscut aţi fost induşi în eroare: nu m-am sinucis, dragii mei, aşa cum s-a zvonit după descoperirea trupului meu nenorocit! Am murit pentru că am refuzat să mă droghez! Să ştie toată lumea de pretutindeni că am fost una din milioanele de victime ale morţii albe!

Iubiţii mei profesori, dragii mei colegi, vă implor să mă respectaţi la fel de mult ca şi atunci când mă aflam printre voi!

Iubită mamă, te conjur, nu mă mai plânge, scumpa mea! Poate că am plătit cu sfârşitul zilelor mele pentru a salva vieţile unor copii nenorociţi, ajunşi sclavii traficanţilor de moarte albă.

Iubitul meu tată, sufletul meu de om şi părinte, încearcă, rogu-te să te resemnezi în durerea ta imensă! Priveşte-mă ca pe un mic erou, ca pe un biet simbol al luptei nevinovate împotriva flagelului drogurilor! Vă iubesc pe amândoi, aşa cum nu veţi mai fi iubiţi niciodată!

Dragele mele rude, scumpii mei prieteni, Ionuţ vă roagă de dincolo de răscrucea vieţii şi a morţii să îl iertaţi dacă v-a lăsat măcar o clipă să îl credeţi vinovat cu ceva în faţa scurtei sale vieţi! Iertaţi-mă cu toţii, scumpii mei, pentru durerea voastră pricinuită de plecarea mea în nefiinţă!

Al vostru, al tuturor, modestul Ionuţ Lung...»

8 iulie 2006

Preluare din subconştientul asasinului Vasile

«Am participat la capturarea şi uciderea lui Ionuţ Lung. S-a întâmplat pe la începutul lunii martie. Ionuţ a murit după trei zile de la capturare. L-am dus într-o pivniţă la ţară, lângă Braşov. Am urmat şoseaua spre Zizin şi ne-am oprit pe traseu. L-am lovit în cap pe nenorocit, i-am tras şi una peste un ochi ca să-l învăţ minte să n-o mai facă pe nebunul. După trei zile de azil forţat în pivniţă, s-a răcit de-a binelea.

L-am luat cu doi prieteni şi l-am aruncat la poalele Tâmpei,

să-l mănânce cui i-a fost foame. S-a păstrat alb ca o mireasă în noaptea nunţii datorită nouă, care l-am îmbălsămat până peste cap cu ce nu i-a plăcut toată viaţa: rachiu şi droguri. Nu regret nimic din ce am făcut. »

9 iulie 2006

Mărturii ale părinților lui IONUȚ LUNG

IOAN LUNG: „Am cerut Raportul de necropsie de la Poliţie, dar mi-au spus că numai Procuratura îl are. Cred că, de fapt, n-au vrut să mi-l arate. La Laboratorul de Medicină Legală am cerut să mi se dea o copie după Raport, dar nu mi-au primit cererea, pe motiv că sunt doar persoană fizică, iar ei îl pun la dispoziţie numai organelor de cercetare. Am cerut de câteva ori audienţă la Comandantul Adjunct al Poliţiei Judeţene, care m-a amânat de fiecare dată, dându-mi de înţeles să nu mă mai duc. Ca tată îndurerat al unui copil atât de bun, nu mă bagă nimeni în seamă... nu ştiu care sunt concluziile ştiinţifice."

VIORICA LUNG: „Când am raportat la Poliţie lipsa băiatului de acasă, mi s-a spus: «Fiţi liniştită, că vine el acasă. Nu mai plângeţi, doamnă, a vrut să vă dea o lecţie că l-aţi certat.» Dar Ionuţ era un om atât de corect şi direct, el nu ştia să „dea lecţii"...!

După ce l-au găsit sâmbătă seara, poliţiştii au fotografiat locul şi nu s-au mai întors, dar eu cred că perimetrul trebuia izolat, să caute probe. Abia miercuri, după înmormântare, ne-am dus noi în zonă şi am mai găsit nişte lucruri, printre care fâşul lui Ionuţ, iar fetele cu care eram mi-au spus că au văzut fire de păr creţ. Ionuţ nu avea părul creţ! Nici măcar la liceu poliţiştii n-au făcut o anchetă...

Am fost pe Tâmpa până sus, pe stânca unde s-a descoperit ghiozdanul lui Ionuţ, aproape de promenada de lângă „Panoramic". M-am aşezat pe burtă şi m-am uitat în vale: e stâncă după stâncă, dacă s-ar fi aruncat de acolo, ar fi trebuit

să văd urme de sânge, gropi în zăpadă, dar zăpada era netedă, curată... Cadavrul a fost descoperit la poalele Tâmpei, la 50 metri mai sus de Liceul Silvic. Ori, un om care s-ar fi aruncat de sus, s-ar fi făcut zob până jos, lovindu-se de stânci, pomi şi tufişuri, care sunt foarte dese. Dar corpul copilului meu nu avea astfel de zgârieturi...

Acolo sus, pe ultima stâncă, lângă un caiet, am găsit o glugă neagră, care nu era a lui Ionuţ. Îmi pare rău că am lăsat-o acolo, poate că ne-ar fi dat nişte indicii...

Cum spune Ionuţ în mesajul lui, şi eu visam urât, de vreo jumătate de an. Mă gândeam că se va întâmpla ceva rău cu mama mea. Mama visa urât, şi ea, în acea perioadă. Dacă ar şti omul de ce să se ferească...!”

9 iulie 2006

P.S. După un an de la sfârşitul tragic al lui Ionuţ, tatăl său, Ioan Lung, s-a sinucis, nemaiputând îndura dorul de mult-iubitul său copil. Dumnezeu să odihnească în pace aceste două suflete chinuite!

Cadavrul zdrențuit

Totul s-a petrecut într-un orăşel din România anului 1997...

Am fost solicitată pentru o investigaţie spiritistă de către bunica unui copilaş, dispărut din curtea ei cu două luni în urmă. Povestea ce urmează este incredibilă şi cumplită, dar faptele relatate pot fi recunoscute cu uşurinţă de numeroasele persoane care au participat la desfăşurarea dramei.

Era o zi frumoasă de vară. Andrei a ieşit în stradă pentru a privi trenul care tocmai oprise în gară. N-a ascultat-o pe bunicuţa, care de multe ori l-a sfătuit să nu-i dispară din ogradă, că ar putea muri de dorul lui. Atâta noroc a avut şi el, că l-a luat bunica în grija ei! Biet copil făcut din flori, îşi vedea mama destul de rar, numai atunci când o aducea cu maşina turcul cu care trăia necununată. Tatăl, meseriaş harnic, dar cam muieratic, avea familia lui, iar pensia alimentară, pe care o plătea de nevoie, îl deranja teribil. Tare ar mai fi vrut să scape de această „angara”! Când Luiza, mama copilului l-a anunţat că doreşte o pensie mai mare, l-au apucat toate furiile. O ştia că

nu glumeşte. Dacă nu-i va face pe plac, va „gusta” din cuţitul fratelui ei, care la mânie nu se stăpânea şi mereu făcea câte o poznă. Ca la comandă, tocmai i-a intrat în atelier un corturar, cerându-i ceva de pomană. Zărindu-şi pe geam copilul lăsat singur în stradă, i l-a arătat pletosului, oferindu-i o sumă frumuşică în schimbul dispariţiei micuţului. Ţiganul a luat banii, a urcat copilul în căruţa lui cu coviltir şi a dat bice calului. În urma lor a rămas un nor de praf şi câţiva copii, privind cu uimire şi invidie spre vehicolul care îl plimba pe Andrei.

După o vreme Maria, bunica lui, a început să-l caute îngrijorată. Andrei nu era de găsit! A anunţat Poliţia, a umblat tot oraşul, întrebând trecătorii, a ieşit la fiecare tren cu fotografia copilului în mână. După două luni de calvar, o prietenă a adus-o la mine. Verificând fotografia celui dispărut, i-am dat cel mai neaşteptat răspuns: copilul este mort! Revoltată şi îngrozită, Maria a respins cu vehemenţă afirmaţia mea. După aceasta, s-a liniştit şi am început împreună cercetările.

Timp de un an, lună de lună, Maria m-a solicitat pentru contactarea spiritului nepotului său. Spre norocul meu, Andrei, care promitea să devină un oligofren sadea, avusese în creierul său un spirit inteligent. Acest spirit, de o agerime neobişnuită, ne-a indicat traseul urmat de căruţa care îl purta pe Andrei spre neant. Ajuns în şatră, a ţipat până l-au omorât în bătaie, după care, târziu în noapte, l-au îngropat într-o pădure din apropiere. Au mai pus şi câţiva bolovani peste el, ca să nu-l dezgroape câinii!

Maria şi-a tocit tălpile sandalelor pe drumul secţiei de Poliţie. Ajunsă în şlapi, în fiecare lună şi-a cheltuit pensia călătorind cu trenul pentru a-şi găsi nepotul.

Spiritul copilului mi-a indicat cu foarte mare precizie locul în care a fost îngropat Andrei. Maria, naivă din fire, a spus la toată lumea ce a aflat de la mine. Tot oraşul vuia în ziua când, însoţită de câteva rude, a săpat în pădure. Când pe cazma a apărut o bucată de carne însângerată, au fugit cu toţii, lăsând-o singură în faţa gropii goale. Speriată, a acoperit totul pentru a scăpa de furia celor doi câini vagabonzi care îi dădeau târcoale, nerăbdători să se ospăteze. Poliţia a refuzat să cerceteze locul,

considerând că indicaţiile mele spiritiste nu sunt relevante. Razia făcută în şatră nu a dat rezultatele aşteptate.

Câteva prietene de-ale Mariei, ţigănci vigilente, au început să le ţină partea corturarilor. Au răspândit zvonul că Maria şi-ar fi omorât nepotul deoarece era handicapat şi rău, după care l-ar fi aruncat în closetul cel nou din grădină. Disperată, m-a rugat să aflu de ce a găsit doar o bucată de carne în locul indicat. Spiritul copilului ne-a spus că, aflându-se în şatră de intenţia bătrânei, corturarii au dezgropat cadavrul, după care l-au ascuns undeva, mai adânc, în altă parte. Firul nostru călăuzitor s-a rupt. Nerecunoscând locurile indicate de spirit, Maria nu s-a mai putut orienta pe teren. Nimeni nu a mai vrut să o însoţească, insistând cu toţii pe ideea falsă că Andrei s-ar fi rătăcit, ar fi fost găsit de cineva şi adăpostit într-un orfelinat oarecare.

Sărmana de ea, încă îl mai caută! Doar gândul că îl va găsi într-o bună zi o mai ţine în viaţă. Inima ei stă gata să plesnească. Oare îl va mai vedea vreodată?

Se vor reîntâlni, cu siguranţă, în lumea celor drepţi!

Iunie 2000

Copil pierdut

În august 1996, un grup de copii a plecat în tabără la mare. Printre ei se afla şi Gina, o fetiţă de 9 ani, bine dezvoltată, talentată, foarte harnică la învăţătură. După o săptămână, părinţii săi au fost anunţaţi de Poliţie să vină pentru a ridica de la morgă trupul neînsufleţit al copilei. Fetiţa murise înecată aproape de mal, marea fiind foarte liniştită în acea zi. Cercetările s-au rezumat doar la declaraţiile cadrelor didactice însoţitoare şi ale câtorva copii din grup. Conform relatărilor celor anchetaţi, nimeni nu văzuse nimic deosebit. Învăţătoarea Ginei a declarat că, observând absenţa fetiţei din mijlocul copiilor, a întrebat unde este, iar unul dintre ei i-a răspuns că Gina a plecat să-şi cumpere îngheţată. După un timp, a fost văzut un bărbat care o scotea leşinată din apă. Doi medici, soţ şi soţie, şi-au abandonat rapid şederea la soare pentru a-i acorda victimei primul ajutor. Nu au scos din ea nici măcar 100 grame de apă. Sunt singurii martori care au declarat că urmele

unor lovituri de pe corpul copilului păreau suspecte. Învăţătoarea Ginei a continuat să se disculpe, spunând că stătuse întoarsă cu spatele către mare. Mama disperată a rugat-o să jure cu mâna pe sicriu că a spus Poliţiei adevărul. Refuzul învăţătoarei a fost categoric. Îndurerat, unul dintre colegii fetiţei şi-a amintit că înainte de sfârşitul anului şcolar învăţătoarea afirmase în faţa clasei: „Merge ea, Gina, la mare… o înecăm şi scăpăm de ea!”

Deoarece nimeni nu fusese pedepsit, mama victimei m-a rugat să contactez spiritul copilei sale, sperând că de la el va afla adevărul în această dramă. Iată ce mi-a relatat spiritul Ginei:

«Am fost omorâtă încă de pe plajă. Nu mă aveam deloc bine cu colegul meu, Fani. La şcoală ne certam mereu fiindcă dorea să pună mâinile pe mine, aşa cum vedea că fac bărbaţii în filme. L-am plesnit de multe ori şi mi-a promis că se va răzbuna din cauza ifoselor mele. La şcoală nu a reuşit, fiindcă eram voinică şi-mi săreau fetele în ajutor. Am plecat la mare puţin îngrijorată, dar m-am bazat pe forţele mele şi pe faptul că mă însoţea surioara mea. În autobuz, m-am tot certat cu Fani, am continuat în tren, iar scorpia de învăţătoare, care nu mă putea suferi, sărea mai mult la mine decât la el.

La mare, Fani a început să mă izbească, găsind mereu câte un băţ cu care să-mi dea peste fese. Mă lovea tocmai atunci când nimeni nu vedea ce se întâmplă. Odată, i-am spus pe plajă că o să ajungă un puşcăriaş celebru. Mi-a promis una peste bot de-o să-mi reteze răsuflarea.

Într-o zi, am înaintat în apă până la genunchi. M-am aşezat să mă umezesc pe tot corpul. Atunci au început loviturile, date cu o piatră foarte ascuţită. Prima a venit în cap, mi-am pierdut echilibrul şi am căzut cu totul în apă. Au urmat alte lovituri. M-am târât pe brânci până în apropierea plajei şi mi-am pierdut cunoştinţa. După un timp, una dintre fete a observat că nu mă mai mişc, a strigat la mine şi, văzând că nu răspund, a început să ţipe, alertând toată tabăra.

Aş vrea să-i transmit scumpei mele mame să nu caute răzbunare, pentru că-şi va face rău ei înşişi, distrugând chiar

liniştea întregii familii. Eu de mică visam că voi muri tânără. Nu am înţeles însemnătatea acestui vis. Când le spuneam fetelor că mă visez moartă, ele îmi răspundeau: „mâine va ploua”. Dar eu ştiam în adâncul sufletului că voi avea o viaţă scurtă, deşi nu am mărturisit nimănui acest lucru.

Dragele mele mamă şi surioară, scumpul meu tătic, păstraţi-mi o amintire luminoasă, nu una tristă, căci durerea voastră îmi sfâşie sufletul, iar neliniştea mea vă tulbură! Resemnaţi-vă dragii mei, gândindu-vă că aici, în ceruri, mă aflu în siguranţă, că rudele noastre decedate sunt mereu lângă mine, îmi arată unde am greşit şi mă ajută să-mi fac planuri de viitor. Căutaţi să trăiţi, dragii mei, eu vă vreau vii pe Pământ!

Vă las cu bine şi vă rog să nu mă uitaţi!

A voastră copilă, Gina. »

Iulie 2000

Spiritul buclucaş

Adeseori, spiritele de calitate îndoielnică îşi accelerează succesiunea reîncarnărilor, punând la cale moartea prematură a celor care le adăpostesc. De exemplu, dacă fiinţele umane în care sălăşluiesc sunt prea bune faţă de gusturile lor demoniace, le provoacă, fără regrete, boli grele şi incurabile, accidente fatale, sinucideri, crime greu de elucidat.

Victimă a egoismului propriului spirit, tânărul Remus, în vârstă de 18 ani, a fost ucis „ca din întâmplare” de un prieten al său. Motivul crimei? Gelozia. Arma crimei? O banală bilă de metal, manevrată cu furie şi inconştienţă.

Cei doi băieţi iubeau aceeaşi fată. Liliana, potolită din fire şi bine educată, îşi vedea de muzica şi lecţiile ei, exigenţele profesorilor de la Şcoala de Muzică obligând-o să studieze mai toată ziua. Fiecare dintre cei doi naivi amorezaţi, lipsiţi de experienţa vieţii, a interpretat seriozitatea fetei ca pe un semn al iubirii pentru celălalt. Nimeni nu a întrebat-o dacă este îndrăgostită de cineva. Îşi vedea liniştită de treburile ei, răspunzându-le politicoasă la întrebări când o opreau pe stradă. Dar, mintea şi trupul celor îndrăgostiţi la vârsta adolescenţei nu prea ştiu ce este aceea moderaţie. Gesturile necugetate sunt

considerate dovezi ale curajului de a-şi înfrunta adversarul întru cucerirea fiinţei iubite şi de a înlătura piedicile (reale sau închipuite) din calea fericirii, care, de cele mai multe ori, este iluzorie la această vârstă.

Într-o seară, întorcându-se dintr-o plimbare prin oraş, Remus şi prietenul său, Liviu, traversau pasajul suspendat dintre cele două scări ale blocului în care locuiau. Lăsându-l să păşească înainte, Liviu a scos pe neaşteptate din buzunar o bilă mărişoară de oţel, cu care l-a lovit puternic în tâmpla dreaptă. Băiatul şi-a pierdut instantaneu cunoştinţa şi, cu un gest reflex, s-a sprijinit de balustradă înainte de a se prăbuşi pe ciment. Agresorul, voinic, oarecum speriat, dar mai ales cu mintea întunecată de ură prostească, l-a ridicat repede, l-a săltat peste balustradă, aruncându-l în gol de la etajul 3, unde se aflau. Era pustiu şi întuneric afară, aşa că nimeni nu a văzut sau auzit ceva. Seara târziu, un vecin care se întorcea de la schimbul doi s-a împiedicat de trupul neînsufleţit al băiatului. A alertat tot blocul, chemând şi Poliţia. Părinţii victimei au intrat într-o stare de şoc. Singurul copil, lumina ochilor şi speranţa lor de viaţă, zăcea nemişcat, palid, cu sângele şiroindu-i pe faţă!

De unde să scoată criminalul, din piatră seacă? Poliţia a clasat dosarul, neavând probe şi martori. Mama îndoliată s-a adresat Poliţiei, Procuraturii, şi tuturor celor care i-ar fi putut da indicii plauzibile pentru aflarea vinovatului. A apelat la radiestezişti, ghicitoare, clarvăzători, fără niciun rezultat concret. Cineva i-a dat adresa mea, pe care a folosit-o cu ultimele puteri, în speranţa că va afla noutăţi credibile, în scopul redeschiderii anchetei.

Am descoperit vinovatul, cauza şi circumstanţele morţii lui Remus, dar, din nefericire pentru mine, înfruntând bădărănia spiritului său. De la primele apeluri telepatice pe care i le-am adresat, mi-a tras o înjurătură în cea mai populară limbă românească, refuzând conversaţia. După ce l-am rugat frumos, a acceptat să-mi comunice scenariul crimei. Foarte mândru de reuşita faptei sale, l-a nominalizat pe criminal, lăudându-l pentru „priceperea” sa. În finalul convorbirii, drept pedeapsă pentru curiozitatea şi insistenţele mele, m-a pocnit zdravăn în

creştetul capului. Biata de mine, am suferit migrenă după migrenă, câteva zile la rând!

Mama băiatului decedat s-a adresat din nou organelor de anchetă care, culmea, au luat în serios investigaţia mea. Cercetările au durat câteva luni, dar criminalul nu a fost dovedit. Femeia, plângând la telefon, mi-a dezvăluit stadiul în care ajunseseră cercetările. Profund mâhnită, am chemat iarăşi spiritul blestemat, rugându-l să-mi dea detalii suplimentare. Foarte satisfăcut, mi-a replicat mitocăneşte: «Ţi-am dat nume false ca să te înveţi minte şi să n-o mai faci pe detectiva!»

Spre norocul meu, a fost singurul spirit mizerabil cu care am avut de-a face în ultimii 5 ani, de când mă ocup cu astfel de investigaţii.

Februarie 2001

Iubirea criminală

Dintotdeauna, secol după secol, iubirea dintre bărbat şi femeie a făcut numeroase victime. Multe fiinţe umane s-au îmbolnăvit grav ori s-au sinucis în urma unor decepţii amoroase. Mai grav încă, unii au omorât din prea multă iubire, gelozie şi disperare, alţii au fost ucişi cu sânge rece, din aceleaşi motive. Dar, în vremurile noastre, dragostea a devenit ucigătoare şi în alt fel. Crima pasională o pot comite atât bărbaţii, cât şi femeile, cu mijloace simple, dar bine alese, astfel încât vinovaţii rămân adeseori nedescoperiţi. Un motiv „la modă” pentru uciderea adversarului este refuzul acestuia de a se lăsa şantajat… din dragoste! În multe cazuri de acest fel criminalul este femeia avidă de bani, iar victima, bărbatul înstărit, care îi refuză avansurile amoroase şi, de ce nu, cererea în căsătorie, pripită şi inoportună.

Prima victimă a unei astfel de agresiuni fatale, despre care voi scrie în continuare, a fost un tânăr student în vârstă de 24 de ani, plecat la mare împreună cu câţiva colegi. Iată ce mi-a relatat mama lui în scrisoarea sa tristă: „După aproape zece zile de stat la mare, fiul meu s-a văitat colegilor că-l doare burta, nu se simte bine şi vrea să se întoarcă acasă. Prietenul lui cel mai bun a încercat zadarnic să-l oprească. A plecat seara din

staţiune, iar a doua zi dimineaţă a fost lovit de tren în apropierea unei halte. Ce a căutat acolo, nimeni nu ştie. Seara, am fost anunţaţi că se află la morgă. Bagajul lui l-am găsit intact. Nu vreau răzbunare, nu vreau să fie nimeni pedepsit, copilul meu nu mai înviază, dar, în durerea mea fără margini, vă rog să mă ajutaţi contactând spiritul băiatului meu, în speranţa că voi afla adevărul de la el! Pentru mine, fiecare vorbuliţă a lui (dacă pot spune aşa) este o binecuvântare. Dorul şi durerea sunt atât de mari, că orice ar spune, poate mă va linişti."

Cum să refuz un apel atât de disperat? Mesajul primit de la spiritul tânărului mi-a sfâşiat inima de durere, cu toate că nu i-am fost mamă. Spunea, printre altele:

«Nu mai suportam atmosfera apăsătoare din staţiune. Anturajul meu nu era prea reuşit. Am nimerit într-o gaşcă de beţivani afemeiaţi, care se adunau seara la bar, agăţau femei ieftine, de proastă calitate şi fugeau cu ele în tufişurile de pe plajă, după ce beau până nu mai ştiau de ei. Nu se gândeau la pericolul contaminării cu boli grave, luate de la acele femei dubioase. A fost pentru prima oară în viaţa mea când mi-a displăcut total şederea la mare. Nu aveam linişte, nici ziua şi nici noaptea, din cauza presiunii la care eram supus de o individă, bine păzită de amicii ei, care pusese ochii pe mine, dorind să mă distrez cu ea. Nu mi-a plăcut deloc, era o prostituată vulgară, vestită pe litoral. Discuta, de obicei, pe valută, dar când „mirosea" mai mulţi lei la vreun bărbat, se prefăcea să este îndrăgostită, iar „peştii", care o însoţeau peste tot, îl ameninţau pe nenorocit că indiferenţa lui faţă de „domnişoara Mia" i-ar putea fi fatală.

S-a întâmplat în acel sezon nenorocit ca una dintre victime să fiu eu. Am simţit primejdia după ce, în seara plecării mele, unul dintre amicii ei mi-a arătat un cuţit pe sub vesta de blugi, spunându-mi că peste 3 ore „domnişoara" mă va aştepta în faţa barului. Profund scârbit şi îngrozit, gândindu-mă numai şi numai la părinţii mei dragi, care şi-au sacrificat tinereţea pentru a mă creşte aşa cum trebuie, am plecat rapid din staţiune. Am găsit pe şosea o maşină de ocazie, al cărei şofer s-a oferit cu amabilitate să mă ducă la gară. Naivul de mine, am crezut că

astfel voi reuşi să fug de bandiţii care mă pândeau peste tot. Spre ghinionul meu, cel de la volan era unul dintre ei! M-a dus la gară, m-a lăsat să mă urc în tren, iar altul, care venea în urma mea pe culoarul vagonului, mi-a dat un ultimatum: sau o chem pe Mia, introducând-o în familia mea, sau voi regreta cât de curând încăpăţânarea mea necugetată. A început cearta, am refuzat, iar banditul mi-a cerut 20.000 de dolari ca să-mi dea pace. Am refuzat şi asta, ameninţându-l că voi anunţa Poliţia. M-a împins către o uşă a vagonului, a deschis-o şi m-a îmbrâncit în afară…

Nu am avut nici cea mai mică vină în tot ce mi s-a întâmplat. Nu ştiam că eram urmărit, încă de la plecarea pe litoral, de o bandă mafiotă, însetată de valută. Se ştia în grupul meu de prieteni că am rude în Occident, de la care aş fi putut obţine o cantitate mai mare de valută dacă aş fi avut nevoie să-mi salvez viaţa. Părinţii mei m-au învăţat să fiu cinstit, să dau dovadă de demnitate în orice situaţie dificilă, când alţii ar dori să mă umilească, profitând de bunele intenţii ale familiei mele. Bunul simţ şi mândria m-au costat viaţa!»

În cazul descris mai sus, crima s-a produs într-un loc aglomerat, în tren, şi ar fi putut fi observată de cineva. Dacă a văzut vreo persoană cele întâmplate, nu se ştie. Criminalul a rămas necunoscut, ca şi în povestirea următoare.

*

De data aceasta, moartea a venit prin aer, nevăzută şi neauzită. Arma crimei? Magia neagră! O altă mamă îndoliată, un alt fiu mort „din întâmplare”, în alt colţ al ţării, dar… aceeaşi durere sfâşietoare!

„Mi s-a întâmplat cea mai mare nenorocire cu putinţă: băiatul meu, Rareş, avea 27 de ani când a murit sub roţile unui tractor, răsturnat într-un şanţ. El conducea tractorul şi ar fi avut timp să sară din cabină, era voinic, sportiv. A rămas fără viaţă, întins pe buruienile din şanţ, iar cei care l-au cercetat nu i-au găsit nici măcar o zgârietură pe corp sau vreo ruptură în interior. Doctorul a spus că a murit stupid, înecat cu o bucăţică de carne de pui, care i-a oprit respiraţia!

În ziua accidentului a avut o comportare ciudată. Parcă nu mai era el, băiatul cumpătat şi liniştit, cum îl ştiam dintotdeauna. S-a sculat dimineaţa foarte nervos, nu asculta ce-i spuneam, a mâncat pe nemestecate, ca niciodată, parcă n-ar mai fi pus în gură friptură de pasăre! A vrut cu tot dinadinsul să conducă tractorul, în ciuda împotrivirii mele şi a vărului său, care l-a văzut că nu se simte bine. Era palid, a leşinat pe câmp, a vomitat în ierburi. Totul a fost în zadar, fiindcă moartea îl chema în mare grabă! În zilele premergătoare accidentului a fost agitat, cu gândul mereu în altă parte şi peste măsură de nervos. Mă macină bănuiala că a fost omorât de cineva prin magie neagră. Trebuia să se logodească peste două săptămâni. În ziua morţii sale era soare şi senin, dar, când s-a răsturnat tractorul, a trăsnit o dată aşa de tare că s-a întrerupt curentul electric. A început o furtună cu vârtejuri, care a ţinut puţin, iar după aceea s-a făcut din nou timp frumos.

La parastasele de şase săptămâni, şase luni şi un an, când începea preotul slujba de pomenire, se pornea furtuna, oprindu-se imediat după slujbă. Toată lumea s-a mirat de aceste semne, mai ales că era cunoscut ca un băiat bun, credincios şi foarte omenos. I s-au adus multe coroane, iar trei dintre ele le-am aşezat în biserică, să stea frumoase până la parastasul de şase săptămâni. Una s-a uscat de tot, parcă avea ani de zile, în timp ce celelalte erau verzi, ca la început. Pe panglica coroanei uscate era scris: „Din partea familiei Dumitrescu, Cecilia şi Anişoara”. Am aflat că, în comuna noastră şi în oraşul din apropiere, nu există vreo familie cu acest nume.

Eu şi tatăl lui nu ne putem găsi liniştea până când nu vom şti dacă a murit de moarte bună sau cineva a contribuit la aceasta. Ne gândim că, înainte de a muri, fusese agresat psihic, fiindcă era foarte derutat, se simţea nemaipomenit de rău, avea insomnii, iar la toate acestea s-a adăugat schimbarea vremii chiar la înmormântare şi parastase. Suntem pur şi simplu distruşi, atât noi, cât şi fosta lui logodnică!”

Comunicarea pe care am primit-o de la spiritul lui Rareş mi-a întrecut aşteptările. O încredinţez hârtiei integral, cu schimbările de prenume absolut necesare protecţiei celor dragi lui, rămaşi în

viaţă.

«Presimţeam de mult că voi muri. Mi s-au făcut farmece puternice de boală grea şi moarte. Am preferat moartea decât să mă însor cu ticăloasa aceea de la oraş, care de doi ani se ţinea de capul meu. M-a ameninţat cu o răzbunare cruntă, o pedeapsă groaznică dacă voi îndrăzni să mă logodesc, aşa cum aflase întâmplător. Anişoara se numeşte cea vinovată, a venit la înmormântarea mea îmbrăcată ca o femeie bătrână, pentru a nu fi recunoscută de cineva. A minţit pe coroană, o cheamă Anişoara Caloianu, iar Cecilia este mama ei. Sunt venite în oraş doar de câţiva ani, după divorţul părinţilor.

M-au cunoscut întâmplător printr-un coleg de-al meu de la fabrică, iar după aceea nu am mai reuşit să scap de Anişoara. Este prea stricată pentru cei 21 de ani ai ei, a umblat cu foarte mulţi bărbaţi în localitatea din care a venit, continuându-şi aventurile şi în prezent, de i-a mers buhul prin toate cârciumile mai deocheate. Prietenii îi spun Ani. M-a cerut în căsătorie pe stradă, aşa, pe nepusă masă, fără să mă întrebe dacă o plac şi o vreau. Nu am avut de a face cu ea în intimitate. Gândurile şi inima îmi erau la fata pe care o iubeam şi o doream de soţie. Mizerabila m-a ameninţat că are prieteni influenţi, care mă vor pedepsi crunt dacă îmi voi bate joc de sentimentele ei (este, de fapt, o mincinoasă, care visează să se mărite cu un intelectual). I-am spus să-şi vadă de viaţa ei, că eu nu mă însor cu prima pramatie care pofteşte la diploma mea de inginer. Numai eu ştiu câte nopţi nedormite am petrecut deasupra cursurilor de la facultate pentru a-mi lua examenele! Puteam să-mi bat joc de munca mea şi de banii părinţilor, care au făcut sacrificii imense pentru a mă ţine la studii? Nici vorbă de însurătoare cu o fiinţă fără căpătâi, vulgară, stricată şi proastă! Să mă arate, după nuntă, oamenii cu degetul pe stradă? Să vină să-mi povestească toţi derbedeii cum au făcut dragoste cu ea? Se spune printre bărbaţi că ştie să facă „de toate”. Nu m-a interesat „priceperea” ei. Doream să mă căsătoresc în mod onorabil cu fata bună şi serioasă pe care o iubesc şi părinţii mei.

Cu un an înaintea morţii mele m-a oprit, nemernica, pe stradă, ameninţându-mă că voi plăti cu viaţa pentru

batjocorirea „sentimentelor ei sincere”. I-am spus să mă lase în pace, că eu am cu cine să mă însor. Din ziua aceea, linişte sufletească nu am mai avut. Noaptea, mă trezeau din somn tot felul de zgomote suspecte prin cameră (ticăit de ceas, ciocănituri în uşă, în geamuri), uneori simţeam că mă plesnea cineva peste faţă, alteori mă trezeam sufocat, parcă mă strângea cineva de gât. Ziua nu-mi mai tihnea nimic. Un singur lucru doream din tot sufletul - să nu afle părinţii mei drama pe care o trăiam. Am hotărât să mă logodesc, sperând că voi reuşi să lupt singur cu răul care mă ameninţa din toate părţile, ca o otravă în aer. Aşa stau lucrurile cu soarta şi cu moartea mea!

Vreau din tot sufletul să-i rog pe părinţii mei să nu caute răzbunare pe ticăloasa care mi-a curmat viaţa cu răutatea ei. Sunt convins că va plăti cu suferinţă grea şi decepţii nemăsurate pentru crima nedovedită, comisă asupra fiinţei mele! Îi mai rog pe dragii mei părinţi să-i comunice logodnicei mele că o rog să se mărite cu altul şi să-şi trăiască viaţa. M-a jelit destul, ei îi este dat să aibă familie, soţ, copii, nepoţi. Eu m-am stins din viaţa aceasta prea devreme şi nu vreau ca alte fiinţe dragi să-mi împărtăşească soarta.

Scumpii mei părinţi înlăcrimaţi, vă rog să mă iertaţi pentru durerea imensă pe care v-a pricinuit-o dispariţia mea! Fiţi binecuvântaţi, oameni buni care v-aţi sacrificat tinereţea pentru fiul vostru! Vă iubesc, vă respect şi vă regret, dragii mei!

Cu nemăsurată suferinţă, fiul vostru, Rareş!»

Unii dintre cei care vor citi această zguduitoare mărturisire a unui suflet plecat în lumea celor drepţi, ar fi îndreptăţiţi să exclame: „Dacă mesteca bine carnea de pui, poate că trăia şi astăzi!”. Dacă ar fi fost aşa, atunci cine ştie cum ar fi murit? Probabil că tot de o moarte violentă şi greu de explicat…

Septembrie 2000

„Pe cine am îngropat?”

În urma unor decese suspecte, s-a procedat la returnarea cadavrelor către familii, în sicrie sigilate. Cei dragi şi-au făcut datoria, cheltuind bani grei pentru slujba de înmormântare, o cruce frumoasă, pomenirea după datină a celui răposat. Dar nu

de puţine ori, cei care i-au făcut mortului trecerea uşoară spre lumea de dincolo, cu lacrimi şi pagubă mare la bani, s-au întrebat, cu inima sfâşiată de durere şi îndoială: „Oare, pe cine am îngropat?”

Această întrebare mi-a pus-o şi mie o mamă îndurerată de moartea fiului său, neelucidată de către autorităţi.

Tudor şi-a terminat cu bine stagiul militar şi, după ce le-a telefonat părinţilor că va sosi a doua zi acasă, şi-a cumpărat biletul de tren. A pornit la drum fericit, făcându-şi în taină planuri mari pentru viitor: găsirea unui serviciu, logodna cu fata iubită, cumpărarea unei garsoniere cu banii dăruiţi de părinţi. Aceştia, plini de dor şi iubire, l-au aşteptat la gară. Au coborât mulţi călători pe peron, alţii au urcat grăbiţi, fluierul a răsunat, iar trenul a pornit din nou la drum. Tudor nu a apărut. Nici peste o oră, nici peste o zi. Pe cine să întrebe de soarta lui? Nu cunoşteau pe nimeni dintre cei care coborâseră din tren. Au anunţat unitatea militară, Poliţia, rudele, prietenii celui dispărut. Plecase din garnizoană cu acte în regulă, vesel, sănătos tun. Foarte curând, cei de la Poliţie le-au comunicat că Tudor se afla la Morgă, pentru autopsie. Se părea că avusese un accident. Îl găsiseră la câţiva kilometri de o haltă, pe şine, tăiat de tren. Vestea i-a lovit pe bieţii părinţi ca un trăsnet. Cum a fost posibil aşa ceva? Tudor nu mai era un copil, ca să-i treacă prin minte să sară din tren între staţii, în plin câmp! După trei zile i-au chemat să ia sicriul acasă, pentru înmormântare. Li s-a dat o ladă de fier, închisă ermetic, şi un sfat care nu admitea replică: să-l îngroape cât mai repede, că, altfel, putrezeau bucăţile de carne stâlcită din interior! Speriaţi şi plini de durere, cei din familie s-au conformat, îngropând lădoiul, fără a îndrăzni să-l desfacă.

Biata mamă îndoliată, abia după înmormântare a îndrăznit să deschidă gura pentru a mărturisi un lucru foarte grav: avea tot timpul presimţirea că nu-şi îngropase fiul, ci un străin! Le-a spus tuturor, dar cine să o creadă? Şi, dacă o credea cineva, cum să o ajute?

A ajutat-o o prietenă, care a trimis-o la mine. În hohotele de plâns ale femeii, am repetat cu voce tare ceea ce mi-a

mărturisit, telepatic, spiritul lui Tudor. Primele lui cuvinte au fost: «Nu m-ai îngropat, mamă, l-ai omenit pe altul, iar pe mine m-au mâncat ciorile şi câinii!» Ce se întâmplase în tren? Tudor, vesel şi cam slobod la gură, le-a povestit celor de pe culoar, între două fumuri de ţigară şi o sticlă cu bere, că i-au trimis părinţii ceva bani, ca să nu plece la drum cu buzunarele goale. În apropierea ultimei halte, dinaintea gării, doi indivizi l-au chemat în capătul vagonului ca să-i spună ceva. I-au cerut să-şi golească buzunarele de bani, că, altfel, o va păţi imediat. Voinic şi agil din fire, Tudor l-a pocnit pe unul dintre ei drept în stomac. Celălalt, furios la culme, i-a tras un pumn în faţă, ameţindu-l într-o clipă. I-au scos repede banii din buzunarul hainei, au deschis uşa în apropierea haltei şi l-au aruncat din tren. După câteva minute, au coborât la haltă, au pornit-o înapoi spre locul unde căzuse tânărul, găsind un ţăran care se uita mirat la leşul de pe şine. Simţind primejdia existenţei unui martor, l-au înjunghiat pe sărmanul curios, aşezându-l cu capul pe şină. Au tras repede cadavrul lui Tudor, ascunzându-l într-un tufiş, deoarece se auzea şuierul unui tren. Acesta şi-a făcut „datoria”, strivind cu roţile-i neiertătoare capul nenorocitului. Pe Tudor l-au acoperit cu pietre şi frunze, lăsându-l pradă vietăţilor flămânde ale câmpului. Ajungând în oraş, bandiţii au răspândit zvonul că un tânăr care se întorcea de la armată a fost tăiat de tren. Aşa a ajuns ţăranul la Morgă, apoi îngropat cu mare durere sub o cruce care purta numele lui Tudor!

„Ce să fac acum, după ce am aflat adevărul?”, m-a întrebat femeia, năucită de cele auzite din gura mea. „Nimic deosebit”, i-am răspuns calmă, „resemnaţi-vă, jeliţi-vă copilul şi, ori de câte ori veţi îngriji mormântul, gândiţi-vă la sufletul lui Tudor, nu la trupul ce putrezeşte sub cruce!”.

Decembrie 2000

Confuzie fatală

Într-o zi, o tânără m-a rugat să contactez spiritul mamei sale, decedate în urmă cu doi ani. Privind fotografia celei dispărute, am avut o strângere de inimă: ştiam de ce murise biata de ea! Aflasem, întâmplător, păţania ei de la o vecină. Spiritul victimei

mi-a dat o mărturie zguduitoare, spunând printre altele: «Am fost omorâtă fără vină, confundându-mă cu altă femeie!»

Geloasă din fire, Ecaterina îşi suspecta soţul de infidelitate. Ani la rândul, i-a suportat indiferenţa, sosirile acasă după miezul nopţii, veşnicele pretexte că l-ar fi reţinut prietenii la un pahar. Nici venirea pe lume a copilului nu l-a făcut om de casă.

Au îmbătrânit amândoi, băiatul s-a însurat, iar ruşinea ei de femeie încornorată a împins-o spre răzbunare. Prietena cea mai bună i-a arătat o revistă în care se aduceau elogii unei vrăjitoare celebre. Obţinând o programare prin telefon, Ecaterina porni la drum cu sufletul plin de speranţe şi sete de dreptate.

Casa vrăjitoarei era o cocioabă nu prea curată, urât mirositoare, dar bine păzită de trei indivizi cam suspecţi. Amabilă şi aparent afectuoasă, i-a dat mai întâi în cărţi. Infidelitatea soţului a ieşit rapid la iveală: două femei linguşitoare îl încadrau impertinente. Totuşi, parcă situaţia nu se arăta prea clară: cine erau neruşinatele? A urmat ghicitul pe o cruce mică de argint cu găuri în ea, mult lăudată că ar face minuni, descoperind orice. Cuvintele vrăjitoarei loveau adânc în sufletul femeii: „Maria şi Lenuţa sunt de vină! Ele vor să-ţi ia bărbatul pentru totdeauna!” I-a mai spus nenorocitei să ţină un ou în casă timp de trei zile, după care să i-l aducă împreună cu câteva sute de mii de lei, pe care urma să-i ardă în faţa ei „ca să se împlinească”.

Ecaterina a revenit după trei zile cu bani mulţi şi sufletul încărcat de aşteptări. Vrăjitoarea a spart oul cu crucea, scoţând din el albuşul, care femeii îi apăru ca un melc fără cochilie. „Uite ce vrajă i-au făcut bărbatului tău!”, zise „specialista”. „Îl vrei înapoi sau îmi ceri doar răzbunare pe vinovate?” „Nu-l mai vreau înapoi, pedepseşte-le pe ele. Ştiu cine sunt: surorile Maria şi Lenuţa, cărora, pesemne, nu le mai ajung bărbaţii lor.” Vrăjitoarea a ars banii, a bolborosit câteva descântece şi a expediat-o afară pe uşă cu mii de promisiuni ce vizau îndreptarea situaţiei. Ecaterina s-a întors la treburile ei.

La nici jumătate de an după această întâmplare, ziarele anunţau moartea subită a Mariei. „În sfârşit, mi s-a făcut

dreptate!”, gândi Ecaterina triumfătoare. O lună mai târziu, a aflat de moartea fratelui celor două surori într-un accident de maşină. Peste alte două luni, a murit mama lor de la ţară, distrusă de durere. Nu a trecut anul şi fiul Lenuţei s-a spânzurat. „Destul!”, gândeşte Ecaterina. „Prea multă dreptate!”, urlă conştiinţa ei. Soţul a dat divorţ şi nu mai vrea să audă de ea. Trăieşte singură, bolnavă, luptându-se zi şi noapte cu duhurile obraznice care îi bântuie prin casă.

Noiembrie 2001

Ceasornicul morții

Printre nenumăratele relatări bizare ale clienţilor mei, am întâlnit o situaţie incredibilă pentru mulţi oameni care au auzit de ea şi de neînţeles pentru cei care au trecut prin ea. Este vorba despre apariţia tic-tacului unui ceasornic, la vreme de zi sau de noapte, în pereţii unei locuinţe ce urmează să devină curând îndoliată. Nu toţi aud ceasornicul rău prevestitor, iar cei care îl percep şi îl semnalează altora nu sunt crezuţi, ba, mai rău chiar, sunt trimişi la Psihiatrie. Sunetele sale enervante sunt acompaniate, uneori, de trosnetele mobilierului din casă, ciocănituri în uşi sau geamuri, spargerea inexplicabilă a unor obiecte.

Voi relata cazul unei familii bântuite de nenoroc şi de tic-tacul blestemat. Un domn respectabil şi demn de toată încrederea mi s-a adresat, rugându-mă să investighez circumstanţele suspecte ale decesului fratelui său, pe care l-a iubit ca pe propriul copil.

„Am intuit motivul morţii fratelui meu mai mic, dar aş dori să fiu sigur. Împrejurările morţii sale eu le consider suspecte. Ţin foarte mult să-mi spuneţi dumneavoastră adevărul, întrebându-i spiritul de ce a decedat. Era de profesie inginer, căsătorit cu numita Lucreţia. N-au avut copii. Cu mulţi ani înainte de sfârşitul său, într-o vară, când încă mă aflam la ţară, în casa părintească, am auzit tic-tacul unui ceasornic în perete. Ce semnificaţie are? Înainte de a muri mama, am auzit multă vreme trosnind şifonierul. După moartea fratelui meu, Ducu, înnebunit de durere cum eram, de câte ori mă gândeam la el cu

intensitate mare, pocnea tabloul de deasupra patului, scenă de coşmar, care a durat aproape o lună. Ce a însemnat lucrul acesta?”

Spiritul lui Ducu nu s-a lăsat mult rugat să mărturisească drama. Avea multe de spus:

«Am fost omorât din gelozie de fosta mea soţie, printr-o otrăvire lentă, cu o substanţă chimică greu detectabilă în timpul vieţii, simptomele fiind cu totul înşelătoare. În urmă cu mai mulţi ani, m-a ameninţat că nu-mi va permite să fiu „crai de curte veche pe lângă târfele de modă nouă”. N-am crezut-o şi mi-am văzut de treburile mele, nedorind să-i agravez starea psihică, şubrezită încă din copilărie. După un timp de la primele ei ameninţări, am început să mă simt rău, îndeosebi după petrecerile la care apăreau femei tinere şi atrăgătoare. Am crezut multă vreme că eram bolnav, deşi analizele nu indicau nimic mai mult decât o uşoară congestie a ficatului şi a vezicii biliare. În ultimii ani am avut dureri cumplite de cap. Am trecut şi pe la Psihiatrie, unde mi s-a spus că prezentam simptomele unei afecţiuni psihice. Îţi jur pe tot ce îmi este mai scump că nu am fost schizofren, dar nu am mai putut suporta mizeria umană în care mă zbăteam, ca soţ al Lucreţiei! Mi-am pus capăt zilelor într-un târziu, nemaiputând îndura chinurile la care nimeni nu găsea un răspuns credibil. Îţi cer iertare în genunchi, scumpul meu frate, pentru durerea ce ţi-am pricinuit-o prin dispariţia mea! Nu erau de ajuns suferinţele provocate de moartea mamei şi a surorii noastre, mai trebuia să mă sting şi eu din viaţă! Regret nespus ce am făcut, dar vina mea este doar pe jumătate. Nu am mai putut îndura comportarea femeii iubite, care mă înşela şi îşi bătea joc de mine cu orice ocazie.

Tic-tacul din perete este un semn al neamului nostru, care prevesteşte moartea apropiată a unei fiinţe dragi din familie. L-am auzit obsesiv câteva luni înainte de a mă spânzura. Mă urmărea pretutindeni, îl auzeam pe stradă, în casă, mă trezea noaptea din somn. Am încercat să rezist presiunilor blestemate ale acestui sunet, dar, în final, am capitulat.

Dragul meu Marin, tu întotdeauna ai avut vise premonitorii. Ai presimţit moartea mea cu câteva zile înainte, aflând printr-un

vis ce mi se va întâmpla, dar sufletul tău minunat n-a vrut să creadă că se apropie încă o nenorocire. Neamul nostru a fost greu încercat de pierderi omeneşti premature. Suntem blestemaţi din tată în fiu să ispăşim cu grele suferinţe isprăvile unor strămoşi care s-au întrecut în războaie, crezându-se viteji peste noapte, omorând şi schilodind în dreapta şi-n stânga. Casa noastră părintească nu este blestemată, blestemaţi şi nenorociţi suntem noi să ispăşim pedeapsa pentru „vitejia" ostaşilor neamului nostru. Ţie nu ţi s-au făcut farmece şi sper că vei reuşi să trăieşti până la adânci bătrâneţi, spărgând astfel lanţul ghinioanelor care ne-au copleşit pe toţi. Ştiu că m-ai visat după dispariţia mea pământească. Mi-a fost ruşine să-ţi spun, în vis, cauza adevărată a morţii mele. Ştii că am fost un om mândru şi cu mult bun-simţ. N-am vrut să-ţi sporesc durerea care îţi chinuia sufletul.

Soţia mea, având o fire posesivă şi nestăpânită, a încercat ani la rândul să mă despartă de rudele mele, reuşind aceasta, în final, după ce am trecut în nefiinţă. A vrut, totodată, să evite o deshumare a cadavrului meu şi nişte analize speciale, care ar fi scos la iveală ticăloşia la care s-a pretat. Vreau să te rog din tot sufletul să rămâi în viaţă! Ia calea preoţilor, pentru a te dezlega de pedeapsa năprasnică ce ne apasă neamul. Lucreţiei nu vreau să-i transmit nimic, deoarece încă mai sunt supărat pe ea. De altfel, mult nu mai are şi va veni aici, lângă mine, printr-o accidentare mortală sau prin sinucidere.

Trosnetele mobilelor din casa ta reprezintă dorinţele mele de a comunica. La fel, şi pocnetele tabloului, atunci când te gândeşti la mine. Ţine în mână fotografia mea, priveşte-mă drept în ochi şi vorbeşte-mi în gând. Vei primi anumite semne prin care vei şti că te-am auzit şi vreau să-ţi răspund.

Îţi doresc să trăieşti în continuare şi să cureţi neamul nostru de păcate, prin credinţă în Dumnezeu, făcând numai bine celor din jurul tău! Rămâi cu bine, dragul meu! Îţi mulţumesc şi îţi sunt recunoscător pentru că mi-ai dat glas omenesc şi m-ai ajutat să-ţi spun câte ceva din toate câte aş dori mereu să-ţi povestesc.

Al tău scump pe vecie, Ducu.»

Nu aştept niciodată elogii din partea oamenilor, ştiind că munca mea de medium este, pentru unii, greu de înţeles şi acceptat. Totuşi, ele vin fără să le chem, liniştindu-mi sufletul, adeseori zbuciumat de aflarea atâtor suferinţe omeneşti.

„Am rămas şocat de veridicitatea mesajului primit de la spiritul lui Ducu şi de puterea dumneavoastră uluitoare de a lua legătura cu el. Am avut convingerea că puteţi realiza acest lucru. Posibilitatea de comunicare există între spirite, mai ales între părinţi şi fraţi, unde legăturile sufleteşti, de sânge şi de fire sunt foarte mari. Am intuit aceste lucruri prin trăirea mea spirituală, visele premonitorii pe care le-am avut înaintea tragediilor consumate în familia noastră.

Ţin să vă mulţumesc din suflet şi vă rămân dator cu recunoştinţa mea până la moarte deoarece acum sunt ferm convins de un lucru pe care îl intuiam! Mi s-a părut, cu mulţi ani în urmă, că Lucreţia, cumnata mea, dorea să-mi omoare fratele. Adeseori, sufletul mi-a spus că anumite lucruri nu sunt în regulă. Cazul este foarte mare, cuprinde numeroase aspecte şi nu doresc să vă încarc memoria cu aceste fapte. Probele zdrobitoare ale crimei comise asupra fratelui meu vor fi analizele de expertiză a cadavrului. Cumnata mea a fugit, pur şi simplu, cu mortul în satul ei natal, pentru a-l îngropa acolo. Alt semn că ar fi fost otrăvit era umflarea picioarelor, care începuseră să-şi schimbe culoarea. Se trezea dimineaţa umflat şi la faţă.

Cu respectul cuvenit, închei şi ţin să vă asigur de toată stima şi consideraţiunea mea. Pentru mine, aţi fost monumentală! Nu vă voi uita până la sfârşitul zilelor! Dumnezeu să vă călăuzească spre lumină, pace, adevăr şi îmbogăţire sufletească!

Marin”

I-am răspuns printr-o scrisoare scurtă, rece ca o ploaie de toamnă, avertizându-l că instanţele juridice nu vor lua în seamă investigaţia mea asupra cazului fratelui său. Pentru a salva onoarea fratelui dispărut, o va putea demasca pe criminală numai prin mijloacele de cercetare criminalistică folosite de autorităţi.

Februarie 2002

Accident în familie

Într-o zi, am primit vizita unei doamne foarte frumoase şi distinse, văduvă de o jumătate de an. Mi-a povestit că soţul i-a murit strivit în propriul automobil, pe o şosea alunecoasă, la volan aflându-se cumnatul său, adică fratele clientei mele. Decesul victimei a fost considerat suspect, avându-se în vedere halul în care a ajuns maşina şi salvarea miraculoasă a celui de la volan, care a scăpat doar cu câteva vânătăi. S-a aflat repede că Eduard lucrează de câţiva ani în Legiunea Străină, că a scăpat viu din grelele încercări la care îl supune mereu slujba sa de mercenar şi că a ştiut cum să se chircească în clipa rostogolirii maşinii, pentru a-şi salva viaţa. Totuşi, autorităţile române l-au luat „în vizor”, hărţuindu-l într-un proces care nu se mai termina odată, storcându-l de dolari şi obligându-l să revină în ţară de 2-3 ori pe an pentru a da noi declaraţii la Poliţie şi Procuratură.

Proaspăta văduvă, sora lui, l-a iertat pentru că i-a omorât soţul în accident, considerându-l nevinovat. Intrigată de gura lumii şi atitudinea autorităţilor, s-a hotărât să ceară părerea defunctului său soţ. Astfel, a ajuns în cabinetul pe care îl aveam în acea perioadă. La dorinţa ei, am contactat spiritul celui decedat, întrebându-l pe rând, eu şi văduva, tot ce ne-a interesat să aflăm de la el. A mărturisit că Eduard, cumnatul său, nu intenţionase să-l omoare, aşa cum spune gura lumii, dorind, chipurile, să obţină împărţirea averii părinteşti cu sora lui. A fost, pur şi simplu, o întâmplare nefericită, soldată cu distrugerea maşinii şi a vieţii sale, care n-ar trebui să aducă atâtea suspiciuni în rândul cunoscuţilor şi al autorităţilor care anchetează accidentul. Ne-a rugat să-i avertizăm cumnatul asupra situaţiei sale de mare cuceritor de femei, urmărit pretutindeni de iubirea şi blestemele celor părăsite de el. A spus că recentul accident a fost doar un avertisment, marcând începutul unui lanţ întreg de situaţii periculoase în care va ajunge dacă nu se va hotărî să păstreze o singură femeie.

După câteva zile de la vizita acestei doamne, a apărut Eduard, în carne şi oase. Frumos, bine făcut, fermecător,

inteligent, mi-a schimbat întrucâtva părerea naivă pe care o aveam despre mercenari, crezându-i pe toţi nişte brute hidoase, animale cu chip de om. Nu părea prea îndurerat de moartea cumnatului său, ci îl interesa, mai ales, reacţia celor mituiţi de el cu hârtii verzi pentru a scăpa mai uşor de incomodul proces. Mai dorea să-şi afle viitorul cu o anumită femeie, în privinţa căreia nu prea l-am încurajat. Nu ştiu cât de mult a crezut în avertismentele mele şi ale defunctului său cumnat, dar ele nu l-au ajutat cu nimic. S-a comportat, în continuare, după bunul plac, mergând din greşeală în greşeală.

Peste câteva săptămâni, am primit la consultaţie o tânără care intenţiona să-şi părăsească soţul şi copilul pentru a locui în concubinaj cu Eduard. La niciun an de la discuţia mea cu el, a venit o altă tânără, la fel de derutată ca şi prima, pentru a-mi mărturisi că intenţionează să se sinucidă dacă Eduard o va părăsi. Cu alte cuvinte, la fiecare vizită în ţară, dumnealui făcea câte o victimă în rândul tinerelor naive şi dornice de aventuri prin ţări străine. Şi, culmea, fiecare dintre ele ştia de existenţa celorlalte! Astfel, ajunsesem să aflu de sosirile lui în casa părintească de la noile iubite, care mă căutau disperate. Îl avertizasem că în destinul său urmează un accident grav, din care va scăpa cu viaţă doar printr-o minune. Era însetat de victime şi mergea cu fruntea sus spre nenorocirile ce-l aşteptau. Iar meseria de mercenar îi încărca destinul cu atâtea păcate, că nu se ştie în câte vieţi le va ispăşi.

După ce am plecat din localitatea aceea, nu am mai auzit de el. Cine ştie pe cine mai iubeşte acum?!

Decembrie 2001

Mortul care trăieşte

În cel de-al doilea an al activităţii mele de parapsiholog, am avut de a face cu un caz nemaiîntâlnit până atunci, bizar şi şocant prin ineditul şi dramatismul său. O tânără împreună cu bătrâna ei mamă m-au rugat să-l găsesc pe Ion, fratele ei şi fiul bătrânei, plecat în străinătate în urmă cu câţiva ani şi dispărut de câteva luni în mod misterios. Locuia împreună cu soţia şi fetiţa lui într-o casă frumoasă, într-un cartier elegant din centrul

unei mari capitale europene. De mai bine de o jumătate de an, nu i-au mai auzit glasul la telefon şi nu le-a mai trimis nicio scrisoare. Telefonul de acasă suna în gol, iar cel mobil nu mai funcţiona. Nu se puteau adresa rudelor soţiei lui deoarece acestea nu vorbeau româneşte şi nu-l vedeau cu ochi buni, considerându-l „oaia neagră” a neamului lor, o „ruşine” de emigrant român, care le-a acaparat frumoasa blondă, căsătorindu-se cu ea şi făcându-i un copil. Fratele lui din Australia, cunoscând limba engleză, a dat câteva telefoane peste ocean, nereuşind să afle nimic. Bătrâna mamă repeta zilnic acelaşi cuvinte, aceeaşi tânguire, ca pe un descântec jalnic: „O fi murit Nelu, că tare mă doare inima!”

De mila ei, am evitat să spun că fotografiile celor doi soţi nu-mi transmiteau nimic, ca şi cum persoanele în cauză ar fi fost moarte. Le-am păstrat până a doua zi pentru verificări repetate, urmând să discut ulterior numai cu sora lui Ion. Seara, târziu, am primit nişte semnale slabe, ţipetele îngrozite ale unor resturi de corpuri astrale. Mi-au povestit că au fost împuşcaţi în casă de nişte terorişti care îl somau de multă vreme pe Ion să părăsească ţara. I-am cerut tinerei fotografii suplimentare, ale copilului şi rudelor soţiei celui dispărut. Ca prin minune, fetiţa, în vârstă de doi ani, se afla în viaţă, fiind luată, spre norocul ei, cu câteva zile înaintea atentatului, de o mătuşă care locuia în alt oraş. De la subconştientele surorilor mamei fetiţei am aflat că acestea nu-l vedeau cu ochi buni pe cumnatul lor, considerat un „paria”, intrat din greşeală în familia lor de oameni bogaţi. Se bucurau de moartea acestuia, dar îşi jeleau sora cu multă sinceritate. Mi-au indicat până şi cimitirul unde fuseseră înmormântaţi. Casa lor, rămânând fără stăpâni, au sigilat-o. Ancheta asupra morţii celor doi nevinovaţi încă nu se terminase.

I-am relatat femeii cele aflate, lăsând-o să-şi plângă fratele şi cumnata. După trei luni, a apărut din nou, aducându-mi veşti proaspete şi, după părerea ei, bune. Ion i-a dat telefon! Obişnuită fiind să nu cred chiar tot ce mi se spune, preferând să verific, cu mijloacele mele, fiecare vorbuliţă a interlocutorului, am tras-o de limbă cu binişorul, ca să spună tot ce ştie. Simţeam că îmi ascunde ceva şi nu doream să fiu atrasă într-o

cursă, cine ştie cu ce scop al nu ştiu cui. Mi-a spus că fratele ei a fost victima unui atentat, că a fost împuşcat în gât, zăcând aproape mort o perioadă mare de timp şi, culmea, că a divorţat de soţia lui! Nu i-a dat niciun număr de telefon, spunând că are nişte încurcături şi că nu vrea să se ştie în ţară unde se află. Am întrebat-o rapid: „Eşti sigură că era vocea lui Nelu?” A răspuns afirmativ, rămânând pe gânduri. Am tras concluzia că, probabil, individul se afla în comă atunci când i-am contactat subconştientul.

Au mai trecut 2-3 luni şi m-am trezit din nou cu tânăra la uşă. „Ce mai este nou?”, am întrebat-o imediat. „Nelu este la puşcărie, mi-a telefonat şi mi-a cerut să-i trimit pachete cu mâncare!”, a răspuns ea. „De unde ţi-a telefonat?” „Din închisoare, unde se are bine cu un gardian” „Măi să fie, chiar are „pile” în închisoare la ăia?”, am replicat eu stupefiată. „Da, mi-a dat un număr de telefon, ca să-l sun înainte de a-i trimite coletul, dar nu pe numele lui, ci al gardianului. Mă costă o groază de bani, dar am să i-l trimit.”

Nemaisuportând ambiguitatea spuselor interlocutoarei, cu toată împotrivirea ei, am contactat spiritul lui Nelu. Am aflat de la el că, într-adevăr, cei doi soţi au fost împuşcaţi în locuinţa lor, seara târziu, când se pregăteau de culcare. Ţinta gloanţelor ar fi trebuit să fie numai bărbatul, dar, din exces de zel, asasinii au împuşcat-o şi pe femeie. Oare de ce? Probabil că rudele bogate ale acesteia nu le-au dat destui bani pentru lichidarea „emigrantului”! Acum îşi deplâng moarta şi egoismul prostesc, care a dus la această dublă crimă! Se consolează doar cu micuţa nepoată, rămasă orfană de ambii părinţi, pe care au ştiut să o scoată din casă înainte de producerea nenorocirii!

Clienta din faţa mea mă privea cu îndoială. Era convinsă că Nelu trăieşte! Pentru liniştea sufletului meu, am mai făcut un pas pe cont propriu, investigând subconştientul fratelui din Australia. Astfel, am aflat că omul telefonase în dreapta şi în stânga, alertând nişte ambasade, care nu doreau să se dea amploare incidentului. Rezultatul „cooperării” acestora a uns, oarecum, sufletele celor rămaşi în România. Cu două telefoane date nu se ştie de unde, nu se ştie de cine, „s-a făcut

primăvară”! În aşteptarea lor dureroasă, cei din familie repetă la nesfârşit: „Când va ieşi Nelu din închisoare, îi vom trimite bani ca să se întoarcă în ţară!”

Ianuarie 2002

Râul, ca o gură de balaur

Se spune în popor că, an de an, apele îşi iau prada în oameni, ca nişte guri imense, flămânde, însetate de sânge cald şi proaspăt. Oare prin ce anomalie a naturii reuşeşte apa să-l fascineze pe nenorocitul de om şi să-i ia minţile, pentru a-l înghiţi în adâncurile sale?

Într-o dimineaţă însorită de vară, Valeria s-a urcat liniştită în automobilul cu care soţul o ducea zilnic la serviciu. A coborât, ca de obicei, în faţa spitalului unde lucra de mai mulţi ani. La prânz, nu s-a întors acasă. Soţul, telefonând la spital, a aflat că Valeria a lipsit nemotivat, ca niciodată. A trecut o noapte, familia a anunţat Poliţia. Au trecut şase luni până când fratele ei a aflat de existenţa mea, grăbindu-se să-mi ceară găsirea celei dispărute. Spera, sărmanul, că sora lui se retrăsese, dintr-un capriciu, în vreo mânăstire! O ştia cu nervii încordaţi, plină de disperarea cauzată de nodulii de la sân, care nu vroiau să-i treacă, cu toate tratamentele urmate la medici vestiţi.

Cum să caut „acul în carul cu fân”? Riscul meu era prea mare! Până când m-am hotărât să-i contactez spiritul (am ezitat câteva zile!), o vedeam cu ochii minţii, ca pe un ecran închipuit, îndreptându-se spre albia unui râu, scufundându-se în apă şi dispărând liniştită în adâncul ei. Ştiind, din păţaniile altora, că astfel de viziuni pot fi înşelătoare, am decis, cu inima cât un purice, să discut cu spiritul Valeriei. Este îngrozitor ceea ce poate să mărturisească spiritul unui sinucigaş! Biata de ea, şi-a căutat liniştea murind, pentru a găsi chinurile remuşcării în viaţa cea veşnică!

«Am să vă spun toată povestea şi îmi cer mii de scuze de la toţi cei dragi aflaţi în viaţă pentru că le-am pricinuit o atât de mare durere. I-am lăsat să se zbată în incertitudini, fără să-mi dau seama pe moment că voi lăsa atâta jale în urma mea!

După ce m-a lăsat soţul în faţa spitalului, ştiind foarte bine ce

aveam de făcut, mi s-a întunecat mintea şi m-am hotărât să-mi curm viaţa. Făcusem convenţia cu propria-mi conştiinţă că, decât să ajung în metastază, să putrezesc de vie, să-mi chinuiesc la nesfârşit familia, devenind respingătoare şi inoportună, mai bine să mă sinucid, cu toate că nu aveam certitudinea că boala mea era nevindecabilă. Am fost o femeie mândră întotdeauna, robustă, de nădejde în familie. Nu doream să ajung o epavă, fiinţă neajutorată, chinuindu-mă în cele mai grele dureri! Poate, dacă nu aş fi lucrat în spital, aş fi avut curajul să trăiesc mai departe. Dar am văzut mulţi oameni putrezind de vii şi nu voiam să ajung ca ei. Ceea ce nu ştia familia mea era că îmi apăruseră alţi noduli în jurul operaţiei. Aşteptam să se resoarbă, dar ei creşteau pe zi ce trecea. N-am mai avut curajul să mă duc la control. Aveam destule cunoştinţe de oncologie pentru a-mi da seama că metastaza începuse. Şi atunci, am preferat să mor.

Am privit în urma maşinii soţului meu până când a dispărut în zare. Am avut grijă să nu fiu văzută de la vreun geam al spitalului şi am plecat la autogară. M-am suit în primul autobuz pe care mi-au căzut ochii şi mi-am spus că aşa a fost să fie, Dumnezeu arătându-mi calea. Voi pleca neştiută în munţi, unde îmi voi pune capăt zilelor! De mai multă vreme purtam ascunse în geantă două fiole cu otravă. Am avut momente când nu credeam că le voi folosi. Dar poate că Dumnezeu m-a ajutat să nu devin o povară celor dragi! Am coborât la întâmplare, într-o comună dintre munţi, de unde se vedea apa râului. Nimeni nu mi-a dat nicio atenţie. M-am dus pe malul apei, m-am uitat bine de jur împrejur, să nu mă abată cineva din drumul pe care mi-l alesesem. Mi-am înnodat o piatră în fustă şi am intrat unde apa îmi venea până aproape de gât. Am înghiţit fiolele cu otravă şi am lăsat adâncurile să mă cuprindă. N-a durat mult până când sufletul meu s-a eliberat din trupul ostenit şi bolnav. Mă bucur că nu mi-a fost găsit trupul, n-aş fi dorit de loc acest lucru!

Sufletul meu a simţit o mare uşurare după ce a ieşit din trup, dar apoi, întâlnindu-mă cu rudele dragi trecute în nefiinţă, am înţeles din spusele lor că am făcut cea mai mare greşeală a vieţii mele. Mi-am părăsit familia, am distrus sufletele celor mai

dragi fiinţe, mi-am lăsat copilul de izbelişte, cu sufletul rănit. Am fost atât de egoistă, gândindu-mă doar la frumuseţea trupului meu! Oare de ce nu m-am gândit şi la durerea ce o voi lăsa în urmă? Înainte de a mă sinucide, am crezut că Dumnezeu îmi arăta calea cea bună. Abia acum îmi dau seama că am făcut jocul unor fiinţe nevăzute, răuvoitoare, care doreau să-mi distrugă familia!

Îi rog pe scumpii mei rămaşi în viaţă să mă ierte pentru fapta mea urâtă. Vă rog din suflet, dragii mei, să mă iertaţi pentru greul păcat pe care l-am înfăptuit! Iartă-mă, scumpul meu copil, pentru că te-am lăsat fără mamă în pragul vieţii tale de om tânăr, dornic de viaţă! Iartă-mă, scumpul meu soţ, vreau să ştii că m-am gândit în primul rând la tine atunci când am dispărut fără urmă! Doream să-mi păstrezi amintirea femeii frumoase şi atrăgătoare, n-am vrut să te dezguşti de mine, să-ţi devin o povară, un putregai în aşternut. Iartă-mă, dragul meu frate, care te-ai zbătut atât de mult ca să mă găseşti! Iertaţi-mă, scumpii mei părinţi, pentru nenorocirea pe care v-am adus-o în casă!

Sunt atât de nefericită aici, în lumea celor drepţi, care se străduiesc să mă judece după faptele mele. Vă rog din suflet, pe cei rămaşi în viaţă, să vă rugaţi pentru liniştea mea! Am mare nevoie de iertarea voastră. Îmi arde sufletul de durere şi ruşine pentru că mi-am curmat zilele în floarea vieţii, lăsând atâtea suflete rănite în urma mea. Rămâneţi cu bine, scumpii mei, şi urmaţi-mi cel mai sincer sfat pe care vi-l pot da: niciodată să nu vă curmaţi zilele! Este un mare păcat, pe care nu se ştie care dintre urmaşi îl va plăti!»

Octombrie 2001

La lucru, printre străini

Cei care pleacă din România pentru a munci în străinătate sunt consideraţi norocoşi de către majoritatea celor care îi cunosc. Şansa lor de a câştiga câţiva dolari, nu se ştie cu câtă trudă, stârneşte invidia unora, duşmănia altora, bucuria sau tristeţea familiilor rămase în ţară. Mulţi nu s-au mai întors acasă. Au fost seceraţi de gloanţe, pumnale, cutremure, boli

netratate la timp, accidente de muncă, de autocar, vapor, avion. Un astfel de caz nenorocit am descoperit la cererea unei cliente, al cărei tată, plecat de trei ani la lucru într-o altă ţară, nu le-a mai dat niciun semn de viaţă celor de acasă. Colegii lui de muncă s-au întors cu bine, cu valută, cu boli neglijate, cu mare dor şi… cu veşti confuze despre dispariţia lui nea Ghiţă. Unii spuneau că, fiind bolnav şi internat într-un spital, nu l-au mai văzut până la plecare, alţii, că ar fi avut un accident de muncă, iar patronul l-ar fi dus numai el ştia unde. Vreo doi, mai glumeţi, au răspândit zvonul prin sat cum că nea Ghiţă s-ar fi adăpostit în casa unei localnice oacheşe şi focoase, rămasă fără bărbat. Neliniştea şi ruşinea le-a copleşit familia, determinând-o pe Ioana să mi se adreseze.

Fotografia lui Gheorghe, cam uzată, făcută înainte de plecare, înfăţişa un om în vârstă, trecut bine de 50 de ani, robust şi destul de sănătos. Degeaba arăta bine pe poză, dacă ea îmi semnala chipul unui mort!

În hohotele de plâns ale Ioanei, am discutat cu spiritul celui decedat. Adevărul trist şi crud a ieşit la iveală în câteva minute, cuvânt după cuvânt. Nea Ghiţă era cel mai în vârstă din grupul de români care lucra în fabrică, la un patron urâcios, cam grosolan şi aprig la mânie. „Boss”-ul purta pistol şi cuţit, temându-se, oare de cine? Că-l păzeau doi vlăjgani înarmaţi, bătăuşi renumiţi în tot ţinutul acela pustiu şi uscat! Fabrica era veche, utilajele, rudimentare, cam de pe la 1900, dar pretenţiile de marfă bună ajungeau până la cer! Într-o zi, căzu nenorocirea pe un muncitor, căruia maşina i-a tăiat un braţ. După el, a urmat schilodirea altuia, care şi-a prins piciorul sub un cărut ce transporta lăzile pline. Lucrătorii au început să mormăie, mai mult în barăci decât în fabrică. Nea Ghiţă, căruia i se spunea „tătuca”, şi-a luat inima în dinţi, încercând să discute cu supraveghetorii despre starea precară a utilajelor. L-au ameninţat întâi cu pumnii, apoi, cu concedierea. A încercat din nou să rezolve ceva, nici el nu ştia ce, solicitând o audienţă la patron. A fost primit cu ostilitate, privit de sus în jos cu cea mai grăitoare scârbă, traducătorul cerându-i să tacă, să-şi vadă de treabă şi să se întoarcă la lucru. S-a întors, dar pentru a

organiza o grevă. Nebunie curată! Sindicat nu aveau, limba n-o ştiau ca lumea, ca să-şi revendice drepturile, iar codoşii mişunau printre ei, românaşi de-ai noştri, care îşi continuau activitatea de „turnători”, bine practicată pe vremea „împuşcatului”. Oamenii conducerii au aflat imediat cine este capul revoltei, înşfăcându-l pe bietul Ghiţă şi târându-l spre una din maşinile lor. De atunci, nu l-a mai văzut nimeni. Au apărut „zvonerii”, care le-au împuiat capul românilor cu tot felul de scenarii, unul mai „credibil”decât altul.

Ce s-a mai întâmplat cu Ghiţă? Tot de la spiritul lui am aflat că l-au dus în pustiu, unde l-au înjunghiat şi l-au îngropat adânc, să nu poată da de el nicio vietate dornică de pradă.

Nu este singurul compatriot care, ajuns printre străini, a vrut să fie român cu tot dinadinsul, neţinând seama de mentalitatea şi obiceiurile ţării care l-a primit. Pe nea Ghiţă dorinţa de a fi considerat om liber, nu sclav, l-a costat viaţa!

August 2001

Şantier în agonie

În urmă cu un sfert de secol, avântul construcţiei socialismului în ţara noastră nu mai avea limite şi raţiune. Apăreau, ca ciupercile după ploaie, noi şi noi şantiere, adevăraţi dinozauri care scurmau pământul, mutau apele din loc, defrişau pădurile, asanau bălţile, înecau sate, insule, teren arabil. Elanul modernizării pământului nobil al României ademenea sufletele celor necăjiţi, care se bucurau la un salariu mai bun pe şantier. Anii au trecut într-un ritm necruţător, multe şantiere s-au închis, după ce şi-au făcut datoria impusă de organele superioare ale Partidului. Unele au rămas până în zilele noastre, adevărate epave, cu lucrările neterminate, fără speranţe de revenire la viaţa de odinioară. Ceea ce s-a construit nu mai este rentabil, modern, competitiv, iar ce nu s-a terminat nu mai are şanse de finalizare. În aceste locuri de tristă istorie au rămas doar barăcile şi oamenii săraci, care nu au unde pleca. Unii dintre ei lucrează, încă, la întreţinerea utilajelor vreunei hidrocentrale, care, aşa îmbătrânită cum este, mai dă ceva curent electric.

Pe un astfel de şantier s-a produs în urmă cu câţiva ani o crimă rămasă neelucidată. Dosarul s-a închis, iar toată lumea este mulţumită, mai puţin văduva şi fiica victimei. Iată ce mi-a scris soţia celui decedat: „Soţul meu a fost omorât în birou, de faţă cu doi colegi. Nimeni „nu a văzut nimic”, iar Procuratura nu a descoperit asasinul. De 20 de ani locuim într-o colonie izolată de comună şi oraş. Soţul meu, ca inginer şef, a anunţat într-o şedinţă că va trece în şomaj tehnic o parte dintre salariaţi, pe timp de iarnă. Nu ştia, sărmanul, că pe lista viitorilor disponibilizaţi se afla şi amanta şefului de şantier, fapt care l-a enervat peste măsură pe acesta. S-au certat în birou, cu martori. Nu se ştie cine l-a bătut atât de rău încât a fost adus acasă în comă. Am chemat Salvarea pentru a-l duce la spitalul din oraş, dar a murit pe drum. După două luni, a fost deshumat pentru autopsie. I-au fost descoperite trei lovituri la cap, cauzatoare de moarte şi multe altele pe corp. Am făcut nenumărate drumuri pentru a găsi dreptate şi adevăr, dar toţi au jucat alba-neagra cu mine. Am rămas fără serviciu, fata mea a întrerupt facultatea din lipsă de bani, ajungând şomeră ca şi mine. Am fost ameninţate cu moartea, dezinformate, izolate de cei care încă mai lucrează pe şantier.”

La rugămintea autoarei scrisorii, am contactat spiritul celui ucis, care mi-a dezvăluit adevărul morţii sale. Pentru a proteja soţia victimei, am schimbat numele şi prenumele celor implicaţi în crimă.

«Vasile, şeful de şantier, m-a luat de piept, reproşându-mi că dau afară oameni fără să fac cercetări amănunţite asupra posibilităţii lor de trai. De faţă era şi Pelinescu, inginerul mecanic, un om nesimţit şi beţiv, la fel ca Vasile. Pelinescu m-a luat de piept, m-a izbit în peretele din spatele meu, spunându-i lui Vasile că nu mă mai rabdă pământul şi o să bage cuţitul în mine. L-a întrebat rânjind: „Şefule, spune-mi ce să fac şi-l potolesc pe nemernicul ăsta, care ne ia pâinea de la gura copiilor!” Şeful i-a răspuns: „Fă-i ce vrei, dar să terminăm odată!” Am încercat să fug pe uşă, dar m-au prins amândoi şi m-au pironit în perete. Pe când vroiau să mă lovească în cap şi în faţă, băuţi şi încinşi de supărare, a intrat pe uşă Petrache,

mecanicul. I-a întrebat: „Ce faceţi, domnilor, cu omul ăsta?” A primit rapid răspunsul: „Vrem să-i dăm o lecţie de viaţă, să ne ţină minte, că prea se crede şef prin locurile astea!” Le-a spus îngrozit: „Nu vreau să văd şi să ştiu nimic. Sunteţi şefi şi lămuriţi lucrurile între voi”, după care a ieşit pe uşă. Vasile a scos o brişcă din buzunar, spunându-mi: „Ori te tai, ori te potoleşti!” I-am dat peste mână, a scăpat cuţitul pe jos şi, de furie, s-au repezit amândoi cu pumnii la mine. M-au trântit la podea şi m-au izbit în cap până mi-am pierdut cunoştinţa. Mai departe, nu mai ştiu ce s-a întâmplat. Cred că am fost transportat, soţia mea s-a chinuit cu mine, dar tot mi-am dat duhul.

După ce am ieşit din trup, m-am întors pe şantier ca să văd ce mai este pe acolo. Cei doi bandiţi care mă omorâseră au jurat pe viaţă şi pe moarte să nu spună nimănui adevărul. Aşa a fost. Oricât vor fi anchetaţi, se vor feri să recunoască. Au dat bani peste tot pe unde au putut. Poate că de acum înainte, dacă soţia mea va mai avea putere să lupte împotriva lor, se va face lumină în cazul meu.»

Soţia lui nu mi-a mai scris. Cine ştie ce s-a mai întâmplat cu ea: nu cumva i-au făcut şi ei de petrecanie? Sau i s-a făcut dreptate? Din nefericire pentru astfel de fiinţe lovite de soartă, descoperirile mele paranormale nu sunt luate în consideraţie de către organele abilitate în aplicarea corectă a legilor. Păcat! De ce nu am fi şi noi, românii, în rând cu statele care „vânează” cu sete paranormalii de pe toate continentele, pentru a-şi rezolva mai uşor problemele interne şi externe?

Februarie 2001

* * *

Sfârşitul volumului al doilea din trilogia
„Spiritismul – bază, metodă, cale”